

Giới thiệu Thiên Nam U Hồn

Thể loại: Cổ đại, Đồng nhân, Huyền huyền, 3S (sạch - sắc - sủng)

Editor: (11 chương đầu) Ngọc Giao (Còn lại) Maybe và Niệm Vũ

Thiên hạ có lời đồn rằng, tất cả những nam nhân từng ngủ lại Lan Nhược tự ba đêm đều không thoát khỏi cái chết, chưa từng có ngoại lệ.

Một nữ nhân mặc nam trang, giả thành thư sinh nghèo, tá túc tại Lan Nhược tự, đến đêm thứ ba, một nữ nhân điên đảo chứng sinh bỗng chốc chui vào chăn của nàng khi nàng đang ngủ say,,,

*Giải thích một số vấn đề:• Tên truyện: Bộ truyện này được lấy cảm hứng từ bộ phim "Thiên nữ u hồn". "Thiên nam u hồn" có thể tạm hiểu là vong hồn u uất của chàng trai xinh đẹp.

• Lan Nhược tự: Chùa Lan Nhược, ngôi chùa nổi tiếng được nhắc tới trong phần trong phim "Thiên nữ u hồn". Đây là nơi Ninh Thái Thần gặp Nhiếp Tiểu Thiên.

Maybe: Nếu như ai đã đọc những tác phẩm của Lưu Vân như "ANH TRAI ZOMBIE HÃY CẢN EM ĐI", "EM GÁI DỊU DÀNG VÀ ANH TRAI MA QUỲ" hay "BẠCH TƯỚNG CÔNG CÙNG HỨA NUÔNG TỬ" thì tất nhiên sẽ biết được cách hành văn và độ "sắc" của truyện do Lưu Vân viết. Vậy nên nếu ai là sắc nữ, cứ nhiệt tình nháy mắt, còn nếu là đóa hoa trong sáng, mời rời đi, editor không chịu trách nhiệm nếu như các nàng bị "nhuộm đen".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đêm trú Lan Nhược tự

Trong đêm đen không trăng sao, một thiếu niên cầm một cái đèn lồng leo loét bằng giấy trắng, băng qua cánh rừng nhỏ tối mịt.

Chiếc y bào thư sinh vương đầy bụi đường của hắn rộng thùng thình, sau lưng lại đeo một cái giỏ trúc to gấp đôi thân mình, càng có vẻ mảnh khảnh gầy gò.

Thoáng chốc một con cuồng phong thổi tới, lửa rừng cây xào xạc lay động, nhánh cây ghé rợn chìa ra bàn tay thô ráp đen đúa, tựa như một đám ác quỷ muốn kéo thiếu niên xuống dưới địa ngục.

Thiếu niên không khỏi sợ run cả người, bước chân càng rảo nhanh hơn, ngậm nga khúc ca dao để lấy thêm can đảm.

“Hát khúc son ca để giải sầu, hát khúc son ca để giải sầu, người có cho ta là kẻ vui sướng? Ăn bữa trước hết bữa sau, dưới gốc hoàng liên gây hồ cảm, ăn cá phải ăn vẩy lớn.”

Hát đi hát lại khúc ca dao hơn mười lần, cổ họng đã khàn đi, lại vẫn chưa ra khỏi được rừng cây tối tăm này, hay là đêm nay qua đêm ở chỗ này đi?

Hắn thấy mệt, ngồi xổm xuống tựa người vào bên gốc cây, vừa định lấy ra lương khô trong giỏ trúc, khước mắt lại vô tình thoáng trông thấy mấy đốm sáng xanh trong bụi cây.

Đó là ánh sáng đom đóm, hay là mắt của sói hoang đây? Thế nhưng đốm sáng xanh đứng yên không di chuyển, xác suất là sói hoang lớn hơn một chút.

Thiếu niên bỗng nhiên nhớ tới cha từng nói rằng, sói là loài ưa bắt nạt kẻ yếu, nếu lỡ gặp nó tuyệt đối không thể bỏ chạy, càng sợ nó càng thích trêu chọc con.

Hắn liền quơ đèn lồng đứng thẳng dậy, hùng hổ hát lớn:

“Hát khúc son ca để giải sầu, hát khúc son ca để giải sầu, người có cho ta là kẻ vui sướng? Ăn bữa trước hết bữa sau, dưới gốc hoàng liên gây hồ cảm, ăn cá phải ăn vẩy lớn.”

Sói hoang nghe tiếng ca này có thể cảm thấy hắn không sợ chúng, và lại sói trời sinh sợ lửa sẽ không dám đến gần, luôn nấp trong bụi cây chờ thời cơ vồ lấy.

Thiếu niên muốn trốn cũng không được, đuổi đi cũng không có cách, như vậy phải làm sao đây.

Đang mãi nghĩ ngợi, tay hắn đột nhiên bị nóng, cúi đầu mới thấy giấy dầu bị ngọn lửa đốt phải, cháy thủng một cái lỗ đen lớn. Mà ngọn lửa lại liếm tiếp lên trên, tựa hồ muốn đốt cả cái đèn lồng thành tro.

Hắn vội vàng lấy tay dập tắt ngọn lửa, rống cổ lên ca bài ca dao, hòng trấn áp bọn sói hoang bằng khí thế. Nhưng mà sói hoang vẫn cảm giác được nỗi sợ hãi hẩn vô tình lộ ra trong tiếng ca, ánh sáng xanh trong lùm cây bắt đầu xao động lên.

“Ai đó, hơn nửa đêm lại ca hát trong rừng, còn hát dở như vậy.”

Một tiếng kêu mất kiên nhẫn cắt ngang tiếng hát của thiếu niên, ánh sáng xanh chợt yên tĩnh lại.

Xào xạc xào xạc, là tiếng lá khô đầy đất bị giẫm lên, cùng với tiếng chuông thanh thúy rung lên.

Hơn mười bóng người bước ra từ bầu trời đen thẫm, à không đúng, là cả bọn nhảy ra.

Duy độc chỉ có một người đi trước, là dùng tư thế bình thường mà bước đến, có điều dáng đi lại cực kỳ tùy tiện buông thả.

Đèn lồng giấy còn một đốm lửa mong manh, miễn cưỡng có thể chiếu rõ được tướng mạo của người này. Hắn trên thân mặc đạo bào màu chàm phiêu dật, mỗi bước đi ống tay áo phất phơ trong gió, tay trái dong đưa một chiếc chuông đồng cổ, thắt lưng đeo một miếng ngọc bội xanh biếc. Khuôn mặt vẫn giấu trong bóng tối, thấp thoáng có thể thấy được phong tư tuấn tú.

Mà mười mấy người nhảy đi sau lưng hắn, toàn thân bị vải bó màu đen bó chặt, sau khi chiếc chuông ngừng rung lên, họ cũng chợt dừng lại.

Đạo trưởng không chút để ý, quát:

“Yêu ma quỷ quái, thấy bản đạo trưởng còn không nhanh lui đi.”

Ánh sáng xanh trong lùm cây dao động mấy cái, thoáng chốc đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại có đạo trưởng cùng thiếu niên mắt to trừng mắt nhỏ.

Đạo trưởng ngoáy tai bảo:

“Khúc ca vừa nãy là người hát à?”

Thiếu niên gật gật đầu:

“Đúng là tại hạ, tạ ơn đạo trưởng cứu giúp.”

“Hơn nửa đêm còn hát như ma quỷ gào khóc thảm thiết, nghe đau cả lỗ tai. Bản đạo trưởng chưa bao giờ muốn cứu người, nếu thật có lòng báo ân, chi bằng đưa cái gì thực tế một chút.” Dứt lời, đạo trưởng dùng ngón cái chà chà vào ngón trỏ và ngón giữa, ám chỉ ý gì thiếu niên không rõ.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của thiếu niên, đạo trưởng mất kiên nhẫn bảo:

“Tiền đây, có không hả?”

“Không có, dọc đường đã dùng sắp hết rồi.”

“Vậy cũng phải còn một chút chứ.”

“Ta đây chỉ còn một chút thôi, đưa cho người thì ta phải ăn xin mà về.”

“Đồ nghèo kiệt xác...” Đạo trưởng chán ghét nhíu chặt mi, lắc lắc cái chuông bước đi, mấy người bó chặt vải sau lưng cũng nhảy theo.

Thiếu niên vội vàng gọi với theo hắn:

“Đạo trưởng, ra khỏi rừng cây này phải đi thế nào?”

Đạo trưởng không quay đầu lại, chỉ chỉ phía sau:

“Đi theo hướng kia nửa canh giờ là ra khỏi.”

“Nơi đó có chỗ trú chân không ạ?”

Đạo trưởng nghĩ nghĩ, nói:

“Xem như là có, Lan Nhược tự, người dám ở không?”

“Nếu là nơi chùa miếu thanh tịnh, tất nhiên là dám.”

Đạo trưởng rốt cục dừng lại bước chân, một lúc sau nói:

“Quả thật là nơi thanh tịnh, bên trong đây một người sống cũng không có, người thực sự dám ở sao?”

“Một người cũng không có, hẳn là an toàn, tất nhiên dám rồi.”

Đạo trưởng sờ cằm đánh giá hẳn, hỏi:

“Quê nhà của ngươi ở đâu? Trong nhà còn có người thân nào không?”

Thiếu niên tự xưng bị chất vấn như vậy, ban đầu còn có chút đề phòng, lại nghĩ rằng hẳn là đạo sĩ, còn đã cứu mình một mạng, theo lý cũng không phải người xấu, dựa vào thực tế mà trả lời:

“Nhà ta ở Lăng Châu, huyện Nhự Dương, cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, hai tỷ tỷ đã lập gia đình, ca ca làm mấy việc để nuôi sống cả nhà.”

Đạo trưởng nhỏ giọng nói:

“Nhự Dương cách đây chỉ có hành trình độ nửa canh giờ, vụ giao dịch này vậy cũng có lời chút ngân lượng. Được, việc mua bán này ta sẽ làm.”

Thiếu niên vẻ mặt khó hiểu nói:

“Đạo trưởng, người đây là có ý gì?”

Đạo trưởng cười tủm tỉm chỉ vào mấy người bị vải bố bao kín này bảo:

“Mấy vị này là khách hàng của ta, ta đang đưa bọn họ về nhà, ngươi lập tức cũng sẽ thành khách hàng của ta, nể tình ngươi là chỗ quen biết, giảm giá cho ngươi một ít đi.”

Hắn lấy từ trong ngực áo ra một cái bàn tính nhỏ bằng bàn tay, ngón tay thon dài gảy hạt châu bằng sắt lách cách: “Tính cho ngươi chín phần giá thôi, tổng cộng hai mươi lăm lượng bảy văn tiền, ca ca ngươi có thể trả được đúng không?”

Thiếu niên từ Nhự Dương đi tới nơi này ước chừng mất mấy tháng, mà đạo sĩ này lại nói chỉ có đoạn đường độ nửa canh giờ, hơn nữa miệng đầy những lời linh tinh, chẳng lẽ người này đầu óc có vấn đề?

Thiếu niên tức giận quay người bỏ đi, miệng thì thầm nói:

“Thần kinh...”

“Tiểu huynh đệ, ngươi nói gì vậy?”

Khuôn mặt tuần tú của đạo trưởng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, dọa thiếu niên sợ đến nhảy dựng lên.

“Không... Không có gì...”

Đạo trưởng ra vẻ hiền lành vỗ vỗ vai hắn, cười hi hi nói: “Đừng khẩn trương mà, ta tới là để nhắc nhở ngươi một câu.”

Đầu vai của thiếu niên bị vỗ đến hơi đau, vẻ nghiêm túc hỏi: “Đạo trưởng có chuyện xin mời nói.”

“Sau khi đến ngủ ở Lan Nhục tự, hãy nhớ đóng kín cửa sổ lại, ha ha ha...”

Đạo trưởng phiêu dật phất tay áo rời đi, gió lớn đưa tiếng cười của hắn kéo dài ra, vang vọng thật lâu trong rừng.

Thiếu niên nhìn bóng dáng của đạo trưởng khuất dần, bất đắc dĩ nhún nhún vai, thầm mong về sau đừng nên gặp lại người như thế.

Hắn theo phương hướng mà đạo trưởng chỉ dẫn, quả nhiên tìm được một ngôi chùa, chỉ là ngôi chùa này cũ kỹ vô cùng, trông như đã mấy mươi năm, thậm chí là hơn trăm năm rồi không người đến ở.

Tám bảng tên nghiêng ngả một bên, có vẻ như gió vừa thổi qua liền rơi xuống. Cạnh cửa là hai con hồ đá bám đầy dây leo, trong đêm thê lương càng nom vô cùng ghê rợn.

Thiếu niên gõ vào cửa lớn, nhận ra thật sự không có ai mở cửa, hơn nữa cái khóa của cửa lớn cũng mở ra rồi.

Hắn đẩy cửa ra gọi vẫn không có ai đáp lời, liền yên tâm bước vào chùa.

Ở một chỗ khác trong ngôi chùa, trên một góc hồ trợ trọi, một chàng trai cao to mặc xiêm y màu trắng u ám đang nằm nghiêng người. Ánh trăng bị cây hồ cản mất một phần, hắt bóng soi chiếu vào bóng người nhẹ nhàng như mây trắng của y, nhưng khuôn mặt vẫn ẩn giấu trong làn khói đen, khiến người ta không trông rõ tường được, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được sườn mặt hoàn mỹ của y.

Một mảnh lá hồ rơi xuống lòng bàn tay của y, y nắm chặt tay sau đó nhẹ nhàng mở ra, chiếc lá kia sau khi bị bóp nát tựa hồ hóa thành mấy mảnh, là đà bay xuống, không tiếng động quanh quần bên người thiếu niên, y chống cằm cười khẽ.

“Lại một kẻ đến chịu chết...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Khó hưởng ân mỹ nhân

Phòng ở Lan Nhượng tự đã lâu không ai quét dọn, vừa bước vào đã bị tro bụi xộc vào mặt, khiến thiếu niên sắc súa ho không ngừng.

Thiếu niên miễn cưỡng tìm một gian sạch sẽ để ngủ lại, sau khi đóng chặt cửa sổ, hần cởi ra ngoại bào tháo xuống vải bó ngực, để lộ bộ ngực trắng non nớt tròn trịa như tuyết.

“Xi... Đau...” Nàng tùy tiện bôi thuốc mỡ lên quầng vú màu hồng to bằng đồng tiền, xoa bóp vài cái để cảm giác đau khi bó ngực đỡ hơn một chút.

Nàng vốn là một tiểu cô nương tên Ninh Thái Nhi, không cam lòng khi ca ca Ninh Thái Thần gian khổ học hành hai mươi năm, lại phải từ bỏ việc đi thi khoa cử có tiền đồ tốt, để làm mấy chuyện lật vật nuôi cha mẹ ốm yếu và muội muội chưa xuất giá. May rằng nàng về mặt học hành không thua gì huynh trưởng, liền để lại thư, mượn thân phận tú tài của ca ca, nữ giả nam trang thay hần vào kinh đi thi.

Mấy tháng nay tuy rằng không gặp nạn tai gì, lại dọc đường bị tên móc túi trộm mất túi tiền, cũng may nàng có giấu chút bạc dưới hải, nếu không chắc phải ăn xin trên đường để sống.

Sau khi bôi lên thuốc mỡ vẫn hơi nóng rát, vì không muốn để thuốc mỡ bị dính vào ngoại bào, nàng lấy từ bao hành lý ra một cái yếm, đang định mặc vào, cửa phòng lúc này lại có tiếng gõ cửa, âm thanh ngắn mà dồn dập.

Ở Lan Nhượng tự, ngoài nàng ra, lại còn có người khác. Ninh Thái Nhi bất ngờ trước việc này, vội vội vàng vàng buộc kỹ lại vải bó ngực, mang theo chiếc đèn lồng bị cháy mất một nửa, hé cửa ra nhìn xem bên ngoài là người phương nào.

Ánh đuốc xuyên qua cánh cửa mở lớn, rọi chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ. Mái tóc đen búi cao lên theo kiểu Hồi Hạc kế (1), bộ xiêm y màu vàng nhạt có cổ rất thấp, hai luồng ba đào trước ngực như ẩn như hiện.

(1) Chưa tra ra, có lẽ là kiểu búi tóc giống như Nhiếp Tiểu Thiên, hình dáng tựa cánh chim hạc.

Đôi chân mày quăn rũ mê người của tiểu mỹ nhân dần ra, liếc nhìn Ninh Thái Nhi đang đứng trong cửa:

“Công tử, có thể xin chút lửa không ạ?”

Xin chút lửa đương nhiên không thành vấn đề. Ninh Thái Nhi nhận lấy ngọn nến trong tay nàng, dùng lửa trong đèn lồng moi qua, nhưng lại không tài nào bắt lửa, một lúc lâu sau mới phát hiện ngọn nến vốn không có tim nến.

Ninh Thái Nhi trả ngọn nến lại cho nàng ta, bắt đầu dĩ giải thích:

“Thật xin lỗi nha cô nương, cây nến của cô không có tim.”

“Ôi, đêm đen không trăng gió lớn, bảo ta phải làm sao bây giờ, ta có thể ở cùng công tử một đêm không hở?” Tiểu mỹ nhân nũng nịu khẽ kêu lên một tiếng, lách mình qua cửa đi vào trong phòng, lại bị Ninh Thái Nhi ngăn cản.

Cái yếm kia của Ninh Thái Nhi còn nằm ngهنh ngang trên giường, cẩn thận như nàng làm sao có thể tùy tiện để thiếu nữ xa lạ này đi vào trong.

“Xin lỗi cô nương, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không tốt cho thanh danh của nữ nhi. Nếu cô nương thật sự sợ hãi, ta cho cô mượn đèn lồng một đêm được không?”

“Công tử lo xa quá rồi, chàng không nói, ta không nói, ai biết được ta với chàng từng ở cùng một phòng?” Tiểu mỹ nhân hờn dỗi cười, bỏ nhào vào lòng của Ninh Thái Nhi, cầm tựa lên bờ vai gầy yếu của nàng, bầu ngực mềm mại kề sát ngực nàng, khanh khách cười nói:

“Chưa bao giờ gặp được công tử tuấn tú như chàng đây, ta rất thích đó...”

Thật là một điểm phúc lớn, tiếc rằng nàng chẳng có phúc để hưởng thụ.

Ninh Thái Nhi vội đẩy nàng ta ra, cách một tiếng đóng cửa phòng lại:

“Nếu cô nương thật sự lừa dối khó nhìn, có thể tìm người khác trên đường.”

Tiểu mỹ nhân khóc nức nở gõ cửa:

“Công tử sao lại tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ ta không đủ trẻ trung xinh đẹp ư?”

“Không, không, không, cô nương rất đẹp, nhưng mà ta không thích nữ nhi.” Ninh Thái Nhi không thể bịa ra lời nói dối để gạt nàng ta, chỉ đành nói sự thật cho nàng.

“Không thích nữ nhi, hay là có long dương chi phích (2), lần đầu gặp phải loại đàn ông này.” Tiểu mỹ nhân hướng về phía cửa phòng mắng một tiếng, chậm chậm quay người bước đi, sau khi thân hình đi vào hoa viên liền biến mất dạng.

(2) Long dương chi phích: Chi đồng tính nam

Đội ngoài cửa yên tĩnh lại, Ninh Thái Nhi rốt cục thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại khăn trải giường rồi an tâm nằm xuống.

Ván giường cứng ngắc ở dưới lưng cộm lên rất khó chịu, khiến Ninh Thái Nhi trần trọc thật lâu vẫn chưa ngủ được. Mãi đến sau nửa đêm, một tiếng đàn đột nhiên đánh thức nàng khi đang thiêu ngủ.

Là ai nửa khuya lại gảy đàn trong chùa, nàng vốn nên tức giận lại không thể sinh ra một chút lửa giận nào, bởi vì tiên nhạc du dương rung động lòng nàng.

Tiếng đàn này khi trầm thì như giọt nước bắn tung trên ngọc, suối chảy trong khe núi. Lúc bổng lại tựa sông đổ về biển, rỗng ngậm hồ gằm. Từng tiếng róc rách thanh thoát như nước chảy vào tim, dù hoặc người ta đi xem xem người đánh đàn là kẻ tuyệt mỹ thế nào.

Ninh Thái Nhi không kiềm được lòng hiếu kỳ, mang theo đèn lồng bằng giấy bước ra cửa phòng, lần theo tiếng đàn văng vẳng mà tìm người gảy đàn.

Hành lang u ám khúc khuỷu vô số ngã rẽ, ở cuối cùng hành lang có một hoa viên nhỏ. Khu vườn này đã lâu không ai quét dọn, trên đất cỏ dại mọc um tùm, cây khô san sát nối tiếp nhau tạo ra một con đường mòn, mà cuối đường mòn là một tòa lương đình cổ kính. (3)

(3) Lương đình: Đình hóng mát

Một lớp rèm sa bằng lụa trắng bao quanh lương đình, theo gió đêm thổi tới mà phơ phất bay, chính là trong lương đình này truyền ra tiếng đàn rung động lòng người.

Ninh Thái Nhi biết rõ rằng xông vào là không phải, vẫn không nhịn được kiễng chân yên lặng tiếp cận lương đình, một tay vén lên rèm lụa trắng mỏng manh kia.

Khí trời lành lạnh bị gió thổi tan đi, thấp thoáng một bóng người xuất trần đang gảy đàn. Mười ngón tay thon dài như trúc, gảy lên bảy dây đàn của dao cầm, tay áo tựa một đôi hạc trắng bay lượn, trong lúc đàn phiêu dật tung bay.

Đúng lúc ấy tiếng đàn ngừng lại im bất, lại quanh quẩn trên miền trong lương đình u ám, dư âm lượn lờ không dứt bên tai.

Nền trắng trong lương đình tỏa ra một luồng sáng trắng nhàn nhạt, tựa ngọc lưu ly lấp lánh soi chiếu vào da thịt như ngọc như tuyết, bao quanh một khuôn mặt diên đảo chúng sinh.

Thế gian sao lại có được người như vậy, có thể đem quý khí hòa trộn với tiên khí, khuôn mặt phi phàm này chỉ một thoáng kinh hồng liếc nhìn, liền đủ khiến người ta cả đời khó quên.

Đôi mắt đen huyền hẹp dài như mặt tuyết hồ, không hề mấy may gọn sóng, liếc nhìn về phía Ninh Thái Nhi bên ngoài rèm che, bờ môi mỏng có hình dáng đẹp vô cùng kia khẽ chúm lại, tựa hồ đang tức giận kẻ mạo muội đột nhập vào đây...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vừa gặp, ôm hương trong lòng

"Xin lỗi, đã mạo phạm..." Ninh Thái Nhi ý thức được chỗ vô lễ của chính mình, vừa xin lỗi không ngừng vừa lùi khỏi lương đình.

Gót chân của nàng vô tình giẫm lên rèm che phía sau. Rèm sa phát phới rào rào rơi xuống, đầy trời sa lụa bay xuống người nàng.

Ninh Thái Nhi muốn tháo chúng xuống nhưng kết quả lại là càng gỡ càng rối, một lớp lụa trắng quấn chặt lấy nàng như bao kén, hai chân trong lúc giật giữa bị lụa trắng làm cho vấp ngã.

Đầu nàng đụng mạnh vào một vật cứng nào đó, một tiếng "Tranh" đình tai nhức óc vang lên, thân thể lại ngã vào trong một chỗ mềm mại.

Lụa trắng bị một bàn tay thon dài vén lên, hai mắt của nàng rốt cục có thể nhìn thấy, bắt gặp một đôi mắt sâu như mực, phảng phất sát ý lạnh như băng

thấu xương.

Trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo ấy hầu như biến mất tung, phong thái mị hoặc nhẹ nhõm nở rộ.

"Công tử từng luyện Thiết Đầu công tử?" Thanh âm của y dịu dặt động lòng người đến lạ, tựa chuông ngân reo làm thức tỉnh thần trí vừa bị độn mạnh đến choáng váng của nàng.

Ninh Thái Nhi xoa xoa cái ót đau nhức quan sát chung quanh, phát hiện bản thân vừa ngã vào cây đao cầm, khiến bảy dây đàn đều bị hỏng cả, mà bây giờ nàng còn nằm trong lòng chàng trai này, hai người phảng phất trông như ái muội rúc vào nhau.

"Đầu còn đau lắm không?" Y ý cười quyến luyến như xuân thủy triền miên, nhẹ nhàng xoa xoa chỗ đau của nàng.

"Không đau..." Đôi má của Ninh Thái Nhi trong phút chốc nóng bừng lên, ngượng ngùng đứng lên khỏi vòng tay của y.

Thấy Ninh Thái Nhi muốn quay người rời đi, chàng trai xiêm y trắng như tuyết khe khẽ thở dài một tiếng:

"Làm hỏng đàn rồi liền muốn phui mộng chạy lấy người sao?"

Ninh Thái Nhi thoáng dừng lại bước chân, quay đầu khó xử đáp:

"Là ta sợ y, đàn này ta nhất định sẽ đền lại cho huynh."

"Vậy huynh lấy gì để đền đây?" Chàng trai xiêm y trắng như tuyết nâng má chống tay lên bàn, đôi mắt hẹp dài đánh giá nàng từ trên xuống dưới, quyến rũ yêu mị như trong tranh, trong từng cử chỉ đều để câu hồn đoạt phách.

Ninh Thái Nhi sờ sờ cái túi tiền lép kẹp, lúng túng nói:

"Thật xin lỗi, bây giờ ta không có bao nhiêu ngân lượng, đợi ngày mai ta sẽ lấy bạc đền lại cho huynh."

Không thể nhớ nổi hôm nay nàng đã phải nói bao nhiêu câu xin lỗi, cả đời Ninh Thái Nhi chưa từng quẫn bách như thế bao giờ.

Diieenndaaaanle_quy_don

"À? Huynh lại có thể tìm được bạc trong một ngày ư, chẳng lẽ là cướp hay là trộm?"

Ninh Thái Nhi vẻ mặt nghiêm túc bảo:

"Không cướp cũng không trộm, ta tự có cách."

"Được thôi, ngày mai ta đây sẽ chờ huynh." Chàng trai y bào như tuyết ôm lấy đao cầm, gương mặt nhũ mi cười khẽ với nàng, "Cũng vào giờ này ở đây, không gặp không về."

Câu cuối cùng kéo thật dài, hóa thành lớp lớp sóng nhẹ nhẹ, gất gao quẩn lấy lòng người nghe.

Mãi một lúc lâu Ninh Thái Nhi mới lấy lại tỉnh táo, gật gật đầu nói:

"Sẽ không để huynh đợi lâu đâu, ngày mai không gặp không về."

Dứt lời, nàng cũng đi nhanh tựa chạy trốn khỏi lương đình, cứ như sau lưng là mãnh thú lũ lượt vạy.

Không lâu sau, một cô nàng mặc xiêm y màu vàng nhạt đi tới, cung kính khom người nói:

"Thiên Quyết công tử, vừa nãy thiếu niên này hoàn toàn không bị ta mê hoặc, mới trông thấy công tử người liền... Ta phỏng chừng hẳn nhất định có đoạn tụ chi phích (1), hay là ta biến về thân nam nhi rồi quyến rũ hẳn thêm lần nữa."

(1) Đoạn tụ chi phích: Cũng chỉ đồng tính nam, xuất phát từ điển tích Hán Ai Đế không nở đánh thức Đồng Hiền đang say ngủ gối đầu lên tay mình nên cắt tay áo để vào triều.

Khi nàng đang nói chuyện với Thiên Quyết công tử, bộ ngực đầy đặn cũng thu nhỏ lại thành lồng ngực bằng phẳng rắn chắc, sau đó nàng vươn tay chạm vào khuôn mặt xinh đẹp, thế mà lại hóa thành khuôn mặt tuần tú của đàn ông.

Sau khi trở lại làm nam nhi, hắn lấy từ trong lòng ra một chiếc quạt, cười quyến rũ phe phẩy quạt, lập tức muốn đuổi theo hướng của Ninh Thái Nhi.

"Khoan đã Diệp Lê, đừng chạm tới hắn." Thiên Quyết công tử quát một tiếng ngăn lại, đột nhiên cản bước chân của hắn, "Trên vai hắn không có dương hỏa, người không hút được một chút dương khí nào từ hắn đâu."

dieendaanleequydoonnn

Chàng trai tên Diệp Lê kia vẻ mặt khiếp sợ nói:

"Con người trên vai luôn có hai luồng dương hỏa, hẳn là một người sống sờ sờ sao không có được?"

Thiên Quyết công tử chăm chú nhìn bóng nàng khuấy đàn, hồ hững gầy gầy dây đàn, thâm sâu bảo:

"Đừng vội nhất thời, đợi xem rõ rồi tính sau..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thân vương kiếp nạn đào hoa

Tác giả: Luru Văn

Editor: Ngọc Giao

Trời còn tờ mờ sáng, Ninh Thái Nhi lưng đeo lên giỏ sách rồi Lan Nhược tự, đi tới Ô Cốc trấn cách đó hơn mười dặm, khắp nơi hỏi thăm một người thương gia buồn vãi tên là Lý Nhạn, rốt cục ở đầu đường phố xá sầm uất tìm được cửa hiệu của gã.

Lý Nhạn xem như là bạn từ nhỏ của Ninh Thái Thần ca ca nàng, trước khi rời đi Nhụ Dương trấn gã có nợ hẳn ba mươi lượng bạc, đi đến Ô Cốc trấn buôn bán, ba, bốn năm qua một chút cũng chưa trả. Ninh Thái Nhi hiện giờ trong túi trống rỗng, bắt đắc dĩ mới đến tìm gã đòi ngân lượng.

Lý Nhạn vừa nghe đến ý đồ đến đây của Ninh Thái Nhi, lập tức xụ mặt trừng mắt nhìn nàng, tuy rằng thừa nhận có mượn tiền của ca ca nàng, nhưng nếu muốn đòi tiền thì nhất định phải bắt ca ca nàng tự mình đi đòi, hơn nữa gã cũng chưa bao giờ nghe nói Ninh Thái Thần có một đệ đệ.

Lý Nhạn dù sao cũng là con buôn, mồm mép lanh lợi hơn người thường một chút. Ninh Thái Nhi thấy cãi không lại gã, liền dứt khoát ở lý trước cửa hiệu của gã không chịu đi.

Bên trái ngoài cửa hiệu có một cửa hàng bán tranh, Ninh Thái Nhi linh cơ vừa động thương lượng cùng với ông lão bán tranh, dùng chút bạc còn thừa lại mua mấy bức tranh trắng, mượn cửa hàng của ông để chấp bút thi họa.

Ước chừng thời gian một nén hương sau, ông lão bán tranh vốn đang mắt kiên nhẫn hip mắt trông lại, thấy trong tranh, dưới ánh trăng trong tòa ngọc đình bị bao phủ bởi trùng trùng lụa trắng, một mỹ nhân áo trắng yểu điệu thướt tha đang đánh đàn tấu khúc, chỉ vài nét bút ít ỏi liền gọi lên vẻ tuyệt sắc tao nhã khôn kể.

Ông lão bán tranh vỗ tay cười to: "Bút pháp đan thanh thật thần kỳ, cậu chính là thần bút Mã Lương (1) tái thế."

(1) Mã Lương: Tương truyền Mã Lương có tài vẽ đẹp, được thần tiên tặng cho cây bút thần, vẽ ra vật gì đều hóa thành thật. (Thông tin lấy từ truyện "Cây bút thần" trong sách giáo khoa Ngữ Văn 6)

Ninh Thái Nhi sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng nói:

"Nào có, cách vách nhà cũ có một vị họa sĩ, ta theo ông ấy học sơ sài một chút thôi."

Người qua đường nghe thấy ông lão khen ngợi, đều tò mò đến xem thử, ai cũng sợ hãi than không thôi. Còn có mấy người muốn mua bức họa này, đều bị Ninh Thái Nhi cự tuyệt, nhưng nàng nói có thể giúp bọn họ họa một bức tranh, không mất thời gian bao lâu.

Những người qua đường lộ ra vẻ hoài nghi với việc này, theo lẽ thường mà nói, vẽ một bức tranh phải phí không ít công sức, chỉ cần một chút thời gian thì chắc hẳn là chỉ qua loa cho xong.

Ông lão bán tranh giúp Ninh Thái Nhi giải thích, bức họa mỹ nhân đánh đàn này do chính nàng không mất bao lâu đã vẽ xong, điều này càng khiến cho mọi người nổi lên lòng hiếu kỳ.

Một phú hộ giàu có cho Ninh Thái Nhi năm lượng bạc tại chỗ, để nàng vẽ cho cô kỹ nữ xinh đẹp đi cùng mình một bức, Ninh Thái Nhi rất nhanh đã vẽ xong. Những người qua đường khen ngợi mỹ nhân mà Ninh Thái Nhi vẽ ra giống y đúc nàng kỹ nữ kia, phú hộ mua được niềm vui của người đẹp tất nhiên cũng cao hứng, lại thưởng cho Ninh Thái Nhi thêm năm lượng bạc, ôm mỹ nhân cười tủm tỉm mà tiêu sái rời đi.

Mọi người lục tục tìm Ninh Thái Nhi để nhờ nàng vẽ hộ, nàng không hề để ý bọn họ cho bao nhiêu ngân lượng, chỉ cần có người yêu cầu liền vẽ giúp.

Những người qua đường thích kỹ thuật vẽ tranh tinh xảo của nàng, lại càng thích sự khẳng khái rộng lượng của nàng hơn, mỗi lần vẽ xong đều cho không ít ngân lượng, chưa đến hai canh giờ hộp sắt đựng tiền đã đầy ắp.

Đến khi mặt trời lặn xế chiều, ông lão bán tranh muốn thu dọn hàng để về nhà, dù sao Ninh Thái Nhi cũng dùng rất nhiều giấy mực của ông, vì thế liền chia cho ông một ít tiền.

Ông lão bán tranh nói tiếng cảm ơn, bảo nếu có cơ hội sẽ hợp tác với nàng nữa, Ninh Thái Nhi cười gật gật đầu nhìn theo bóng ông rồi đi.

Về liên tục suốt cả ngày, Ninh Thái Nhi cảm giác tay sắp gãy lìa ra, đang định bỏ bức họa mỹ nhân đánh đàn vào giỏ sách, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hỏi:

"Tiểu đệ Ninh gia, tranh này vẽ chỗ nào vậy?"

Ninh Thái Nhi thấy người hỏi là Lý Nhạn, cộc lốc đáp:

"Lan Nhược tự."

Sắc mặt Lý Nhạn từ trắng chuyển sang xanh, trừng mắt trâu quan sát nàng từ trên xuống dưới:

"Lan... Lan Nhược tự... Ngươi tối qua không phải đã ngủ ở đó chứ..."

Ninh Thái Nhi kinh ngạc đáp phải.

Về mặt Lý Nhạn càng kỳ quái, móc trong túi ra mấy nén bạc, quăng vào trong lòng Ninh Thái Nhi rồi xoay người bước đi, lăm lăm thì thầm:

"Trả lại tiền cho ngươi cho xong, quỷ đoán mệnh..."

Ninh Thái Nhi vừa ngạc nhiên vừa giận, ngạc nhiên là gã lại chịu trả tiền, giận là lần đầu bị người ta mắng là quỷ đoán mệnh, sau này sẽ không cho ca ca nàng để ý đến loại băng hữu xấu xa này nữa.

Tính cả tiền Lý Nhạn quăng vào, hộp sắt có khoảng bảy mươi lăm lượng bạc, hẳn là đủ để được đàn cho y rồi.

Đội nàng đếm bạc xong, ông chủ của một cửa hiệu quan tài bên cạnh tiệm của Lý Nhạn lăm la lăm lét nháy mắt với Ninh Thái Nhi:

"Tiểu tử vào tiệm của ta tí đi, có việc cần thương lượng với cậu đây."

Ninh Thái Nhi đi vào tiệm quan tài, ông chủ vừa đo thân thể của nàng, vừa nói:

"Xem thân thể nhỏ gầy này của cậu làm quan tài hẳn kích thước không lớn, ta có thể giảm giá cho cậu, thật ra sau khi chết rồi chôn ở trấn Ô Cốc không tệ đâu, ai cũng bảo

chết ở quê người là điềm gở, có điều lại có thể tiết kiệm một số bạc đó..."

Ninh Thái Nhi đẩy ra ông ta ra:

"Ông chủ, ông nói lời đó là có ý gì, rủa ta chết sớm ư?"

Ông chủ tiệm quan tài nhe răng ố vàng cười bảo:

"Không phải ta rủa cậu chết sớm, mà là cậu thật sự sắp chết..."

Vừa lúc này, một tiếng nói sang sảng vang lên ngắt lời bọn họ:

"Này, ngươi còn chưa chết à."

Chỉ thấy một đạo trưởng phong thần tuấn lãng, như hạc trong bầy gà đứng giữa dòng người tựa thủy triều, đang cười khanh khách chào hỏi Ninh Thái Nhi.

Ông chủ tiệm quan tài phun nước bọt xuống đất, vội quay người bước đi như tránh ôn thần:

"Xi, kẻ giành mối làm ăn lại tới rồi."

Dien_dan_le_quyyy_donnn_

Ninh Thái Nhi cũng muốn cách xa hắn một chút, nào ngờ đạo trưởng đã đi tới, mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm bạc trong tay nàng.

"Không tệ nha, lại còn có tiền, vụ làm ăn lần trước bàn với ngươi đã suy nghĩ ra sao rồi?"

Ninh Thái Nhi nhú chặt mày bảo:

"Không hiểu đạo trưởng có ý gì."

"Không sao cả, có tiền là được, hai ta có duyên như vậy, mời người ăn mì được không." Đạo trưởng không giải thích, túm chặt tay của Ninh Thái Nhi, nhắm hướng quán mì trên đường lớn mà đi đến, "Ông chủ, cho ta hai bát mì thịt bò."

Ninh Thái Nhi không thể không ngồi xuống cùng hắn, thở phì phì nói:

"Đạo trưởng, tại sao các người đều bảo ta sắp chết vậy?"

"Bản đạo pháp hiệu Hề Phong, gọi ta là Phong đạo trưởng." Hắn gác một chân ngồi lên băng ghế, tay nắm chiếc đũa gỗ vào bát, hờ hững đáp, "Hay là bản đạo trưởng gieo một quẻ cho người được không?"

Thấy Ninh Thái Nhi mặt bình tĩnh không lên tiếng, Hề Phong cười nói:

"Yên tâm, quẻ này không tính tiền."

Hai bát mì thịt bò được mang lên bàn, Hề Phong vừa húp nước mì, vừa quan sát khuôn mặt của nàng, hàm hồ bảo:

"Trên trán người ửng hồng quang, điều này cho thấy người gần đây sẽ vướng nợ đào hoa, có điều cung mệnh ở ẩn đường hóa thành màu đen, đào hoa này cực có thể là tử kiếp của người."

Ninh Thái Nhi hỏi:

"Tử kiếp? Nguyên nhân là gì ạ?"

"Cái này áy à, nói ra sợ làm người sợ chết khiếp đấy, ta đây có bùa có thể bảo đảm cho người được bình an, chỉ cần mười lượng bạc."

Nói đến cùng vẫn tiền tiền tiền, Ninh Thái Nhi cũng không tin đạo pháp tà môn, càng không tin lời nói bậy bạ của hắn.

"Mười lượng bạc rất đắt, ta không trả nổi."

"Nhưng trong túi người chẳng phải có rất nhiều tiền ư?"

"Ta phải trả bạc cho người khác, không trả được cho người bao nhiêu."

"... Được, vậy năm lượng đi."

Dieeendannleequydoon

"Một lượng ta mua ngay."

"Hai lượng thế nào? Vậy một lượng mười văn nhé?"

"Được, thành giao, Phong đạo trưởng đưa bùa đi."

Trên mặt Hề Phong lộ ra vẻ giết mình, không thể ngờ được tiểu tử này cũng lợi hại như vậy, hắn cắn răng lấy ra hơn mười lá bùa trong lòng, rút ra lá nhỏ nhất trong đó:

"Hồi cho người, ta đây xem như là lần đầu tiên làm vụ mua bán lỗ vốn đấy."

Ninh Thái Nhi nhận lấy lá bùa, cười bảo:

"Cám ơn Phong đạo trưởng."

"Bùa này cất cho kỹ, đừng để mất nhé, gặp phải chuyện quái dị gì, hãy lấy bùa ra dán trên người nó."

Hề Phong ăn xong mì, vỗ vỗ vai của nàng, nhiệt tình căn dặn vài câu sau đó khoanh tay rời đi, dáng người cao to rất nhanh biến mất trong đám đông.

Ninh Thái Nhi nhìn lại bát mì trước người mình, thịt bò bên trên mì đột nhiên mất tiêu.

"Thịt bò mà ta yêu thích nhất..."

Ninh Thái Nhi bật dậy khỏi ghế, đang muốn đuổi theo Hề Phong, bị chủ quán mì sau lưng kêu lại.

"Khách quan, cậu còn chưa trả tiền đó!"

Đạo trưởng thối tha chết tiệt, lúc trước còn bảo mời nàng ăn mì, sau này đừng để nàng gặp lại hắn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 5: Một ý nghĩ khó nén

Ninh Thái Nhi gần chạng vạng chiều mới quay về Lan Nhựt tự, bởi đã ước hẹn nên lập tức vừa đi về phía lương đình, vừa nghĩ lại những việc xảy ra ban ngày.

Những người gặp được trên trấn ai ai cũng đều quả quyết rằng nàng sẽ chết, tên đạo sĩ thời kia còn gieo cho nàng quẻ bói bảo là kiếp đào hoa của nàng sau này sẽ trở thành tai ương chết chóc. Nàng chợt linh quang vừa lóe, nhớ đến Lý Nhạ sau khi nghe tới Lan Nhựt tự, mới mắng mình là quỷ đoàn mệnh, phải chăng Lan Nhựt tự này chính là nguồn gốc của mọi chuyện?

Một cơn gió âm u giá lạnh thổi đến, nhánh cây đen đúa hai bên đường đung đưa lay động, gào rú thảm thiết tựa như khóc.

Nàng không khỏi rung mình một cái, lấy lá bùa trước ngực ra cầm chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu bước nhanh về phía trước, lúc đi ngang qua một cái hồ nhỏ, bà vai đột nhiên bị vỗ nhẹ một cái.

"Tiểu công tử, sao lại đi nhanh như vậy, muốn đi đâu thế?"

Chỉ thấy một chàng trai mặc y bào màu vàng nhạt đang tiến lại đây, cánh tay thuận thế khoắc lên vai của nàng, khuôn mặt yêu điểm ái muội ghé sát.

Ninh Thái Nhi lại cảm thấy mặt của hắn có chút quen quen, hơi thở tràn ngập một mùi son phấn, khiến nàng sắc súa hất xi mạnh một cái.

"Á... Bắn chết mắt, đang yên lành lại hất hơi làm cái gì chứ?"

Diệp Lê ghét bỏ lui về sau mấy bước, dường như sợ bị dính phải nước bọt, rút khăn tay ra lau xiêm y.

"Xin lỗi, chỉ tại hương vị quá nồng nặc." Ninh Thái Nhi nói tiếng xin lỗi, vòng qua người hắn mà đi.

"Vậy đó là mùi vị gì hả, tiểu công tử?" Diệp Lê không chịu buông tha, vẫn bám sát theo nàng, gắt gao quần lấy thắt lưng của nàng, bàn tay chạm vào bộ ngực đang bị bó chặt của nàng, xoa xoa theo một đường tròn, "Thích ta như vậy không, thân thể của tiểu công tử thật gầy đó."

Chuông cảnh báo trong lòng Ninh Thái Nhi reo âm lên, hai tay vươn ra cố hết sức đẩy Diệp Lê, lá bùa trong lòng bàn tay vô tình đụng trúng ngực của hắn.

Diệp Lê chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa thiêu cháy da, hung hăng ôm chặt ngực hỏi:

"Người dùng đạo pháp gì, đau quá, đau chết ta rồi..."

Ninh Thái Nhi lúng túng thả tay ra, đến gần hắn vài bước:

"Chính là lá bùa này, trên người huynh bị sao vậy?"

Diệp Lê thoáng nhìn lá bùa trong tay nàng, khuôn mặt tái đi nghiêm lại lui về sau không ngừng, bàn tay từ xa vùng mạnh về phía nàng, sức mạnh vô hình chợt đẩy Ninh Thái Nhi vào trong hồ nước.

"Hãy chết đuối đi cho rồi." Diệp Lê hung tợn phun nước bọt, lắc người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cái hồ này diện tích có vẻ như không lớn, đáy lại ước chừng sâu đến hai trượng (1).

(1) Trượng ~ 3,33 m

Nàng không biết bơi chỉ đành cố gắng giữ cho giò sách nổi trên mặt nước, bản thân lại ngụp lặn dưới đáy hồ, đáng vẻ như sắp chết đuối.

Khi Ninh Thái Nhi sắp tắt thở, một dải lụa trắng thật dài lẳng không bay tới, quần lấy bà vai kéo nàng ra khỏi mặt nước.

Nàng vô lực ôm giò sách khuyu trên đất, nôn ra nước trong bụng, khỏe mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một đôi giày trắng đến lóa mắt.

Vừa ngẩng đầu trông lên, liền thấy một công tử đẹp đẽ thân cao như ngọc, mái tóc đen tựa thác xỏa tung bên thắt lưng, gió thổi qua khiến tay áo trắng muốt của y như mây trời bành bồng, ánh trăng tí mỉ soi chiếu hình dáng tinh xảo của gương mặt y, tình cảnh này làm cho Ninh Thái Nhi nhớ tới một câu thơ cổ.

"Nguyệt xuất hạo hề, giảo nhân liêu hề." (2)

(2) Tạm dịch: Trăng sáng lên cao, dáng người yêu kiều. Hai câu trong bài "Nguyệt xuất I" trong Kinh Thi.

Có lẽ là do dáng vẻ của Ninh Thái Nhi quá mức chật vật, y dường như có chút ôn hòa cười nói:

"Huynh không sao chứ?"

Nụ cười kia thật sự như đoạt hồn cướp phách của người ta, cho dù là ai cũng khó có thể chống lại vẻ đẹp khiến người không thể thờ nổi này, huống chi chỉ là một cô gái ngây ngô.

Ninh Thái Nhi thoáng giật mình, nhẹ run run trong gió lạnh, hai tay ôm lấy ngực bảo:

"Quần áo đều bị ướt cả, chỉ hơi lạnh thôi."

Kỳ thật Ninh Thái Nhi không biết rằng, xiêm y vốn rộng thùng thình vừa ướt nước, lập tức dán sát vào thân hình mảnh khảnh của nàng, dù vài bó ngực có ép bằng bộ ngực nhô lên, thì đường cong đặc trưng của nữ nhi vẫn có thể thấy được loáng thoáng.

Mà y chỉ cúi đầu chăm chú nhìn nàng, thấy rõ nhưng lại không nói ra.

Ninh Thái Nhi như sực nhớ tới gì đó, lấy ra bức họa trong giỏ sách, thật cẩn thận mở ra xem một chút, mới thờ phào nhẹ nhõm:

"May là không bị ướt mắt."

Trên mặt nàng lộ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, chân chừ đưa bức tranh tới trước mặt y:

"Hôm nay ta chưa được công tử cho phép, đã vẽ một bức họa về huynh, ngắm nghĩ lại vẫn nên trả cho công tử mới phải, hy vọng huynh sẽ thích..."

Bấy giờ thần sắc của nàng cực kỳ nghiêm túc chăm chú, tựa hồ bức tranh này đối với nàng là vật vô cùng trân quý.

Thiên Quyết công tử nhận lấy bức họa tiện tay mở ra, sau khi trông thấy mỹ nhân đánh đàn trong tranh, nhàn nhạt hỏi:

"Huynh thà rằng bị chết đuối, chính là vì bảo vệ bức tranh này ư?"

Ninh Thái Nhi lắc đầu rồi lại gật gật đầu, có chút thẹn thùng cười một cái:

"Ta lúc ấy cũng không nghĩ được gì nhiều..."

Y thoáng kinh ngạc rồi mắt từ bức tranh nhìn về phía nàng, trong đáy mắt hờ hững dâng lên một tia gọn sóng, có điều rèm mi dài như quạt lông che khuất mắt, đã giấu đi chút rung động kỳ lạ này...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Gặp lại trên lòng người

Thiên Quyết công tử không nói một lời nhận lấy bức họa, phất tay áo trắng tiêu sái xoay người rời đi.

Ninh Thái Nhi cúi đầu ôm lấy giỏ sách ướt sũng, ngẩng đầu lại phát hiện y sớm đã đi xa, nhớ tới còn chưa đem ngân lượng đền cho y, vội vàng vác lên giỏ sách chạy đuổi theo.

Thiên Quyết công tử trông như đi rất nhẹ nhàng thong thả, Ninh Thái Nhi chạy gấp lại không cách nào theo kịp, bóng người của y chuyển động đến lưng đình mới dừng lại, khiến Ninh Thái Nhi mệt đến thở hồng hộc.

Rèm che bị đục hòng đem qua bị vứt bỏ trên mặt đất, chiếc dao cầm bị đứt dây vẫn đặt trên bàn đá cẩm thạch, Ninh Thái Nhi trông thấy những thứ này cảm thấy hết sức hồ thẹn.

Nàng lấy ra tất cả ngân lượng, nâng đến trước mặt y:

"Không biết có đủ đền lại những vật này không ạ?"

Thiên Quyết công tử ngồi xuống ghế đá, nhắc lên bầu rượu rót ra bát, cũng không màng nhìn tới bạc lấy một cái:

"Huynh đây là muốn đền vật gì?"

Ninh Thái Nhi trầm nghĩ lẽ nào là quý nhân hay quên chuyện ư, chỉ vào dey đàn bị đứt, nói:

"Chính là cây đàn đem qua ta làm hỏng này."

Thiên Quyết công tử nhướng mày lên, mỉm cười nhìn về phía nàng: "Chỉ với ngàn ấy bạc, huynh cảm thấy đủ sao?"

Ninh Thái Nhi hơi sùng sốt:

"Chẳng hay còn thiếu bao nhiêu, ta sẽ nghĩ cách đền cho huynh."

Thiên Quyết công tử nhấp một ngụm rượu thanh, chậm chậm mở miệng:

"Trước tiên hãy ngồi xuống nói đi, đứng không thấy mệt sao."

Ninh Thái Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống, nhớ đến vẫn còn chưa biết tên của y, hỏi tên người khác trước tiên phải tự khai họ tên mới hợp lễ, nhưng Ninh Thái Nhi vừa nghe đã biết tên nữ nhi, chỉ đành mượn tên của ca ca dùng một chút:

"Ta tên là Ninh Thái Thần, xin hỏi công tử cao tính đại danh?"

"Huynh nói huynh tên Ninh Thái Thần?" Thiên Quyết công tử kẹp ly rượu giữa ngón tay mà xiết chặt, ánh mắt sâu thẳm khôn lường quan sát nàng.

Ninh Thái Nhi bị y nhìn đến run rẩy không thôi, xem thần sắc của vị mỹ công tử này, không phải là quen biết ca ca của nàng chứ.

Vừa lúc ấy có một cơn gió lạnh ủa tới, nàng cả người ướt đầm, mũi đột nhiên thấy ngứa, nghiêng mặt qua hắt xì một cái.

"Hình như có chút lạnh, hay là ta đi thay một xiêm y khô, sẽ nhanh trở lại thôi."

Ninh Thái Nhi đang vội vã muốn đi, đôi giày ướt đầm giẫm lên trên đá cảm thạch trơn trượt, lòng bàn chân đột nhiên trượt một cái, cơ thể của nàng theo quán tính ngã về phía trước, thuận đà đè người nào đó ở dưới thân mình.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp đến xiêu thành gần ngay trước mắt, thân thể hai người sít sao dán sát vào nhau, mà của miệng nàng lại chạm vào bờ môi mỏng của y. Đôi mắt đang đối diện với nàng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, có điều trong thoáng chốc thần sắc kia lập tức biến mất tăm.

Ninh Thái Nhi xấu hổ vô cùng dời môi ra, liên tục xin lỗi, đứng lên khỏi người y, lại bị một đôi tay ôm lấy.

Ánh sáng của đèn lồng giấy trắng thấp trong lương đình dao động, soi chiếu khiến chung quanh vị mỹ nhân tuyết y lúc sáng lúc tối, đầu ngón tay của y xoa lên làn môi nhạt màu, mắt cong cong cúi đầu cười:

"Vì sao lần nào huynh cũng lỗ mồm như thế?"

"Công tử, ta không phải cố ý đâu." Nàng chính là lần đầu tiên đụng chạm da thịt với một người đàn ông, cho dù không soi gương cũng có thể đoán được lúc này da mặt mình chắc đã đỏ hồng như mông khi.

"Gọi ta Thiên Quyết là được rồi, đều là nam nhân cả, ngại gì chứ." Y nâng bàn tay vói vào vạt áo của nàng, đình ninh nói:

"Không cần vội vã quay về như vậy, trước tiên hãy cởi xiêm y ra, bên dưới bàn có bếp lò có thể hong khô."

"Không cần, ta tự mình làm được." Ninh Thái Nhi lập tức bảo vệ ngực, thốt ra lời từ chối.

"Huynh có biết đàn này đáng giá bao nhiêu tiền không? Đàn cổ ngàn năm, vạn lượng vàng cũng khó mua, huynh kiếm cả đời vẫn không đền nổi."

Ninh Thái Nhi bị nghẹn không lời nào để nói, mặt hiện lên vẻ khó xử.

Y một tay nâng cái cầm bầu bình của nàng lên, một tay nhẹ cời ra nút thắt trên vạt áo nàng, đôi mắt hẹp dài khẽ liếc nàng, giờ tay nhắc chân đều mỉa hoặc tận xương, từng tiếng nói đều hút hồn đoạt phách người ta:

"Chỉ bằng dùng cả đời huynh đền cho ta đi, có lẽ ta còn có thể cân nhắc một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Xuân ý làm mờ mắt người

Ninh Thái Nhi ngượng ngùng đứng dậy muốn đi, lại bị nắm cổ tay kéo lại, lập tức bị ôm bổng lên đặt trên bàn đá.

Thiên Quyết công tử đứng lên bước tới gần, đặt hai tay ở hai bên hông nàng, lại cúi đầu nhìn nàng:

"Huynh không phải bảo rằng muốn đền lại đàn cho ta ư, sao lại sợ đến như vậy."

"Thiên công tử, ta và huynh đều là nam nhi." Ninh Thái Nhi hết đường trốn, chân tay luống cuống, lòi ra một cái lý do để đối phó với y.

"Là nam nhi thì có làm sao?" Môi của y ghé sát vào bên tai nàng, khẽ hà một hơi ở vành tai, có chút ngura ngứa giống như bị mèo cào.

Khuôn mặt như tranh này chỉ cách nàng khoảng một gang tay, y lại trêu ghẹo mờ ám như thế, Ninh Thái Nhi chưa từng bị trêu chọc như vậy bao giờ, suýt chút nữa đã bị sắc đẹp mê hoặc đến mù mị, nàng bất buộc mình tỉnh táo tập trung lại, chống tay lên bàn lùi ra sau.

"Ta sẽ từ từ nghĩ cách đền cho huynh, không cần phải dùng cách này."

"Cách này là cách gì, hả?" Thiên Quyết công tử nhỏ giọng cười nhẹ, khẽ vuron tay tay cởi ra cúc áo của nàng.

Ninh Thái Nhi toàn thân xiêm y ướt sũng dán sát vào người, bên trong là một miếng vải bó ngực buột chặt, bó lấy chỗ bí mật căng tròn của cô gái.

"Đây là cái gì?" Thiên Quyết công tử hỏi.

Ninh Thái Nhi cho rằng y nói vải bó ngực, ấp úng đáp:

"Là vải băng bó vết thương, ngực ta mới bị thương nặng, công tử chi bằng tha cho ta một lần đi."

"Ta đây càng phải nên cởi ra, xem xem bị thương thế nào." Thiên Quyết công tử xoa xoa miếng vải bó ngực của nàng, chạm đến hai chỗ nhô lên trên bầu ngực, "Xem ra huynh bị thương thật nặng, lại bị đến nỗi này, có cần ta bôi thuốc giúp không?"

Dien~dan@le*quy~don

"Không cần, hôm nay ta đã bôi rồi, mở ra lại càng không tốt cho miệng vết thương."

Bộ ngực của nàng vốn đã bị buột chặt đến đau không thôi, một cái vuốt ve này càng khiến cả người khẽ run, nàng vội lui nhanh về phía sau, sợ ý ngã xuống bàn đá, tựa hồ bị ngã tới nỗi móng nở hoa.

Ninh Thái Nhi xuyết xoa đứng dậy, vô cùng lúng túng nói:

"Ta đi về trước đây..."

Dứt lời, nàng qua loa sửa sang lại xiêm y xốc xếch, rất là chật vật chạy đi.

Vị mỹ công tử này thế mà lại là tên đoạn tụ, nhớ tới cách ngày thi còn không bao lâu nữa, nàng không thể dừng chân ở Lan Nhục tự quá lâu, về chuyện đền lại dao cầm, cái gọi là vô giá có lẽ là y cố ý trêu đùa mình, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này thôi.

Thiên Quyết công tử nhìn bóng nàng khuất dần sau rừng cây, ánh mắt sáng rực lóng lánh có thể so bì với trăng sao, trong nụ cười mang theo một tia khiêu khích:

"Lan Nhục tự là địa bàn của ta, nàng có thể trốn đi đâu được?"

Ninh Thái Nhi sau khi chạy về phòng thu dọn hành lý, vốn định sáng hôm sau sáng sớm liền lên đường rời đi, nào ngờ không lâu sau đầu nàng lại mơ màng choáng váng, nàng sờ sờ trán thầm nghĩ đây là bị sốt sao.

Rốt cục cả ngày hôm đó nàng đều nằm bẹp trên giường không dậy nổi, chỉ qua loa dùng một cái khăn ướt đắp lên trán, vừa thiếp đi thì cả người liền mơ màng.

Khuya hôm sau, một bóng người màu vàng nhạt lên vào cửa phòng, lẳng lặng đi đến bên đầu giường của Ninh Thái Nhi, nhưn mảy quan sát khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

Thiên Quyết công tử xưa nay không thích thân cận với đám quý nô bọn họ, càng khỏi nói đến những người sống dơ bẩn trên dương gian. Diệp Lê lần đầu thấy y gần gũi như vậy với một người, quan sát kỹ khuôn mặt cũng có thể xem như là xinh đẹp vô cùng của thiếu niên, vẫn là không có điểm nào làm cho hắn cảm thấy đặc biệt.

Phàm nhân này hẳn là nhiễm bệnh thương hàn, lúc này là khi dương khí yếu nhất, mặc dù không thấy được dương hỏa trên vai, vẫn có thể hút ra dương khí của nàng.

Diệp Lê tuy rằng từng quyến rũ vô số đàn ông, lại chưa từng đụng chạm da thịt với bọn họ bao giờ, cũng không muốn chạm vào Ninh Thái Nhi chút nào, liền trực tiếp cạy miệng nàng ra, đứng từ xa hút dương khí của nàng.

Dương khí nóng rực chui vào miệng Diệp Lê, mặt của Ninh Thái Nhi dần dần từ đỏ chuyển sang xanh, làn da mềm mại căng mọng giống như cánh hoa héo rũ, mi mắt cố gắng nhấc lên trong đau đớn.

Khi tỉnh mệnh của nàng đang chỉ mảnh treo chuông, Diệp Lê bị một sức mạnh thật lớn hất ra, một bàn tay thon dài túm lấy cổ của hắn, dương khí trong cơ thể lại bị hút ngược vào miệng người khác lần nữa.

Người nọ đẩy Diệp Lê ngã xuống đất, trầm giọng nói:

"Chẳng phải ta đã nói, không được chạm vào nàng sao."

Diệp Lê nằm nhoài trên đất tập trung nhìn lại, thấy là Thiên Quyết công tử toàn thân xiêm y như tuyết, sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa:

"Công tử, ta cũng chỉ vì người..."

"Không cần ngại lo." Thiên Quyết công tử chỉ vào cửa, mắt kiên nhẫn nói, "Cút."

"Công tử, ta thật sự không hiểu nổi." Diệp Lê tui thân hít hít mũi, lão đảo đứng dậy rời khỏi phòng.

Thiên Quyết công tử đi đến đầu giường, lấy ra cái khăn trên trán nàng, đầu ngón tay xoa xoa khuôn mặt trắng bệch, thăm nghĩ nếu là tới chậm một bước, phỏng chừng đã gặp phải vong hồn của nàng rồi.

"Ta còn chưa muốn lấy hồn của nàng, người chết rồi lạnh như băng, vẫn là khi còn sống ấm áp hơn một chút."

Y vén lên một góc chăn chui vào, toàn bộ sức nặng đặt lên trên thân thể của nàng, môi mỏng dán chặt lấy cái miệng nhỏ đang mấp máy của nàng, phun dương khí trả về chỗ cũ.

Khuôn mặt của Ninh Thái Nhi rút dần màu trắng bệch, lại trở nên hồng hào rạng rỡ, bị y đè lên rên nhẹ một tiếng, sau đó quần lấy y như bạch tuộc, cũng chẳng biết lấy sức lực từ đâu, lại lật người lại đè y xuống dưới giường, khó chịu dụi dụi vào ngực y.

Y lại quên mất một chuyện khác, nếu là trong một lúc tiếp nhận nhiều dương khí, sẽ kích thích bản năng của người sống, cũng chính là dâm dục.

Giờ thì tốt rồi, y phải làm sao chế phục con mèo hoang phát xuân này đây...

lại pha chút âm u của ma quỷ, vừa dịu dàng lại vừa... gợi dục.

Ừầy, muội nói anh Bạch nào của tỷ thế? Tỷ thì thấy anh này hao hao Thư Tranh, nhưng ánh lạnh lùng men lý hơn tí, Thư Tranh nhà tỷ là rắn nên dọa quá.v

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kính sâu vừa thông nhịp [H]

Ninh Thái Nhi cả người khô nóng không chịu được, cởi ra cúc áo lộ xộn trút bỏ xiêm y, bên dưới thân thể tựa như có một khối hàn ngọc cuốn hút nàng áp sát xuống.

Thịt da trần trụi trắng nõn của nàng dán sát vào y, nụ hôn triền miên như mưa rơi xuống dọc theo cổ đến khoe môi y, nàng thè ra đầu lưỡi liếm liếm bờ môi mỏng mềm mại ấy, lại cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, cạy mở khớp hàm quần lấy lưỡi dài của y.

Thiên Quyết công tử chưa bao giờ gần gũi với phái nữ như thế này, trong hơi thở mang theo hương thơm mê người của nữ nhi, môi lưỡi ngọt ngào tựa cam tuyến, khiến y không tự chủ được đáp lại cái hôn này.

Ngọc hành bên dưới người y trong lúc chung đụng đã đứng thẳng lên, cương cứng đâm vào da thịt trần trụi, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm xuyên qua cơ thể của nàng.

"Ta muốn... Cho ta... A... Ừm..." Miệng nàng không hề có ký gì mà ní non van nài.

"Nàng muốn cái gì hả?" Y khẽ cắn cánh môi nàng, đáy mắt phản chiếu lên vẻ mặt khó chịu của nàng.

"Muốn... Muốn huynh..." Nàng vốn định nói muốn huynh giúp ta giải nhiệt, còn chưa nói dứt lời miệng lại bị y lấp đầy.

Thiên Quyết công tử hôn mút thật sâu một lúc lâu, mới chịu buông ra làn môi phớt hồng, cười nói:

"Thỏa mãn con mèo hoang nhà nàng cũng được thôi."

Đứt lòi y xoay người đem nàng đặt ở dưới thân thể, nhẹ nhàng cời ra xiêm y xốc xếch của nàng, khi vải bó ngực bị kéo xuống, bầu ngực bị buộc chặt đến sưng đỏ nảy ra, trông đáng thương vô cùng khiến người yêu thương.

Hai tay y cầm lấy bộ ngực nhẹ nhàng xoa nắn, lại cúi đầu ngậm trong miệng nhắm nháp thưởng thức, thi thoảng dùng đầu lưỡi liếm láp.

"Úm... Đau... Ngứa quá..." Hai vú vốn đã đau nhức không thôi, sau khi bị chơi đùa như vậy nàng lại thấy ngứa ngứa cực kỳ khó chịu, giống như con cá chép thiếu nước vẫy vẫy dưới người y.

Ninh Thái Nhi nom mảnh khăn giấy yếu, kì thực chỗ cần có thịt vẫn có thịt, dưới vòng eo thon như dương liễu là bờ mông tròn trịa đầy đặn, da thịt trắng nõn nà mềm mại mịn màng.

Bàn tay y từ đùi trượt xuống bên dưới, khẽ khàng tách ra hai chân của nàng, kẹp gậy thịt to dài giữa hai bắp đùi ẩm ướt nóng hổi của nàng, ma sát qua lại khe thịt giữa hai cánh hoa đầy đặn, cửa huyết bị ma sát đến chảy ra dịch yêu trong suốt, thấm ướt thân của cự vật to lớn đáng sợ.

Khuôn mặt thanh thuần của nàng tràn đầy xuân sắc, phì phò thở gấp, không nén được cong lên thân thể, kẹp chặt cây gậy thịt đang tàn sát bừa bãi giữa bắp đùi, động tác này đối với kẻ xâm nhập cũng là cực kỳ kích thích.

Y gập chân nàng lại hai bên hông, dùng gối lót dưới mông để cửa huyết nhắm ngay chính mình, quy đầu ướt đầm dâm dịch tách ra khe thịt, xâm nhập vào cửa huyết chặt khít.

"A... Đau... Đứng mà... Đứng..." Tựa như thân thể bị xé rách làm hai nửa, nàng khổ sở đẩy ra chàng trai trên người, hai cánh tay lại dễ dàng bị nắm lấy, sau đó một phần sức nặng đè xuống dưới, ngậm lấy bờ môi đỏ mọng đang nhấp máy của nàng, đẩy đưa với chiếc lưỡi thơm tho, nuốt vào trong miệng tiếng kêu đau của nàng.

Y ngang ngạnh tiếp tục đẩy vào trong, đụng phải một lớp màng mỏng manh, cũng chẳng màng đến cả người nàng đang càng thêm run rẩy, giữ chặt lấy mông nàng mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất, chọc thủng trinh tiết của thiếu nữ.

Đau đớn vô cùng hóa thành một giọt nước mắt, rơi xuống dọc theo khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, y hôn giọt nước lăn ra từ khóe mắt nàng, thì thầm nói:

"Lại để nàng bị đau đến như vậy, khiến ta cũng không nở lòng."

Y nói xong lời dịu dàng nhường ấy, hạ thân lại đột nhiên trở nên tàn nhẫn, ra vào thật mạnh trong cơ thể nàng.

Ninh Thái Nhi lúc này ý thức mơ hồ, thoát đầu chỉ cảm thấy như một con dao sắc to dài đang cắt da thịt của mình, dần dần chảy ra chất lỏng dính dính, hòa với máu xử nữ, bôi trơn cây gậy thịt đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể, khiến ra vào rất nhanh càng thêm thuận lợi một chút.

"Sắp chết mất... Đứng mà... Úm..." Tiếng cầu xin buông tha của nàng ngày càng nhỏ đi, dần dần chuyển thành tiếng thở gấp khe khẽ, đôi mày nhíu chặt cũng chậm chậm dần ra.

Y thấy khuôn mặt nàng trở nên nhu hòa dần, càng thêm nhấp mạnh dồn dập, biến tiếng thở gấp của nàng thành đứt quãng vỡ vụn.

Phiến thịt đáng thương bị kéo giãn ra hai bên, trải qua cơn mưa sa gió rền càng sưng đỏ vô cùng, cửa huyết gắt gao nuốt lấy gậy thịt thô cứng, mặc cho nó ra vào từng đợt bên trong.

Ước chừng bị xâm phạm khoảng nửa canh giờ, nàng đột nhiên cảm thấy vật lạ trong cơ thể hơi phình to ra, sau khi nhấp mạnh vài cái cuối cùng, phun ra lượng lớn chất lỏng trắng đục trong chỗ sâu nhất.

Chất lỏng trắng đục bắn ở miệng tử cung, kích thích nàng kêu ra tiếng, sau đấy là co rút một trận rồi ngã vào dưới người y.

Thiên Quyết công tử vén lên lọn tóc đen ướt đầm của nàng, chống tay trên đầu giường tỉ mỉ quan sát dung nhan của nàng:

"Ta nếu đã chiếm thân thể của nàng, từ hôm nay trở đi nàng liền là của ta. Hãy vĩnh viễn nhớ kỹ câu này, nàng sống là người của ta, chết là cũng là ma của ta."

Y cúi đầu đặt lên một cái hôn trên trán của nàng, một sợi tơ đen thật mảnh chui ra từ miệng y, trong thoáng chốc len vào đầu nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vừa hồi đã rõ sự tình

Vào lúc chính Ngọ mặt trời lên cao, Ninh Thái Nhi bị ánh sáng rọi từ ngoài cửa sổ vào làm cho lóa mắt đến bưng tỉnh, tuy rằng cái trán nóng ran đã hạ nhiệt, nhưng giữa hai chân lại đau giống như đã bị cọc gỗ to dài chọc xuyên qua.

Nàng vén chăn lên xem, phát hiện toàn thân lại đang trần trụi, vừa ngồi dậy, giữa hai cánh hoa sừng đỏ chảy ra chất lỏng màu trắng đục có mùi xạ hương.

Ninh Thái Nhi tuy là thiếu nữ khuê các, nhưng đọc nhiều sách vở, vẫn biết một ít về nam nữ hoan ái, lập tức hiểu được rằng mình đã bị làm nhục, hơn nữa kẻ làm là ai cũng không biết.

Nếu là thiếu nữ bình thường ắt sẽ kêu cha gọi mẹ, sau đó nhảy sông tự sát. Còn nàng thì sau khi đầu óc choáng váng, vẫn cố tự trấn an tâm trí đang rối loạn của mình.

Ninh Thái Nhi tùy tiện sắp xếp lại hành lý, vội vã bước ra khỏi cửa lớn của Lan Nhục tự. Tấm bảng tên nghiêng ngả phát ra tiếng kêu kẹt, tựa như đang cười nhạo tình cảnh quần bách của nàng, nàng nhìn tòa tháp cổ lạnh lẽo này, nghĩ rằng sẽ không bao giờ đặt chân vào đây nữa.

Đường lên kinh thành phải đi ngang qua trấn Ô Cốc, ông lão bán tranh trông thấy Ninh Thái Nhi thì hai mắt sáng lên, muốn nàng ở lại mấy ngày vẽ tranh cho cửa hàng của lão, nếu không có chỗ ở thì có thể trú lại nhà lão.

Ninh Thái Nhi từ chối, nói:

"Ta phải vào kinh ứng thí, thật sự không thể ở lâu, hơn nữa ba ngày qua ta đều trú lại Lan Nhục tự, không dám làm phiền lão tiên sinh."

Ông lão bán tranh kinh ngạc há hốc mồm, hỏi:

"Cậu vẫn ở tại Lan Nhục tự, suốt ba ngày lại không có chuyện gì à?"

Ninh Thái Nhi gật đầu nói phải, ngạc nhiên hỏi lão sao lại giật mình như vậy.

Ông lão bán tranh kéo Ninh Thái Nhi vào góc tường, nhỏ giọng bảo:

"Lan Nhục tự này đã mấy trăm năm, thậm chí là một ngàn năm hơn không ai dám ở lại, nghe đồn có một đám ma quỷ chiếm cứ trong đấy, phàm là kẻ đi vào Lan Nhục tự, chưa từng có ngoại lệ, đều bị hút cạn tinh khí, chết bất đắc kỳ tử."

Chẳng trách nàng luôn bị người ta gọi là yếu mệnh, hóa ra nguyên do là ở đây, vậy tại sao không ai kể cho nàng nghe chuyện này.

Ông lão bán tranh như đoán được nghi ngờ của nàng, bèn giải thích rằng:

"Đám ma quỷ này vô cùng lợi hại, cứ cách một khoảng thời gian là hút tinh khí của con người, trên trần không ai dám vào Lan Nhục tự, thế nhưng người từ nơi khác đến không biết xông vào đó, bọn ta sợ quý quai làm hại người trong trấn, nên không nói cho người bên ngoài nghe sự thật. Cậu ở trong đấy ba ngày mà lông tóc không mây may tổn hại, cũng xem như là may mắn của tổ tiên tích đức để lại rồi."

Ninh Thái Nhi nhớ lại ba ngày tá túc ở Lan Nhục tự, ngoài trừ cặp nam nữ mặc áo bào vàng nhạt đến quyến rũ nàng, cũng không có điểm nào khiến nàng cảm thấy kỳ quái. Về phần vị Thiên Quyết công tử lúc thì cao khiết lạnh lùng, khi thì quyến rũ mị hoặc kia, dung mạo thoát tục tuyệt sẽ không khiến người ta liên tưởng tới quý quai được.

Mặc kệ việc này là thật hay giả, nàng nhanh chóng lên đường rời đi, nếu không sẽ lại phải đi đường ban đêm.

Ninh Thái Nhi cáo từ với ông lão bán tranh, khi quay người lại đâm sầm vào một lồng ngực rộng lớn, vừa ngẩng đầu lên đã gặp khuôn mặt tuấn tú đang cười cực kỳ ngả ngớn.

"A, người còn sống à, đã ba ngày ba đêm, xem ra vụ làm ăn này không thành rồi."

Ninh Thái Nhi giận dữ không thôi, đạo trưởng này tốt xấu gì cũng là người xuất gia, không nhắc nhở cho nàng chuyện kỳ dị ở Lan Nhục tự thì thôi, còn trong lòng luôn muốn nàng chết xuống suối vàng, nàng liền không nói không rằng lách qua hần, mới đi vài bước lại bị kéo về.

"Sao hôm nay lại đi đứng giống con cua thế kia, cứ nghiêng trái ngả phải. Lá bùa lần trước của ta dùng ra sao rồi, ta đã bán lỗ vốn cho người đấy."

Ninh Thái Nhi nghe vậy liền liên tưởng tới chuyện đêm qua, không khỏi ôm một bụng lửa giận, định đem lá bùa dán vào mặt tên đạo sĩ giả này, sau khi xốc lên giò trúc lại tái nhợt mặt.

Lá bùa dường như là khi bị đẩy xuống hồ cũng bị rơi xuống theo, có điều việc khiến nàng tuyệt vọng nhất là, nàng đã bỏ quên văn điệp tú tài của ca ca ở Lan Nhục tự. Nếu là không đi lấy về, có lỗi với ca ca thì không nói, lại còn uổng phí hành trình mấy tháng nay của nàng.

Hề Phong quan sát vẻ mặt của Ninh Thái Nhi, hỏi:

"Thế nào, gặp ma ban ngày à? Chớ quên bản đạo pháp lực vô biên, nếu có khó khăn thì chỉ cần bỏ chút ngân lượng liền có thể giải quyết thôi."

Tính tình của vị đạo trưởng này thật không đáng tin, có điều nàng chỉ đành phải tạm tin tưởng một lần.

Ninh Thái Nhi nghiêm túc xin:

"Phong đạo trưởng, ta muốn mua thêm một lá bùa nữa."

Hè Phong cười bảo:

"Người lại muốn trở về Lan Nhục tự sao?"

"Ta có thứ quan trọng bỏ quên ở đó..."

Hè Phong không nói thêm lời thứ hai, lấy ra một lá bùa từ trong lòng đưa cho cho nàng, đoạn phiêu dạt như gió quay người rời đi:

"Lá này xem như miễn phí cho người cũng được, nếu người chết ở Lan Nhục tự, vụ làm ăn đưa xác về quê nhà này sẽ không bị lỗ mất nữa."

Ninh Thái Nhi cầm lá bùa còn nhỏ hơn ngón tay út của nàng, thật chẳng biết có nên cảm kích hân hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Cây hòe quán quanh thân

Ninh Thái Nhi lên đường gấp gáp, khi quay trở lại Lan Nhục tự đã gần đến giờ Dậu (1), dự định trước khi mặt trời xuống núi, phải tìm cho được văn điệp tú tài của ca ca. Thế nhưng sau khi vào Lan Nhục tự, lấy vật cần tìm rồi từ trong phòng bước ra, ngoài cửa đã là bóng ngà ngày tàn.

(1) Giờ Dậu: Từ 17h - 19h

Sau khi biết Lan Nhục tự có chuyện kỳ dị, Ninh Thái Nhi càng cảm thấy nơi đây âm u ghê rợn. Rõ ràng là con đường nhỏ đã đi rất nhiều lần rồi, nàng lại cảm thấy vòng vèo rất xa, bước nhanh đến đâu cũng không ra khỏi được, sắc trời càng lúc càng tối tăm u ám, đường mòn quanh co hun hút không thấy tận cùng, phảng phất đang dẫn nàng vào quỷ vực âm u.

Một luồng khí lạnh từ mặt xông lên đỉnh đầu, nàng không khỏi rung mình một cái, ôm chặt cánh tay cầm đầu chạy đi. Bất chợt, một cái bóng đen xẹt qua mi mắt của nàng, chú tâm nhìn kỹ mới phát hiện là một cái lá hòe héo rũ, nàng ngẩng đầu liền bắt gặp một gốc hòe to lớn sừng sững đứng giữa bụi cây.

Cây hòe này ước chừng hơn một ngàn mấy tuổi, thân cây phải đến năm người đàn ông trưởng thành mới ôm được, trên ngọn có bốn nhánh cây hết sức thô dài, lại chẻ ra những cành nhỏ mọc đầy lá vàng, tựa như một cái ô chọc thủng bầu trời.

Sau cây hòe truyền đến tiếng nam nữ cười đùa âm ỉ, Ninh Thái Nhi quay đầu lại nhìn, thấy thiếu nữ áo vàng trước đây từng quyến rũ nàng, đang cùng một gã đàn ông râu quai nón chơi trò đuổi bắt.

"Tiểu nương tử đừng chạy mà, để ta yêu nàng một chút..." Gã râu quai nón dầm dề mồ hôi, cánh tay to lớn ôm gọn Diệp Lê vào trong ngực, cái miệng tua tủa râu rậm cúi xuống hôn nàng.

Trong mắt Diệp Lê hiện lên một tia chán ghét, quay đầu đi tránh thoát cái miệng thối của gã, mềm mại khẽ gọi một tiếng, cầm tựa lên người gã đàn ông, thổi một hơi vào đầu vai.

Mặt của gã râu quai nón thoáng chốc trở nên tái nhợt, tựa như bị đặt sâu trong hầm băng lạnh:

"Tiểu nương tử, nàng đang làm gì?"

"Đừng sợ, thổi tắt dương hỏa của người thôi mà." Diệp Lê nâng lên khuôn mặt tục tĩu của gã, nũng nịu cười, "Tiếp theo là hút dương khí của người."

Làn khí trắng trong suốt từ miệng gã đàn ông chui vào bờ môi đỏ mọng của Diệp Lê, nàng hút vào càng nhiều khí, da của gã hết như mất hết nước, càng trở nên xám ngoét hơn, sau đó Diệp Lê đẩy nhẹ một cái vào ngực gã, gã đàn ông lao đảo một chút rồi ngã xuống nền đất.

"Tên đàn ông thối." Diệp Lê phun một ngụm nước bọt về phía gã râu quai nón, sau đấy kéo thi thể của gã vào trong bụi cỏ.

Ninh Thái Nhi chứng kiến một màn kinh khủng này, mắt thấy Diệp Lê đang đi về phía bên đây gốc hòe, cuống cuống muốn giẫm lên vỏ cây sần sùi, leo đến ngọn hòe.

Diệp Lê lại phảng phất rất kính sợ, cách gốc hòe vài bước thì dừng lại, phun lại làn khí màu trắng kia vào thân cây, thổi dài một tiếng:

"Công tử, ta trong đám quý nô của người, có thể xem là trung thành và tận tâm nhất, đâu có giống ả Nhiếp Tiểu Thiên vong ân phụ nghĩa kia."

Nhiếp Tiểu Thiên? Tên này nghe có chút quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi.

Diệp Lê hít một hơi thật sâu, nhìn lên ngọn cây:

"Dường như nghe thấy mùi người sống."

Ninh Thái Nhi nhất thời đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh, cổ sức lù ra phía sau lá cành xum xuê, bịt chặt mũi miệng nín thở.

Diệp Lê lại không nghe ra hơi thở của nàng, nhún nhún vai xoay người rời đi.

Đợi sau khi bóng dáng của hắn biến mất, Ninh Thái Nhi mới dám thở vào một hơi, cơ thể tựa vào trên nhánh cây, nhìn màn đêm qua kẽ lá, thầm nghĩ đêm nay chỉ đành phải qua đêm ở đây.

Nhánh cây theo gió đêm xào xạc lay động, rơi xuống một chiếc lá úa đen, phảng phất lén lút quần quanh người nàng, nàng nghe thấy tiếng lá cây soàn soạt, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Lúc này một nhánh cây đã mọc lá, lặng lẽ không tiếng động đến gần Ninh Thái Nhi đang ngủ say, chậm chậm chui vào quần của nàng, vói vào bờ mông bên trong tiết khô.

"Ưm..." Nàng vô ý thức rên rỉ một tiếng, cảm giác thân dưới như có con sâu đang ngo ngoáy, tựa mộng tựa ảo, sao lại cảm nhận rõ ràng như vậy.

Nhánh cây chuyển động trong khe thịt khép chặt của nàng, tách ra phiến thịt mồm mồm, tiến mạnh vào cửa huyết đã bót sung, chen vào vách thịt chui tới chỗ sâu nhất, mảnh liệt qua lại cắm dứt vài cái, những chiếc lá cộm lên cọ vào da thịt mẫn cảm, kích thích toàn thân nàng bật run rẩy.

Theo động tác ra vào, bắp đùi càng ngày càng ướt, dâm dịch bám vào lá cây một mảnh trong suốt, giống như cam lộ ngưng đọng trên lá. Nàng không khỏi dùng hai chân kẹp chặt lại nhánh cây, càng nhiều dâm thủy theo cửa huyết tuôn ra.

Đợi nhánh cây rút ra khỏi huyết đạo ẩm ướt nóng rẫy, nàng khó chịu vặn vẹo thân thể, trong hôn mê ảo tưởng bị vật lạ thô dài đâm vào.

Giữa chạc cây hòe, công tử y bào như tuyết, tóc như mực từ từ hiện ra, tay áo thêu chỉ bạc vừa nhấc lên, vô số cành nhánh trời lấy Ninh Thái Nhi, nâng cao đến trước mặt y.

"Mới sợ ý một chút, suýt nữa đã để nàng chạy thoát." Ngón tay thon dài cân xứng của y điểm vào bờ môi đỏ mọng của nàng, thì thầm nói, "Ngày sau nàng hẳn phải hối hận biết bao, lúc trước đã bỏ lỡ mất cơ hội trốn thoát này..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ước hẹn mai mối khó thành

Ninh Thái Nhi như con thỏ bị lột da, thân thể trần trụi bị vật nặng đè lên, da thịt phảng phất đang áp vào một khối hàn ngọc ngàn năm.

Nàng nhắm nghiền mắt, mồ hôi nhũ, ni non trong mơ:

"Lạnh... Lạnh quá..."

Bộ ngực đầy đặn bị người ta tùy ý thương thức, bên tai truyền đến tiếng hỏi rất khê:

"Còn bây giờ thì sao..."

Chỉ trong chớp lát sau, khối hàn ngọc đã biến thành noãn ngọc (1).

(1) Noãn ngọc: Ngọc ấm.

Ninh Thái Nhi tham lam cong người lên phía trước, hấp thu cảm giác ấm áp mà y cho mình, mơ hồ cảm thấy trong cơ thể bị đâm vào, một vật to lớn thô dài ở trong đó, nông sâu ra vào qua lại.

Đợi khi nàng tỉnh lại, trước mắt là một vùng âm u, một người đàn ông cao to đang đè lên thân thể nàng, chỗ kín của hai người đang thân mật giao hợp với nhau.

Ninh Thái Nhi hoảng sợ muôn phần, liều mạng đẩy ra lồng ngực kia, lại bị y nắm lấy hai tay, dùng miếng vải bị xé rách trói lại vào cột đầu giường, nhưng

cũng không trôi chảy đến độ khó chịu.

Y đổ dành một tiếng, lại đẩy gậy thịt vào trong, hạ thể ra vào càng thêm dữ dội, hết lần này đến lần khác đâm vào chỗ sâu nhất mị thịt, biến tiếng kinh hô của nàng thành tiếng rên rỉ bật thốt ra.

Sau khi liên tục ra vào mấy trăm cái, đầu của cự vật đột nhiên phình to ra, phun ra dịch trắng đục dính dính ở miệng tử cung.

Nàng nằm nhoài ở dưới thân người nọ thở hổn hển, việc lại bị thất thân lần nữa khiến nàng khổ sở vô cùng, hơn nữa lần này lại còn xảy ra khi thân trí nàng còn một nửa tỉnh táo.

Phát hiện người nọ cởi ra miếng vải đang trói mình, Ninh Thái Nhi tức giận giơ tay lên, hung hăng vung về phía mặt y, kết quả lại bị y trở tay túm lấy cổ tay.

Y cúi đầu hôn lên da thịt bị xiết chặt đến đỏ ửng của nàng, trong giọng nói ẩn chứa sự thương xót nhẹ nhàng:

“Có chút đau, phải không?”

Ninh Thái Nhi cảm thấy giọng nói du dương này có phần quen tai, nương theo ánh sáng mà nhìn rõ khuôn mặt y, giật mình kêu lên:

“Sao lại là huynh?”

Y nghe vậy, mỉm cười:

“Không phải ta, thì có thể là ai hả?”

Ninh Thái Nhi lui về phía sau, dùng cái chăn mỏng che lấy thân thể trần truồng, cắn môi hỏi:

“Lần trước cũng là người cưỡng bức ta?”

Thiên Quyết công tử giữ chặt một góc chăn, kéo về phía mình, đầy ý khiêu khích nói:

“Rõ ràng là nàng muốn, sao lại có chuyện cưỡng bức?”

Ninh Thái Nhi không có chăn che thân, lại vừa xấu hổ vừa tức giận đến đỏ cả mang tai, túm lấy một đầu chăn khác, giằng co với y:

“Một nữ nhi chưa chồng, có lý nào lại vô cớ dụ dỗ đàn ông!”

Lòng ngực không mảnh vải che của y cực kỳ dụ hoặc, ái muội chậm chậm tiến lại gần nàng, nhấc chăn lên một cái trùm lấy cả hai người, y nâng chiếc cằm thon thon của nàng lên, nói:

“Bây giờ đã nhớ ra rồi chứ, lúc trước nàng đã quyến rũ ta ra sao.”

Trong đầu Ninh Thái Nhi đột nhiên thoáng hiện lên một hình ảnh, trên chiếc giường trong gian phòng ngủ cổ kính u ám, một thiếu nữ mặc xiêm y thư sinh đè lên một chàng trai mà hôn, thậm chí còn thốt lên lời cầu hoan lắng lợ.

Nàng ảo não quay lưng đi, hung hăng đâm vào ván giường:

“Sao lại thế được, không thể nào, ta sẽ không làm chuyện như vậy đâu...”

Cánh tay thon dài của y lại kéo nàng ôm vào lòng:

“Nếu là ta bị ép buộc phải thuận theo, nàng chịu trách nhiệm là được rồi.”

Ninh Thái Nhi tức giận đến phồng hai má lên, cả giận nói:

“Có chịu trách nhiệm cũng là người chịu trách nhiệm, người là nam nhi mà.”

Thiên Quyết công tử cúi đầu cười bảo:

“Được, ta chịu trách nhiệm là được.”

Ninh Thái Nhi nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, nàng đã bị Thiên Quyết công tử bẫy, người nọ chính là muốn cho nàng phải nói lời này.

Trong mắt những người dân thường bị chi phối bởi ý thức hệ phong kiến, một nữ nhi gặp phải chuyện này, gả cho gã đàn ông kia là lựa chọn tốt nhất, tư tưởng của Ninh Thái Nhi tuy rằng không quá cổ hủ, vẫn là đối với kẻ hại mình thất thân nảy sinh cảm giác hoàn toàn khác.

Nàng ước mồm hỏi:

“Vậy người sẽ lấy tam môi lục sỉnh mà cưới ta sao?”

Thiên Quyết công tử thẳng thừng từ chối:

“Không.”

Mặt Ninh Thái Nhi lúc xanh lúc trắng, thầm nghĩ gã này quả nhiên là đang chơi mình.

“Ta xưa nay chán ghét lễ nghi luân thường trong thế gian, nếu nàng đi theo ta như bây giờ, thì có khác gì thành thân đâu.”

Ninh Thái Nhi nhất thời bị nói cho cứng miệng không biết phản bác gì, bất giác cảm thấy y nói cũng phải, thành thân chẳng qua là lễ nghi thôi, một tờ thư thôi vợ muốn bỏ liền bỏ ngay.

“Cho dù theo lời người nói, cũng phải đem chuyện của chúng ta nói với ca ca của ta, nếu huynh ấy biết ta thế này chắc chắn sẽ không vui.”

“Nàng nói Ninh Thái Thần? Ta vừa khéo cũng đang muốn tìm hắn đây.”

“Quả nhiên người quen biết ca ca của ta.”

“Hừ, ta với hắn cũng xem như là có quen biết.” Thiên Quyết công tử khinh miệt nhú nhú mi, đẩy nàng ngã xuống giường mềm mại, “Nếu hắn biết được muội muội mình theo ta, nhất định sẽ có mùi vị khác trong đầu.”

“Người có ý gì, ta còn chưa đồng ý theo người đâu.” Ninh Thái Nhi buồn bực chống cự.

“Thân thể của nàng đã là của ta rồi, còn bảo là không phải người của ta ư?” Thiên Quyết công tử cười nói.

“Nhưng người ngay cả ta tên gì còn chưa biết mà.”

“Thái Nhi.”

“Hả?”

“Tên đặt nghe không tệ.”

Thiên Quyết công tử vuốt ve hai má nàng, tay kia thì len vào giữa hai chân nóng ướt của nàng.

“Không thừa nhận là người của ta, thì để thể xác thừa nhận vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhụy hoa phun dịch trắng

Ninh Thái Nhi hoảng sợ không ngừng rên rỉ kháng cự: “Đừng, giữa ban ngày ban mặt...”

Lời của nàng còn chưa nói hết, Thiên Quyết công tử đã vút chặn đệm xuống dưới giường, chớp mũi cao thẳng tiến lại gần sát nàng, đôi môi nở một cười vô cùng quyến rũ nói: “Ban ngày mới có thể càng nhìn rõ ràng hơn.”

Ý thức của Ninh Thái Nhi giống như bị tan rã, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, giống như linh hồn bị hút ra khỏi thân thể, không biết đang bay lơ lửng ở nơi nào.

Đôi tay hắn luồn vào giữa hai chân nàng, khẽ gầy hai phiến hoa sưng đỏ, kéo ra một ít bạch trọc* dính dính, nhéo hai bên đùi nàng khiến Ninh Thái Nhi sung sướng đến tê tê dại dại. Maybe-đđLQĐ

*bạch trọc: có lẽ mọi người cũng đoán được, nó là tinh dịch đó ạ

Sau lưng nàng chảy ra mồ hôi lạnh, cả người nàng giống như bị trúng thuốc mê, mềm nhũn nằm dưới thân thể của hắn, cảm giác duy nhất mà nàng cảm nhận được chính là khoái cảm truyền đến từ chỗ nắm ngón tay của hắn đang tàn sát bừa bãi.

“Nàng thích ta làm như vậy đúng không? Phía dưới ẩm ướt thật nhanh...” Thiên Quyết khẽ cắn vành tai trắng nõn như trân châu của Ninh Thái Nhi, đồng thời dùng một ngón tay bắt chước cơn thịt khuấy động phía dưới cơ thể nàng.

“A... Ừm... A...” Ninh Thái Nhi thờ gập theo bản năng, trên môi đột nhiên nóng lên, bị hắn dùng môi mỏng của mình che lại.

Hồ hấp của Ninh Thái Nhi nghẹn lại, trái tim điên cuồng đập loạn, môi lưỡi bị hấn quắn quýt ép buộc, trong đầu chỉ còn duy nhất hình ảnh của nam nhân này, cảm giác tê dại truyền khắp cơ thể.

Thiên Quyết công tử dùng đầu lưỡi liếm láp đôi môi đỏ mọng của nàng, đột nhiên cắn nhẹ môi dưới của Ninh Thái Nhi một cái, yêu thương nhìn nàng đang nằm dưới người hấn động tình.

Hai chân dài nhỏ của nàng bị hấn nâng lên, chia ra đặt lên hai bên vai rộng của hắn, dưới mông nàng lót hai cái gối, nơi riêng tư màu hồng nhạt đối diện với hắn.

Lỗ lỗ trước mặt một nam nhân như vậy, Ninh Thái Nhi không khỏi đỏ bừng cả hai má, xấu hổ gờ hai tay che lại tầm mắt của hắn, lại bị hấn dùng một tay kéo xuống.

Ánh mắt hắn nhìn nàng mê hoặc thắm thiết, nhìn chăm chăm lên khuôn mặt đang ngơ ngác của nàng: “Khi ta hôn nàng, nàng phải nhắm mắt lại mới đúng, nhưng mà bây giờ thì đã không cần rồi.” Maybe-đđLQĐ

Mái tóc dài đen mượt của hắn buông xuống, quấn lại một chỗ cùng với tóc nàng, chặt chẽ không rời.

Đột nhiên “mãnh thú” thô dài tím đỏ thắm dò vào trong “khu rừng đen” rậm rạp, tách ra hai phiến hoa đầy đặn trở ngại, xâm nhập vào trong sơn động chật khít, chặn lại dòng nước đào mật đang chảy ra ngoài. Côn thịt va chạm vào chỗ sâu nhất trong thông đạo, thân thể hai người quắn quýt chặt chẽ cùng một chỗ, chỗ kết hợp phía bên dưới không có một kẽ hở.

Ninh Thái Nhi trơ mắt nhìn thấy nhục bông bị tiểu huyết ăn vào toàn bộ, cái đó thô dài như vậy...

Dưới sự kích thích của một màn hương diễm như vậy, tiểu huyết mạnh mẽ bài xích dị vật, nhưng mà lại giống như đang ra sức mút vào, càng tăng lên khoái cảm khó nói lên lời cho cả hai người.

Thiên Quyết công tử nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, bắt đầu dùng lực chuyển động hạ thể, không ngừng rút ra đâm vào cơ thể nàng. Côn thịt ma sát vách tường non mịn, mỗi lần rút ra lại càng đâm vào sâu hơn. Bụng dưới cứng rắn của nam nhân không ngừng va chạm với hai mông căng mịn của nữ nhân nằm phía dưới, tạo ra âm thanh “phách phách” đầy dâm dăng, cùng với tiếng “két két” của giường vang lên do chấn động.

Ninh Thái Nhi bị ép buộc thừa nhận từng đợt va chạm mãnh liệt, bầu ngực no đủ lắc lư, giống như hai con thỏ trắng nhỏ không ngừng nhảy lên nhảy xuống, lại đột nhiên bị hai bàn tay thon dài của nam nhân phía trên bắt lấy, nắn bóp tạo thành những hình dạng khác nhau để thưởng thức. Maybe-đđLQĐ

“Phía dưới hút chặt như vậy, đúng là quý tham ăn.” Hắn vừa hung ác va chạm nàng không thương tiếc, vừa trầm giọng nói những lời nói ái muội bên tai nàng, thật sự quyến rũ chết người.

Dưới sự trêu đùa mạnh mẽ của Thiên Quyết, rất nhanh từng đợt khoái cảm giống như thủy triều chảy ngược lên từ phía dưới, truyền khắp cơ thể Ninh Thái Nhi, đầu óc mơ hồ giống như bị lạc vào một màn sương trắng, đôi môi không ngừng thốt ra từng tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tiểu huyết bị côn thịt loạn động đến mức đáng thương, không ngừng phun ra dâm dịch trong suốt, làm ướt nhẹp lông tơ phía trên.

“A... Đủ rồi... Đủ rồi... Cầu xin người... Dừng lại... Hu hu...”

Cảm giác này giống như đang tiêu ra xuân triều, không khỏi khiến nàng vô cùng xấu hổ giận dữ, giống như trong nháy mắt mất đi tôn nghiêm, từng tiếng từng tiếng cầu xin hấn buông tha cho mình. Maybe-đđLQĐ

“Đưa gốc, nàng đang động tình. Hiện tại cũng sắp đến lượt ta rồi...” Hắn nắm chặt lấy cảm nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một nụ hôn thật sâu, hạ thể mạnh mẽ va chạm về phía trước, rút dâm dịch vào trong cơ thể nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Phù dung xuất thủy

Ninh Thái Nhi ngửa đầu tựa vào bên hồ, ngâm người trong dòng suối ấm áp, sương trắng mờ ảo nhẹ nhàng bao lấy thân nàng, da thịt trắng bóc nõn nà bị khí nóng nhuộm một tầng hồng nhạt.

Hôm qua người nọ giằng co những mấy canh giờ, sau khắc xuân phong lại mất tầm hơi, chỉ tốt bụng đắp kín chắn cho nàng, để lại một thân chi chút vết đỏ và bạch trọc nơi bắp đùi.

Mê mị ngủ đến sau nửa đêm thì bị bốn tỷ nữ xông vào phòng bọc mình như cái bánh chưng, rồi nhanh chóng ném tấm thảm làm từ bông vải đang bọc

nàng vào bồn tắm, để nàng tự tắm rửa sạch sẽ. NiemVu-ddLQĐ

Nghĩ đến cảnh ngộ gặp phải ở Lan Nhược tự mấy ngày này, nàng cảm tức nghiêng rãnh, lấy khăn chà lau nơi riêng tư dưới nước hết lần này đến lần khác, mãi tới khi cảm thấy sạch sẽ mới thôi.

Tuy nàng là nữ nhi nhà nghèo, nhưng chưa từng chịu oan ức như vậy: nhiều lần bị ép thất thân, thậm chí còn bị người nọ vây hãm ở nơi này, hơn nữa còn không muốn hứa hẹn thành thân, hấn nghĩ biến nàng thành món đồ chơi hay làm gì...

Mặc kệ ra sao, nàng tuyệt đối không khuất phục!

Nền đỏ treo trên vách tường chập chòn, ánh sáng rọi một bóng người lay động ngoài cửa sổ giấy, dường như có tiếng gió thổi qua, cửa phòng đóng chặt kết một tiếng, đôi giày trắng không nhiễm một hạt bụi bước vào. NiemVu-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi nghe thấy tiếng động, cảnh giác che ngực, chìm thân thể xuống đáy nước.

Người bước vào mặc áo lót trắng thuần đã cời bỏ hai nút ở hàng cúc phía trước, xương quai xanh rộng mở tựa cánh bướm, tóc đen rối tung rũ xuống thất lung giống như thác nước, tùy tính mà nhàn hạ, lại chẳng mất mấy phần tao nhã.

“Muốn chết đuối hả?” Hấn nhìn bọt nước đang nổi lên, vui vẻ lưu chuyển trong đôi mắt đen tuyền.

Qua từng làn sóng gợn, nàng thấy hấn cời giày bỏ, duỗi chân chạm vào mặt nước, sợ tới mức vọt dậy khỏi mặt nước, ra sức bơi tới bờ, vừa leo lên bờ, đôi cánh tay thon dài đã vòng sau lưng nàng.

“Còn chưa tắm xong, đi đâu thế.”

Dù nàng không quay lưng lại, không nhìn thấy, cũng vẫn mừng rỡ tưởng cái màn này khó xử biết nhường nào, trên cũng không phải, dưới cũng chẳng xong, nàng lúng túng đến mức đỏ hồng đôi má.

“Thả ta ra, ta rửa sạch rồi!”

“Mới tắm một lúc, sao có thể rửa sạch hết chứ.” NiemVu-ddLQĐ

Thiên Quyết công tử lật người nàng lại, kéo bờ mông tròn trịa rồi đỡ lấy, khiến nàng nửa người trên ghé vào đá cẩm thạch, nửa người dưới trôi nổi trên mặt nước.

Lúc này hấn chưa cời y phục, áo trắng mỏng manh bị nước thấm dần, trong suốt như cánh ve, dán vào người hấn, mô phỏng dáng vẻ ưu mỹ, đường cong gợi cảm rõ mồn một trước mắt.

Mất thấy cảnh sắc dụ người như vậy, mặt nàng như bị lửa đốt, cực kì nóng bỏng.

Bàn tay hấn men theo gót chân đến bên đùi, như một con rắn nước tham lam, tùy ý quấn quanh cơ thể nàng.

“Đề ta xem xem ở đâu còn chưa rửa sạch nào.” NiemVu-ddLQĐ

Môi hấn treo nụ cười trên tức, cường chế tách đôi chân thon, khiến bắp đùi trắng nõn đối diện với mình, rồi cúi người xuống dò xét tỉ mỉ.

“Mới gần nửa ngày không nhét vào đã chặt chẽ như lúc đầu rồi. Có lẽ nên thường xuyên chọc chọc, sau này sẽ còn thoải mái hô lớn tiếng nữa.”

“Cút, đừng có chạm vào ta, a...”

Một ngón tay ngọc chui vào tiểu huyết khép kín, bắt chước tư thế đâm chọc đút vào, tay kia quấn một lọn tóc đen của nàng, đặt trong lòng bàn tay từ từ vuốt phẳng.

“Nàng là người đầu tiên dám nói câu này với ta đấy, nếu đổi lại là người khác, có biết hậu quả là gì không, hửm?”

Đá cẩm thạch kề sát lưng, hai chân lại được dòng nước ấm áp bao lấy, toàn thân lạnh nóng không đồng đều, huyết mềm lại bị người ta đào khoét không thương tiếc. Nàng không khỏi hé cặp môi đỏ mọng hô nhỏ một tiếng, vừa sung sướng lại vừa đau khổ.

Hấn rút ngón tay dính dính ra, đưa ra trước mặt nàng, “Nhìn đi này, hôm qua thứ này ở lại trong cơ thể nàng nhiều như thế, trong nhất thời sao rửa sạch được.” NiemVu-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi nhăn cặp chân mày lá liễu, thở hắt hắt mấy hơi liên tiếp, tuy nơi riêng tư dưới thân bị khinh nhờn, kiên trì trong lòng lại không hề suy yếu chút nào.

“Ta phải rời đi, ngươi không cản trở được ta đâu.” Nàng nghiêng rãnh nói từng chữ.

“Hình như nàng bị làm lẫn gì rồi, một: ta không lấy khóa sắt trói nàng, hai: không đánh gãy hai tay hai chân nàng, cản trở nàng bao giờ chứ.” Hấn cười khê một tiếng.

Ninh Thái Nhi hơi sững sờ, nghe thấy những cách có thể thực thi trong lời nói của hắn, không khỏi rung mình một cái.

Thiên Quyết công tử nghênh ngang buông tay, mặc người kia mất cột tựa trượt xuống nước, ngón tay chống trước trán nàng, đôi mắt sâu tựa đầm nước nháy mắt lạnh giá, rét thấu xương.

“Nàng cứ thử xem có thể rời khỏi nơi này hay không.” NiemVu-ddLQĐ

Một sợi chỉ đen trông như lông tơ chui ra từ da thịt mịn nhẵn, sau khi cọ xát đầu ngón tay của hắn, lại chui vào trong đầu nàng lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Con rồi không có tim

Từ sau khi Ninh Thái Nhi bị Thiên Quyết công tử đe dọa, ý muốn rời đi ngược lại càng thêm mãnh liệt, ngày tiếp theo, trời mới hơi mờ sáng liền đi ra ngoài.

Sau khi đi khỏi hành lang khúc khuỷu, đến một con đường nhỏ, xuất hiện một cây hoè lâu năm cao chọc trời đứng sừng sững. Đây chẳng phải là cái cây mà nàng bị ép trốn vào hôm gặp phải quỷ hút dương khí của người sống sao hay sao? Maybe-ddLQĐ

Thì ra nàng vẫn chưa từng rời khỏi Lan Nhược Tự. Nói như vậy, chẳng lẽ Thiên Quyết công tử và con quỷ đó có liên quan? Quỷ vốn thể hàn, sợ ánh sáng, nhưng con quỷ ngày đó nàng gặp lại xuất hiện dưới ánh sáng ban ngày, lại có nhiệt độ cơ thể giống người thường, theo lý thuyết thì đó tuyệt đối không thể nào là quỷ được.

Ninh Thái Nhi nhớ tới giỏ trúc có lẽ vẫn còn rơi ở chỗ cũ, liền trèo lên cây hoè tìm kiếm một lần, nhưng lại không tìm thấy gì cả.

Đáng chết, nàng lại làm mất cả ca ca tú tài Văn Điệp. (Maybe: ta không hiểu chỗ này cho lắm, có lẽ liên quan đến giỏ trúc)

Đang lúc Ninh Thái Nhi còn ủ rũ, trên ngọn cây hoè có một chiếc lá khô rơi xuống, bay qua tầm mắt nàng rồi rơi xuống chỗ bụi gai che kín dưới mặt đất, nhìn qua dường như thấy được ở giữa bụi gai có một món đồ trúc màu xanh nâu bị che khuất.

Ninh Thái Nhi kích động nhảy xuống từ trên ngọn cây, vạch bụi gai tìm giỏ trúc bị rơi mất đã lâu, sau đó đeo lên trên lưng, bước nhanh rời khỏi Lan Nhược Tự. Maybe-ddLQĐ

Đang lúc Ninh Thái Nhi chuẩn bị bước chân ra khỏi đại môn Lan Nhược Tự, trên trời bỗng nhiên xuất hiện thật nhiều mây đen che phủ, bốn phía xung quanh như bị quỷ ám, trời đất tối sầm lại, trên mặt đất có một luồng khí đen bốc lên, khung cửa đỏ giống như biến thành Thao Thiết(1) miệng rộng, gầm thét muốn lao thẳng về phía nàng, toàn bộ khuôn viên ngôi chùa cổ trở nên âm u như rơi xuống vực sâu.

Ninh Thái Nhi hoảng sợ lui lại mấy bước, cùng lúc đó, đầu nàng giống như bị úng nước, hai chân mềm nhũn ngã sập xuống đất, ôm lấy đầu rên rĩ một tiếng rồi ngất đi.

Một lát sau, rốt cuộc Ninh Thái Nhi mở mắt, mạnh mẽ đứng dậy, quay lại về hướng đường cũ, nhưng đôi mắt nàng lại tan rã không có tiêu cự, giống như hồn phách bị cái gì câu mất. Maybe-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi trở lại phòng ngủ trước đó, sau khi nàng ném giỏ trúc ném ở một bên, liền ngồi yên ở đầu giường giống như một bức tượng.

Ở nơi chuyển giao giữa ánh sáng và bóng tối, một bóng dáng cao gầy dần dần xuất hiện, tay áo trắng như tuyết lay động giống như bạch mai bên song cửa sổ bay bay trong gió.

“Cười đi.” Hắn lạnh lùng mở miệng.

Khuôn mặt Ninh Thái Nhi vốn không chút biểu cảm, vậy mà khoé môi lại lập tức nhếch lên, nhưng đôi mắt vẫn không có tiêu cự.

“Cởi áo.” Hắn lại ra lệnh một lần nữa.

Ninh Thái Nhi giơ cánh tay lên vạt áo, tháo nút áo, lộ ra đôi gò bồng đầy đặn quyến rũ, cảnh xuân kiều diễm chợt hiện ra. Maybe-ddLQĐ

“Dừng lại...” Rất nhanh nam nhân kia liền ngăn lại động tác của nàng, nặng nề thờ dốt.

Mặc dù xưa nay hắn có thói quen không chế tất cả mọi thứ, nhưng dáng vẻ này của nàng lại không phải điều mà hắn muốn. Hắn muốn nàng còn sống,

có thể tươi cười hoạt bát, có thể âm ỉ, dăm câu lại lời của hắn, chứ không phải giống như con rối cái gì cũng đều nghe theo hắn.

Về phần lý do, hắn không thể nói rõ cũng không thể giải thích được.

“Tĩnh lại đi.” Hắn duỗi tay vuốt ve khuôn mặt non mịn của nàng, dọc theo hai gò má chuyển đến trên trán, giống như đang cố che dấu một loại tâm tình nào đó, nghiêng người sang cách khỏi nàng một khoảng.

Ninh Thái Nhi nháy mắt mấy cái, con người dần có tiêu cự lại một lần nữa, đối mặt với bóng lưng của Thiên Quyết công tử, mê mẩn nhìn xung quanh: “Tại sao đột nhiên ta lại trở về đây được?” Maybe-ddLQĐ

“Nàng chưa từng rời khỏi đây, làm sao mà trở về cái gì chứ.” Hắn đùa cợt nói.

Ninh Thái Nhi sờ sờ cái gáy, càng cố nhớ lại càng đau đầu, cúi đầu nhìn thấy giò trúc trên mặt đất, tâm tình không khỏi chuyển buồn thành vui.

“Giò trúc của ta còn ở đây, như vậy những gì trước đó không phải là ảo giác, như vậy là thế nào?”

Ninh Thái Nhi ngồi xổm xuống, nhặt giò trúc lên, lại thấy cơ thể mềm nhũn, không thể đứng thẳng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng dạ dày kêu “rột... rột...” mới nhớ ra nàng đã không ăn cơm một ngày rồi.

Người đang ở trạng thái đói bụng thì tất nhiên sẽ không có sức mà nghĩ nhiều. Ninh Thái Nhi đói bụng đến mức khó chịu, vội lục giò trúc, lấy ra màn thầu* đã cất giữ vài ngày, há miệng cắn một miếng lớn.

*màn thầu: bánh bao chay

Cảm giác duy nhất của nàng là răng đau như cắn vỡ, muốn ăn được cái bánh màn thầu khó khăn lắm mới kiếm được này cũng phải có đủ sức lực. Maybe-ddLQĐ

Thiên Quyết công tử hơi quay người lại, thấy nàng đang yên lặng ngồi xổm bên cạnh giường, cẩn thận cắn từng ngụm nhỏ bánh màn thầu, khô khốc nuốt vào bụng, đôi mi thanh tú chớp chớp trông thật đáng thương, y như một con chuột nhỏ. Hắn thiếu chút nữa đã quên mất thân thể nàng chỉ là người phàn, ngày nào cũng phải ăn ngũ cốc lương thực mới sống được.

Trong lòng hắn nghĩ nghĩ, nhìn không được cười thành tiếng.

Ninh Thái Nhi nghe được tiếng cười, hai gò má hơi hơi đỏ lên, giấu màn thầu trong tay về phía sau lưng.

“Đang gặm cục gạch à? Cứng như vậy.” Hắn cúi người đưa tay ra phía sau lưng nàng, cuớp lấy màn thầu nhanh như chớp, vứt xuống dưới đất kêu “bộp” một tiếng. Maybe-ddLQĐ

“A, màn thầu của ta...” Nàng nhìn chằm chằm màn thầu dính tro bụi dưới đất đau lòng lắm lắm, đây chính là phần lương thực nàng cất giữ rất lâu đấy...

“Đồ này bẩn rồi, không thể ăn.” Thiên Quyết công tử đẩy bàn tay nàng đang vờn ra để cuớp lại màn thầu, cường ép ôm ngang nàng lên, giọng điệu tràn ngập tình ý thăm thiết: “Muốn ăn cái gì? Ta sai hạ nhân làm cho ngươi.”

Ninh Thái Nhi nghiêng đầu nghĩ: “Nước muối vệt, đậu hũ Ma Bà, thịt hầm, cá kho.”

“Đó đều là những cái gì thế? Ta chưa từng nghe qua bao giờ.” Maybe-ddLQĐ

“Không phải chứ? Đây đều là đồ ăn thường ngày mà, vậy ngày thường ngươi ăn cái gì?”

“Hỏi thừa, ăn ngươi...”

“Ừm...”

(1)Thao Thiết (tiếng Trung: 饕餮; bính âm tāotiè) là một loài vật xuất hiện trong thần thoại phương Đông, là một thần thú có khả năng cắn nuốt rất kinh khủng, sống từ thời đại Hồng Hoang, có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ, bản tính hung hãn, tham ăn. Một số ý kiến cho rằng Thao Thiết thân dê, mắt dưới nách, răng hồ vuốt người, có đầu to cùng miệng lớn bản thân có thân thông cắn nuốt đặc thù. Thao Thiết có tuổi thọ đến 10 vạn năm. Sự tham ăn của Thao Thiết có khi được miêu tả rằng sau khi cắn nuốt tất cả vạn vật, Thao Thiết tự nuốt chính mình rồi hóa thành hư vô. Đại đa số thuyết đều cho rằng Thao Thiết là một trong 9 đứa con của rồng (Long sinh cửu tử)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vì chàng xuống bếp

Ninh Thái Nhi gỡ bát đĩa đợi cả buổi, đối đến ruột sắp thất lại, một bàn đồ ăn mới được mang lên.

Có điều giữa trưa, tỳ nữ mang đồ ăn lên thật có chút kỳ quái, toàn thân quần áo choàng đen bao kín cả người, chỉ lộ ra đôi mắt đen ngòm như hai cái lỗ tối.

“Vì sao phải mặc như vậy?” Ninh Thái Nhi hỏi.

“Nô tỳ bị một chứng bệnh nặng, gặp ánh sáng sẽ ngứa ngáy cả người.”

“Thế gian còn có loại bệnh quái lạ này sao...”

Tỳ nữ liếc mắt nhìn Thiên Quyết công tử, cúi đầu nơm nớp lo sợ.

Ninh Thái Nhi xúc lên một mâm đồ ăn nhìn thử, lập tức ngã ra bàn mà nôn, có điều bụng trống rỗng chỉ có thể nôn ra nước chua.

Trên mâm bày món lương khô mốc meo đen xỉ, nhìn sang mâm khác là cái móng giò chưa chín còn dính máu, nàng cũng không dám xúc lên cái mâm thứ ba.

Đói bụng đến bụng kêu ầm ĩ, cuối cùng chờ đợi được thức ăn ngon như thế, Ninh Thái Nhi bày ra vẻ mặt không còn thiết sống nữa.

Tỳ nữ tỏ vẻ cực kỳ vô tội, đã gần trăm năm chưa xuống bếp, làm sao nấu được đồ ăn của người phàm, công tử đây há chẳng phải là đang làm khó quý ư.

Ninh Thái Nhi nhìn về phía Thiên Quyết công tử, ánh mắt có chút thương hại:

“Hay là người thường ngày đều ăn những thứ này?”

Thiên Quyết công tử cầm lên chén trà, đặt bên môi từ từ thổi, giống như chưa từng nghe được lời nàng nói vậy.

Ninh Thái Nhi liền dâng lên cảm giác như trời ban nhiệm vụ lớn, không còn cảm thấy đói nữa, bảo tỳ nữ dẫn nàng đến phòng bếp, quyết định hôm nay thi triển tài bếp núc.

Từ sau khi hai tỷ tỷ xuất giá, sức khỏe phụ mẫu ngày một yếu, nàng liền gánh vác hết thảy việc nhà, cho ca ca đi mua bán về có một bàn thức ăn ngon.

Thiên Quyết công tử đến gần phòng bếp, thấy một làn khói mỏng bay lên từ mái hiên, trong phòng bếp tối tăm bập bùng ánh lửa, từ nồi sắt truyền đến âm thanh dầu bắn lèo xèo.

Ninh Thái Nhi xắn lên tay áo vội vàng thái rau, cẩn thận đổ rau vào nồi sắt, sợ dầu bắn tung tóe lên người nên lui lại mấy bước, đợi dầu yên ắng lại mới thở một hơi, cầm lên muối đảo thức ăn.

Có lẽ nữ tử chốn nhân gian nấu cơm cho vị hôn phu, chính là khung cảnh như vậy chăng.

Y tựa cửa chăm chú nhìn cảnh tượng này, gương mặt như hoa khẽ dâng lên ý cười, tôn lên toàn thân thanh cơ ngọc cốt của y, còn động lòng người hơn cả đầy vườn xuân sắc phía sau.

Ninh Thái Nhi bị dầu nóng bắn lên ngón tay, theo phản xạ xoa vành tai giảm đau, tay đột nhiên bị người bên cạnh kéo qua.

“Đau lắm sao?” Thiên Quyết công tử hơi cúi người xuống, môi mỏng ngậm lấy đầu ngón tay của nàng mà mát, dưới rèm mi dày rủ xuống ba đào gọn sóng, dưới ánh trắng sáng tỏ dâng lên hơi nước kiều diễm.

“Không đau...” Ninh Thái Nhi lập tức rút ngón tay ra, ánh mắt mất tự nhiên nhìn về nơi khác, “Đây là món cuối cùng, sắp xong rồi.”

Tỳ nữ nhóm lửa bên cạnh khịt khịt mũi:

“Nô tỳ hình như ngửi thấy mùi khét.”

“Á, khét...” Ninh Thái Nhi nóng vội trút đồ ăn ra bàn.

Món ăn hội đủ sắc hương vị sau khi mang lên bàn, điểm có thể nói duy nhất là có ít chỗ bị khét. Ninh Thái Nhi từ bé quen chịu khổ, đặt sang một bên không nở bỏ, dự định để lại cho chính mình ăn.

Nàng gấp một miếng thịt nướng bỏ vào trong bát của Thiên Quyết công tử, thấy y tao nhã đưa vào miệng, quan sát biểu cảm trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của y, thấp thỏm hỏi:

“Mùi vị có ngon không?”

Thiên Quyết công tử khẽ nhú trán, nhân nhặt mở miệng:

“Vị như ăn nến sáp.”

Ninh Thái Nhi nổi lên cảm giác thất vọng, gấp một miếng cho vào miệng, thăm nghĩ hương vị rõ ràng cũng không tệ mà, là khẩu vị của y khác với người thường, hay là khẩu vị của Ninh gia các nàng mới có vấn đề.

Ném một ngụm như vậy, nàng mới nhớ ra người đối là chính mình, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Thiên Quyết công tử chỉ ăn một miếng, từ đó chưa từng động đũa lần nào nữa, thấy đáng về bờ môi hồng như anh đào của nàng cắn đũa, đáy mắt u ám đưa tình nổi lên một mạch nước ngầm.

“Ta đói...” Y tiến đến bên cạnh nàng, cắn vành tai mờ ám khẽ nói, vành tai bị hơi nóng thổi ra phả vào, nhiễm lên một chút màu hoa đào hồng nhạt.

““Tuy rằng cảm thấy khó ăn, cũng cố gắng một chút vậy.” Ninh Thái Nhi buông đũa, khó xử nói.

“Mỹ vị thế này, sao lại khó ăn?” Khóe môi y nhè nhẹ cong lên.

“Sao lại nói là thức ăn mỹ vị rồi?” Ninh Thái Nhi có chút mơ hồ.

“Ta muốn nàng.” Y ôm Ninh Thái Nhi lên đùi, để nàng mặt đối mặt với mình, cởi ra từng cái cúc áo của nàng, vẻ đói khát không thua gì sói hoang ngoài trước.

“Ta đói, đừng như vậy... Ừm...” Còn chưa nói xong, y đã gấp một miếng thức ăn cho vào miệng nàng.

“Không sao, nàng ăn cơm, ta ăn nàng.” Đầu lưỡi y liếm dọc theo vành tai nàng, thanh sắc khăn khăn quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hương sắc toát ra từ trong xương

Editor: Vivi

Tùy ý gặm cắn vành tai Ninh Thái Nhi, ẩm ướt mà ấm nóng, dây dưa quấn quýt như muốn hút linh hồn của nàng ra ngoài.

Chờ nàng khó khăn nuốt xong một miếng nấm hương, thân dưới bỗng nhiên mát lạnh, phát hiện chiếc váy xanh biếc đã bị kéo xuống, hai chân lqđ thon dài tách ra hai bên người hắn, rũ xuống một mồi.

"Người đừng như vậy, ta sẽ tự ăn....." Nàng gio tay đẩy lồng ngực hắn, khi nghiêng đầu, môi đỏ mọng vô ý lướt qua môi hắn khiến nhiệt huyết bộc phát.

"Nàng có thể cho miệng ở phía trên ăn no, vậy cái miệng nhỏ nhắn ở dưới thì sao?" Đầu lưỡi đỏ thắm của hắn nâng lên, liếm liếm môi trên, "Chỉ ta mới có thể cho nó ăn no, nhưng nàng phải cho ta ăn no trước đã."

Không đợi nàng có phản ứng, hắn gấp miếng cá nhét vào trong miệng nàng, kéo cái yếm vàng nhạt của nàng xuống, nâng một bên ngực trắng nõn nà lên, há miệng ngậm lấy đỉnh nhon giống như ăn phần đào.

Ninh Thái Nhi từ từ nhai miếng cá, chỉ có chiếc mũi có thể phát ra một đđlqđ tiếng ừ a a, vô cùng xấu hổ nhắm mắt lại, chỉ có thể cảm nhận nụ hoa nhỏ bị hàm răng ti mỉ liếm cắn.

Ừ, đau quá, tê tê.....

Một ngón tay ẩm áp chui vào giữa hai chân nàng, chui vào khe hở của đoá hoa bị thấm ướt giống như hút mật, trêu đùa qua lại nhịp nhàng đều đặn.

Nàng trầm ngâm một chút, miếng cá trong miệng miếng nuốt chút nữa rơi xuống, cô nén cảm giác tê dại trong người, hóa thành tiếng nức nở nhỏ.

"Phía dưới kẹp thật là chặt, vậy làm sao chứa được ta đây, hả?" Hắn kéo dài âm cuối, mang theo một chút đùa cợt cùng hài hước, vô tình mê hoặc lòng người.

Nàng không dễ gì mới ăn xong miếng cá, hoa thịt lại bị một phát lấp đầy, hoa môi dính một chút hoa dịch. bỗng nhiên cảm thấy ngón tay trong cơ thể rút ra, không khỏi mở mắt ngạc nhiên, thấy hắn gio ngón tay trong suốt lên.

"Ướt thành ra như vậy, quả nhiên, đói bụng không ít nha." Hắn cười cợt nhả.

"Ừm ừm..... Không....." Nàng bị nhét đầy, tiếng chống cự tràn ra từ miệng, lại tăng thêm khoái cảm ngược đãi của nam nhân.

Hắn kéo người nàng hướng về phía bắp đùi một chút, cời tiết khô, rút ra hung khí dữ tợn nóng như lửa ra, chống đỡ hoa tâm ướt át run rẩy của nàng, sau đó ghì mông nàng xuống, ở tư thế không thể ngăn cản, chen vào hoa huyết khít khao của nàng.

Sống lưng Ninh Thái Nhi chấn động, huyết đạo không khỏi co lại, đè ép lên dị vật to và dài, khiến cho hắn càng thêm sung sướng lâng lâng, một động tác đâm toàn bộ vào trong.

Bị nhét được đầy nàng tui thân như trẻ nhỏ, cái trán mặt mũi rũ xuống bờ vai rộng của hắn, phát ra rải rác tiếng hút khí nhỏ.

"Mới như vậy đã chịu không nổi, tiếp tục thì phải làm sao đây." Hắn dịu dàng thì thầm bên tai nàng, bỗng cười nhẹ một tiếng, "Rất muốn làm nàng tới mức khóc lên, làm vậy có lẽ sẽ ngoan hơn một chút."

Hắn nâng cao cặp mông tròn của nàng, ngón cái cọ xát thịt mềm một chút rồi lại rút ra, lại đột ngột ghì nàng xuống, hung tợn vọt tới chỗ sâu nhất, nơi riêng tư giao hợp của hai người không có một khe hở nào.

"A....." Nàng không nhận được phát ra tiếng, miếng thịt từ trong miệng rơi ra, lại bị hắn nuốt cho một miếng thịt bò.

"Không hợp khẩu vị à, vậy ném thử món khác." Tay hắn siết chặt eo thon của nàng, nâng người lên áp sát chặt chẽ, hung khí điên cuồng lấp đầy hoa huyết, cố ý đâm từng nhát vào điểm nhạy cảm của nàng. lqđ

"Chậm một chút, nhanh quá....." Nàng nuốt một miếng rau cải, cuối cùng cũng có thể nói được một câu.

Hắn trầm ngâm khẽ cắn cắn cổ mẫn mẫn của nàng, mông hẹp eo khỏe rong ruổi ở trong cơ thể nàng, mông trắng như tuyết bị ngón tay nắn bóp hiện ra năm vết đỏ mờ mờ, mỗi lần đâm vào khiến cho thiếu nữ rên rỉ những tiếng thật trầm.

Tiểu huyết bị đâm chọc giống khuấy thuốc, chảy ra mật dịch, xuân thủy đã tràn lan nơi bắp đùi của hai người, mật dịch bị khuấy thành bọt, dấu vết trong suốt trải dài từ âm mao cho tới giữa đùi nàng.

Hắn tiếp tục bón cho nàng từng món ăn, tay xoa nhẹ vùng bụng gồ lên của nàng, mò mẫm hình dáng côn trùng: "Ăn ngon no bụng, cũng căng lớn như vậy, nhưng nàng còn chưa cho ta ăn no....."

Bất ngờ rút côn trùng ra khỏi cơ thể nàng, cả người nàng bị lật lại, nằm sấp trên bàn ăn, khe mông cao thẳng không có một chút che chắn hướng về phía nam nhân, có thể thấp thoáng nhìn thấy hoa tâm bị chơi đùa tới mức không khép lại được, toàn bộ sung đỏ. lqđ

Thiên Quyết công tử đỡ hung khí tím đỏ dính đầy máu, hung hăng cắm vào giữa hai cánh mông của nàng, trầm người xuống, đâm vào mảnh liệt, dường như muốn đâm thủng thân thể mềm mại của nàng.

Vòng eo mảnh khảnh buộc phải uốn theo tư thế mà hắn muốn, cái miệng nhỏ phát tiếng rên rỉ tình tứ, như cầu xin tha thứ. giống như khóc thút thít, khoái cảm giống như dòng nước ấm áp khẽ uốn lượn, rót đầy thân thể nàng. lqđ

Đối với nam nhân, tư thế này cực kỳ dễ thực hiện, hắn va chạm càng ngày càng mạnh, đến khi côn trùng đâm vào thật mạnh, quy đầu căng lớn vài phần, phun ra tinh hoa nồng đậm.

Sau khi dương vật to lớn bị rút ra, hoa huyết sung đỏ hơi run rẩy, giống như phải trải qua một đêm mưa quét gió đuổi, bạch trọc từ cửa huyết nhỏ hẹp chảy xuống, dọc theo bắp đùi chảy xuống thăm một cách xa hoa lãng phí.

Khuôn mặt Ninh Thái Nhi áp vào mặt bàn lạnh lẽo, sống lưng bóng loáng được đôi môi ấm áp hôn nhẹ, thờ dốc trong dư vị khoái cảm. lqđ

Từ nay về sau, nàng không dám cùng hắn ăn cơm nữa, nhưng đây không phải là chuyện nàng có quyền quyết định....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lá bùa biến thành khói

Editor: Vivi

Sau khi màn đêm buông xuống, tỷ nữ tên là Tiểu Đồng cời mặt nạ, hiện ra hai búi tóc cùng với khuôn mặt xinh đẹp đầy sung sướng, cười khanh khách đi theo Ninh Thái Nhi trở về phòng nghỉ ngơi.

Đi ngang qua hậu viện, nơi những cây mây xanh quấn quýt bên giàn nho, lừng lững lqđ những quả nho tím đỏ, trước mắt Ninh Thái Nhi, chúng vô cùng xinh đẹp ướt át khiến nàng thêm thêu.

Ninh Thái Nhi lao đảo đi tới cạnh giàn nho, lấy một quả bỏ vào trong miệng, tận hưởng vị chua ngọt của trái cây.

Tiểu Đồng khéo léo lấy khăn tay, lau khôe miệng nàng: "Phu nhân, ngọt không?"

Nghe vậy, Ninh Thái Nhi hơi sững sờ, cầm quả nho đưa tới miệng Tiểu Đồng: "Ta không phải phu nhân của ngươi, không cần gọi ta như vậy, gọi Thái Nhi là được rồi. Quả nho này rất ngọt, có muốn nếm thử không?" lqđ

Tiểu Đồng cười, lắc đầu, khuôn mặt thoáng hiện vẻ khổ sở: "Nô tỳ không thể ăn quả này."

Ninh Thái Nhi vừa muốn hỏi nàng nguyên nhân, bỗng nhiên xuất hiện một cơn gió, ngay cả những cây mây cũng bị thổi lung lay. Chẳng biết từ lúc nào, trong sân, xuất hiện một khoảng không đen tối, nhanh chóng tiến lqđ tới chỗ hai người.

Ninh Thái Nhi kéo Tiểu Đồng lùi mấy bước về phía sau, bỗng nhiên chân dẫm vào viên gạch, lúc sắp ngã thì cả người bị lớp sương đen bao phủ, một cánh tay mạnh mẽ vươn ra, ôm lấy eo nàng, màn sương đen từ từ tan ra, hiện rõ thân hình cao lớn. lqđ

Hắn mặc một bộ trường bào đen rộng rãi, lông mày đen dài, giống như hai nét chữ, vai rộng tạo cảm giác sừng sững to lớn. Mực không phát triển theo một khuôn mẫu nào rồi tung lên, giống như bị gió thổi mất trật tự, tăng thêm mấy phần phong lqđ cách thoải mái không đi vào khuôn khổ.

Ninh Thái Nhi giật mình ngừng thở, hỏi ngập ngừng: "Ngươi là ai?"

Nam nhân bỗng nhiên cầm tay phải của nàng, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Cô nương, ngươi có bằng lòng gả cho ta không?"

Ninh Thái Nhi phun nước bọt ra ngoài, rốt cuộc người này là ai vậy hả, vừa thấy mặt đã hướng về phía người ta cầu hôn, coi như vừa nhìn đã yêu cũng không nhanh và mãnh liệt như vậy.

Nàng từ chối dứt khoát: "Công tử, ngươi tìm người khác đi."

Khuôn mặt nam nhân tỏ vẻ thất vọng, hất tay Ninh Thái Nhi, chuyển sang cầm tay Tiểu Đồng, tiếp tục sử dụng khuôn mặt nghiêm túc nói với Tiểu Đồng: "Còn ngươi, bằng lòng gả cho ta không?" lqđ

Tiểu Đồng lập tức rút tay về, khuôn mặt đỏ bừng, nói: "Huyền Thanh công tử, lần trước, người đã hỏi rồi, hôn sự của nô tỳ do ta công tử nhà ta quyết định, xin thứ cho nô tỳ không có cách nào làm chủ."

Nam nhân được gọi là Huyền Thanh hất cằm: "Bản đại gia cần sự cam tâm tình nguyện, nếu như bây giờ ngươi đồng ý, ta lập tức kêu Ngân Quyết đồng ý hôn sự của hai ta. Nói nhanh một chút, ngươi đồng ý gả cho ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đồng càng hồng, cũng sắp biến thành màu gan heo, nói áp úng: "Ta..... Ta không thể làm chủ....."

Huyền Thanh tức giận tới mức dậm chân một cái: "Nữ nhân các ngươi tại sao ai cũng như vậy, gật đầu nhẹ một cái không được à lqđ, thật là lè mè."

"Ai vậy, dám can đảm to mồm ở hậu viện lớn." Tiếng quát nhẹ hờn dỗi cắt đứt lời nói đối của hai người, giọng nói đó khiến Ninh Thái Nhi thấy hơi quen tai.

Chỉ thấy một cô gái áo vàng đi ra từ bụi hoa, đứng đối diện với Ninh Thái Nhi, lông mày chau thành một đường thẳng: "Sao ngươi lại ở đây?"

Ninh Thái Nhi nhớ lại đêm đó, cảnh tượng nàng ta hút dương khí của người sống, theo bản năng nắm chặt tay người bên cạnh thì phát hiện ra tay của Tiểu Đồng lạnh như băng.

Tiểu Đồng đứng chắn ở trước mặt Ninh Thái Nhi, cười nịnh nọt: "Lê Nhi tỷ tỷ, Ninh Cô Nương là người của Công Tử, là không thể đụng vào."

Diệp Lê hơi ngạc nhiên, quét mắt đánh giá Ninh Thái Nhi từ trên xuống dưới, ưỡn bộ ngực cao ngất, vênh môi, hừ nhẹ một tiếng: "Khẩu vị của công tử thật sự không tốt lắm."

Ninh Thái Nhi bị nhìn chằm chằm khiến đầu đồ đầy mồ hôi lạnh, lại thấy có chút không vui, nàng bị nữ nhân này ghét bỏ vì ngực nhỏ đây mà.

Thấy phong thái xoay người uyển chuyển của Diệp Lê, Huyền Thanh bắt ngờ lao vọt đến trước mặt nàng ta, cản đường, cầm hai tay của lqđ nàng ta, nghiêm túc hỏi: "Mặc dù ngươi rất hung dữ nhưng ta vẫn phải hỏi một câu, cô nương, ngươi bằng lòng gả cho ta không?"

"Ngươi đã đến bao nhiêu lần, ta cũng trả lời bấy nhiêu lần, ta, không, bằng lòng!" Nàng hung hăng quăng một bạt tai lên mặt hắn, hùng hổ phát tay áo rồi đi.

Huyền Thanh giờ tay che lại nơi năm dấu tay lưu lại, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta nhớ ra rồi, lần trước cũng là nàng ta đánh ta, biết thừa là ta không đánh nữ nhân, ai...ui.., đau quá....."

Ninh Thái Nhi vội vàng kéo Tiểu Đồng, cách xa nơi thị phi này.

Sau khi trở về phòng, Tiểu Đồng cần cù vắt và dọn dẹp phòng, thao thao bất tuyệt nói về chuyện của Huyền Thanh.

Thì ra là Huyền Thanh là bạn lâu năm của Ngân Quyết công tử, nhà ở núi Hắc Phong. Không biết đắc tội cái cao nhân tài giỏi gì lại, người ta hạ tà thuật khiến nhân duyên của họ đứt đoạn, mỗi lần thành thân đều có đại họa giáng xuống, cho tới bây giờ vẫn phòng không chiếc bóng. Tóm lại là vì vậy, tính cách hẳn trở nên vô cùng kỳ lạ, nhìn thấy bất kỳ cô gái nào mặc kệ là già hay trẻ, cũng sẽ cầu hôn đối phương, tỷ nữ trong phủ, người bị cầu hôn ít nhất cũng bị hỏi tới bảy mươi lần.

Nàng vừa nói vừa cười, nhặt chiếc giỏ làm bằng trúc ở trên mặt đất lên, lôi đồ ở bên trong ra ngoài: "Nô tỳ giúp người sửa sang lại."

"Đợi chút, đừng sờ lung tung." Ninh Thái Nhi lớn tiếng ngăn lại, nhưng đã muộn.

"Ah, tờ giấy vàng này là cái gì?" Tiểu Đồng rút ra lá bùa màu vàng, bỗng nhiên toàn thân truyền tới từng cơn run rẩy, ngón tay chạm vào lá bùa giống như bị châm lửa, cháy mạnh họ liền lan dọc theo làn da mịn màng da thịt.

"A a..... Đau..... Cứu ta....." Lúc này, toàn thân Tiểu Đồng bị ngọn lửa đen bao trùm, trong cơn đau đớn, khóc sùi sụt vươn tay về phía Ninh Thái Nhi.

Ninh Thái Nhi cố gắng dùng nước trong thùng dập tắt ngọn lửa đen nhưng hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Đồng đang sống sờ sờ tan thành mây khói trong thời gian không tới nửa chén trà.

Gió thổi qua, đem tro cốt Tiểu Đồng bay đi, chỉ còn lại bộ quần áo màu xanh của nàng.

Ninh Thái Nhi ngồi xổm, nhặt quần áo ôm vào trong ngực, khoe mắt ẩm ướt, cúi đầu.

Nhìn lá bùa còn nhỏ hơn cả ngón út, nằm trên nền đất, hình vẽ rồng bay phượng múa giống như khuôn mặt vặn vẹo, nghe răng trợn mắt cười nhạo nàng trong lúc khốn cùng.

Đúng lúc này, hai ngón tay giống như ngọc, chậm rãi hướng về lá bùa trên mặt đất.

"Đừng chạm vào nó, người sẽ....." Ninh Thái Nhi giật mình, khom lưng lao tới cướp, nhưng lá bùa đã được họ kẹp trong 2 đầu ngón tay của Ngân Quyết công tử.

Hắn nhìn chằm chằm lá bùa màu vàng ngắn nhỏ nhắn, đôi mắt đen lạnh lẽo, sâu hút không nhìn thấy đáy, một chút ý cười nhạt nhẽo khó dò hiện ra: "Một cái bùa giấy thôi mà."

Lời vừa dứt, màu đen xuất hiện từ một góc lá bùa lan tràn ra xung quanh, lá bùa hóa thành bột cùng với tro cốt theo gió bay vào hư không....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Uống rượu ôn lại chuyện cũ

Editor: Vivi

Quần áo màu xanh được gấp chỉnh tề đặt ở đầu tủ, mặt đất sạch sẽ bóng loáng không một hạt bụi, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Ninh Thái Nhi không ngốc, đã sớm biết nơi này hơi kì lạ, chỉ là vô cùng sợ hãi nên không dám suy nghĩ kỹ càng mà thôi.

Thiên Quyết công tử nói: "Ngày mai ta lại phái người tới chỗ nàng."

Ninh Thái Nhi lắc đầu: "Không giống nhau, nàng ấy không phải Tiểu Đồng."

Nàng và Tiểu Đồng mặc dù chỉ biết nhau được gần nửa ngày, tiếp xúc với nhau lại vô cùng ăn ý, hơn nữa tận mắt nhìn thấy nàng ấy chết trước mặt mình, nói thế nào thì cả đời cũng khó mà quên được, nếu thay bằng một người khác, càng khiến nàng nhớ lại sự đau đớn đó.

Thiên Quyết công tử ôm nàng lên giường nghỉ ngơi, đặt một nụ hôn nơi khoe mắt ướt át, đóng cửa phòng đi tới lương đình.

Dựa người trên lan can, Huyền Thanh hai tay ôm ngực, ra về thoải mái nhàn nhã, thấy Thiên Quyết công tử đi tới, khuôn mặt tươi cười: "Ồ, lần đầu thấy người dễ tâm với nữ nhân như vậy đấy, còn là một phẩm nhân bình thường họ nữa chứ."

Thiên Quyết công tử ngồi ghé đá, rót một ly rượu: "Ninh Thái Thần, còn nhớ cái tên này không?"

Mặt dù Huyền Thanh là một tên mặt mũi nhưng đối với tên người lại hết sức nhạy cảm, bất ngờ ngồi dậy kêu lên: "Dĩ nhiên là nhớ, mấy năm trước hẳn mang một ông già tới đùa giỡn ngày đại hôn của ta, chưa nói tới chuyện cướp đi nàng dâu họ chưa qua cửa của ta, lão già còn đánh ta sưng mặt sưng mũi."

Thiên Quyết công tử kẹp ly rượu giữa hai ngón tay, trầm giọng nói: "Nàng là muội muội của Ninh Thái Thần."

"Nàng là muội muội của tên thư sinh kia?" Huyền Thanh đảo mắt, đột nhiên cười nói, "Nàng dâu chưa qua cửa của ta là Quỷ Nô của ngươi, ban đầu bọn họ đại náo Lan Nhục Tự, hại ngươi mất một chút đạo hạnh, không phải vì báo thù mới lqđ nhốt nàng độc chiếm đây chứ."

Một ly rượu hắt vào mặt Huyền Thanh, ngắt mạch suy nghĩ lung tung của hắn.

"Lời đầu óc ra rửa cho sạch, ngươi biết ta mấy trăm năm rồi, xưa nay ta làm việc ngươi còn không rõ hay sao, có thời gian làm mấy chuyện vụn vặt như thế à?"

Huyền Thanh vuốt mặt, liếm rượu trên môi: "Thế vì sao, nàng có chỗ nào đặc biệt?"

Thiên Quyết công tử lại rót thêm ly rượu, nhìn rượu khẽ lăn tăn, bờ môi mềm mại nhếch lên lộ ra nụ cười như mưa xuân, tinh tế tới mức nhìn qua không thể nhận ra: "Nàng, không khiến người ta ghét."

Huyền Thanh híp mắt cười: "Chỉ là không ghét mà thôi, không bằng tặng cho ta làm nàng dâu đi."

Choang một tiếng, là tiếng chén sứ vỡ tung tóe, trên bàn đá xuất hiện thêm mấy mảnh sứ trắng.

Bỗng nhiên Huyền Thanh cảm thấy từ một luồng khí lạnh từ bàn chân lan lên, run run rẩy rẩy đôi chủ đề: "Bạn bè lâu năm đùa một chút thôi mà, lại nói ta tìm ngươi có chuyện quan trọng, lqđ Tòa Yêu tháp ở núi Phù Diêu sắp rồi, tất cả yêu nghiệt bị nhốt trong đó chạy hết ra ngoài, khiến cho nhân gian đại loạn, ngươi có biết chuyện này không?"

"Vài ngày trước nền móng lay động, ta đã tính đến việc chuyện này sẽ xảy ra, chỉ cần bọn họ không vào Lan Nhục Tự, thì có liên quan gì tới ta đâu?"

Huyền Thanh bỗng vỗ cột đá, kích động: "Có chuyện ngươi còn không biết đâu, có món đồ ngươi muốn tìm ở trong Tòa Yêu tháp, không bằng lúc này cùng đi xem một có khi lại lấy được đấy."

"Trước đây, ngươi gọi ta, chỉ muốn ta tìm người giúp ngươi." Đôi mắt đen như mực của Thiên Quyết công tử liếc nhìn hắn, nói chậm rãi, "Nhưng ta có thể đồng ý với một yêu cầu, đến lúc đó ngươi chỉ có thể nhặt những thứ ta bỏ lại."

Trái tim nhỏ của Huyền Thanh như tắc nghẽn, thậm chí có thể nhặt mấy đồ thừa cũng được, ai bảo đạo hạnh của hắn lqđ kém hơn Thiên Quyết chứ, lập tức muốn lời Thiên Quyết đi.

Thiên Quyết công tử gỡ tay hắn: "Vội vã vậy làm gì."

Huyền Thanh gấp đến mức dậm chân: "Bây giờ không đi thì đợi đến bao giờ, không chừng tới nay báo bối đã bị lấy mất rồi, đi sớm về sớm là được rồi, nữ nhân của ngươi vẫn ở đây cơ mà."

Thiên Quyết công tử tỏ vẻ do dự, tay áo rộng vung lên, hóa sương trắng, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Huyền Thanh nhanh chóng đuổi theo, nói thầm: "Bảo đi cũng không đi, lúc đi còn đi nhanh hơn cả ta, tên này....."

Cách đó không xa, sau một rừng hoa lớn có một bóng dáng màu vàng nhạt ẩn nấp, sau khi thấy hai nhân vật lớn lớn biến mất, nàng ta đứng dậy, từ từ nghiêng ngả lời bọn họ nói.

"Muội muội của Ninh Thái Thần à, khó trách thấy nàng ta quen mắt như vậy, hừ....."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bỏ trốn

Editor: Vivi

Tối gần trưa, Ninh Thái Nhi xuất hiện trước cửa lớn của Lan Nhục Tự, cắn chặt răng bước một bước ra khỏi cửa lớn trước, ảo giác mạnh giống vực sâu vạn trượng lại tràn vào mặt mũi, nàng không thể chịu được ngã xuống ngất đi.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ, trời tối dần, nàng phát hiện mình đã trở lại phòng ngủ, nằm trên giường, ở cuối giường có thêm một nam tử áo vàng vô cùng tuấn tú nam tử áo.

"Ồ, cuối cùng ngươi cũng tỉnh." Đôi lông mày dài của hắn nhếch lên, cười một tiếng, vô tình sinh ra sự mỉa mai.

"Ta lại trở về nơi này, ngươi là ai?" Ninh Thái Nhi nâng trán, ngồi dậy một cách khó khăn.

"Ngươi có thể gọi ta là Diệp Lê, ngươi tên là Ninh Thái Nhi đúng không, ta với ca ca của ngươi coi như quen biết từ lâu."

Ninh Thái Nhi quét mắt đánh giá Diệp Lê, cảm thấy dường như đã gặp hắn ở đâu rồi, trực giác nói cho nàng biết chuyện quen biết từ lâu không hề đơn giản như vậy, nàng cảnh giác hỏi: "Thiên Quyết biết ca ca của ta, ngươi cũng biết ca ca ta, rốt cuộc giữa các ngươi có hiểu lầm gì?"

Diệp Lê từ từ tới gần nàng, cười quyền rũ: "Ngươi cũng không ngờ đấy nhì, có lẽ thể nhận thấy chuyện này không ổn, có thể có chuyện hiểu lầm gì chứ, dĩ nhiên là thù hận rồi, ha ha ha....."

Ninh Thái Nhi bị ép lùi về đầu giường, giọng nói hoang mang lo lắng: "Thù hận, thù oán gì?"

"Ca ca ngươi Ninh Thái Thần cũng giống ngươi, từng nghỉ ba đêm ở Lan Nhược Tự, đêm đầu tiên liền tăng tị với tỷ nữa của công tử, cũng chính là muội muội tốt của ta Tiểu Thiên. Công tử đối xử với nàng ta không tệ, còn định qđ gả nàng ta cho người có thân phận tôn quý là Huyền Thanh đại nhân. Tiểu tiện nhân này còn không biết cảm kích, muốn bỏ trốn cùng với ca ca ngươi, giữa đường lại nhảy ra một người lão già vô cùng lợi hại cản trở, hại công tử qđ bị thương nặng, mất mấy năm mới khôi phục. Ngươi là muội muội ruột của Ninh Thái Thần, phải bồi thường công tử thế nào, dùng thân thể của ngươi, Hà?"

Ninh Thái Nhi gất gao túm chặt chân bông, đôi mày thanh tú cau chặt lại, nói: "Không phải, không phải như vậy..... Bây giờ ta phải rời đi....."

"Đương nhiên, tốt nhất là ngươi nên rời đi, không lại hại.. công tử nhà ta." Diệp Lê nở nụ cười cổ quái, lôi ra chiếc khăn trắng ở trong người, qđ mở khăn trắng lấy ra một cây ngân châm nhỏ dài, "Sau khi bước ra khỏi cửa, nếu cảm thấy choáng váng, dùng ngân châm đâm vào huyệt thần môn qđ môn ở cổ tay, ngươi có thể yên tâm rời khỏi nơi đây."

Ninh Thái Nhi nhìn chằm chằm chiếc ngân châm lóe lên ánh sáng lạnh, không chia tay.

"Coi như ngươi cam tâm tình nguyện làm đồ chơi của công tử, vậy thì ta sẽ không xen vào việc của người khác."

Diệp Lê cười giễu cợt, đang định bọc ngân châm lại thì bị Ninh Thái Nhi giơ tay gạt lấy.

Ninh Thái Nhi nói nghiêm túc: "Ta sẽ đi, không cần ngươi phải đuổi. Cho dù ngươi không châm ngòi li gián, ta cũng không thể ở lại nơi này."

Lời nói của nàng khiến Diệp Lê chấn động, thầm nghĩ mình quả thật đã khinh thường nữ nhân này, phải mông đống dậy bỏ đi, bỏ lại câu nói qđ giống như lời khuyên tốt bụng: "Một lúc nữa là công tử quay về, trên đường đi ngươi cũng nên cẩn thận....."

Ninh Thái Nhi sửa sang tay nải ổn thỏa, mặc bộ quần áo thư sinh lúc đầu, đeo giỏ làm bằng trúc quay lại cửa chính của Lan Nhược Tự.

Khi ảo giác lần nữa kéo đến, đầu óc choáng váng, hoa mắt, nàng hơi đắn đo một chút, cầm ngân châm đâm vào huyệt thần môn, sự quyết tâm bùng lên, lao về phía cửa chính.

Hai chân Ninh Thái Nhi mềm nhũn, suýt ngã trên mặt đất, sự mừng rỡ trong lòng khó có thể diễn tả thành lời.

Rời khỏi cố hương, nàng lặn lội đường xa tận mấy tháng, mục đích cuối cùng là có thể vào kinh thi cử, sao có thể cam tâm bán mình làm của riêng cho người khác, ngay cả việc đối phương là người hay quý cũng không biết

qđ rõ, cho dù thỉnh thoảng dành cho nàng chút nhu tình, đối với nàng cũng không đủ để biến thành sự ràng buộc.

Loạng choạng đi được nửa dặm đường, nàng giật mình nhận thấy ảo giác cũng không biến mất, không thể không cầm ngân châm đâm thêm nhiều nhất vào cổ tay, đâm tới mức cổ tay trắng như tuyết chảy đầy máu tươi.

Bước từng bước trên đường phố của trấn Ô Cốc, nhìn thấy cụ già vẽ tranh bán đã lâu không gặp, nàng loạng choạng đi đến trước mặt hắn, nở nụ cười gượng qđ gào: "Đại bá, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi. Ta có những hành động không bình thường, nếu ta tỉnh lại mà lời nói, tinh thần mơ hồ, tuyệt đối đừng cho ta thích đi đâu thì đi, dùng dây trói ta lại....."

Cụ già vẽ tranh bán thấy những vết máu trên cổ tay nàng, vẻ mặt hoảng sợ: "Trừ công tử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, là ai hại ngươi?"

Mí mắt Ninh Thái Nhi nặng trĩu, ngã xuống đè lên những bức họa đã vẽ xong, cuộn tròn ngay ngắn trên quầy hàng.

Cụ già bán tranh kiểm tra hơi thở của nàng, mừng rỡ khi thấy nàng vẫn còn thở, đang qđ muốn nâng nàng dậy, nàng bất ngờ mở mắt, cả người cứng ngắc đi theo một hướng, đôi mắt không có một chút thần thái nào.

Cụ già bán tranh nhớ lại lời nàng vừa nói, đại khái cũng đoán được nàng trúng bùa chú rồi, liền tranh thủ trói chân tay nàng lại, khiêng nàng lên, dùng xe chở sách đưa nàng tới chỗ đại phu xem bệnh nhưng đại phu chỉ có thể chữa trị về qđ thương ở cổ tay nàng, đối với những hành động điên rồ của nàng thì không thể làm gì được.

Cụ già hạ quyết tâm, đẩy nàng đi về hướng rừng cây nhỏ ở ngoài trấn, đi qua con đường gồ ghề đầy đá vụn, đi tới một đạo quán cũ kỹ, rách nát không gì có thể tả nổi.

Tầm hoành phi siêu vẹo không thể nào so sánh với hoành phi Lan Nhược Tự từng có, miễn cưỡng có thể nhận ra ba chữ "Thanh Phong quán".

Cụ già gõ cửa, gào to: "Có ai không? Đạo trưởng có ở đó không?"

Cụ già kêu tới mức giọng cũng khàn đi rồi mà cũng không có người đáp lại, ngồi trên ghế đá một lúc lâu, sắc trời tối dần cũng không thấy một bóng dáng người sống nào cả

Hắn nhớ là gần đây, mọi người trên phố kể cho nhau nghe yêu nghiệt giờ đang thịnh hành, trong lòng hoảng sợ, lông tóc dựng đứng, vừa định đẩy Ninh Thái Nhi đang lqđ hôn mê về nhà, bỗng nghe thấy tiếng ngập lười biếng từ trong rừng cây truyền ra, một bóng dáng màu xanh cao lớn như trúc bước từng bước đi thong thả.

"Sao lại đi vội vã thế kì, lại còn không mang đủ ngân lượng nữa chứ, mời bản đạo làm phép chỉ cần 99 lượng, cam đoan cả nhà không ai ưu phiền không ai xảy ra tai nạn, lại còn có thể giao hàng tận nơi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Yêu tiền như mạng

Editor: Vivi

Hề Phong Tượng vạch mí mắt Ninh Thái Nhi lên, nhìn đồng tử trắng bạch của nàng: "Có lẽ trúng tởa hồn thuật, tiểu thư sinh đắc tội người nào đây?"

Cụ già bán tranh do dự nói: "Chuyện này..... Ta không biết, cho dù thế nào, đạo trưởng cứ cứu hắn trước đã."

Hề Phong mở bàn tay trống không, nói một cách thờ ơ: "Cụ à, dùng tiền tài trừ tai họa, chẳng lẽ cụ đã quên câu nói nàycâu này?"

Cụ già bán tranh móc bạc vụn từ trong túi ra, đưa tới trước mặt hắn không chút do dự: "Mấy ngày gần đây chỉ kiếm được ngần này, đạo trưởng, người thấy đủ chưa?"

Hề Phong mắt liếc nhìn ngân lượng: "Tìm ta làm phép cần 99 lượng, bây giờ mới có hai mươi mấy lượng thì sao đủ."

"Nhưng ta chỉ có ngần này, trước kia kiếm được bao nhiêu đều đưa cho thê tử, nếu không ta về nhà lấy thêm?"

Thấy cụ già bán tranh khom người muốn quay về, Hề Phong không kiên nhẫn xua tay: "Sáng nay ra ngoài giúp một phú thương diệt trừ Miêu Yêu, cũng kiếm đủ tiền thức ăn một lqđ tháng rồi, coi như ta ăn no không có chuyện gì làm tích chút âm đức."

"Vậy chỗ ngân lượng này....."

"Lão cứ cất đi, chỗ này còn chưa đủ để bản đạo nhét kê răng."

"Cám ơn, cám ơn đạo trưởng."

Hề Phong lấy ra một lá bùa màu vàng, dán vào trán Ninh Thái Nhi, ba ngón tạo thành kết ấn trên lá bùa, cao giọng đọc: "Thanh Thanh Linh Linh, trong bụng Bình Định, bên phải xem Nam lqđ Đầu, trái xem Bắc Đầu, Ngô Năng Hồn Thiên, thiên địa phát sinh. Ta tụng một lần, tà ma bài trừ. Lập tức tuân lệnh."

Làm phép xong, Ninh Thái Nhi nằm trên ván xe bỗng dựng run rẩy, sau khi mí mắt khẽ mở tạo khe hẹp nhỏ, lò dò nhìn chăm chăm hai người một cao một thấp, lại chậm rãi khép lại.

Ông cụ bán tranh nhìn khuôn mặt trắng bạch của nàng, vẫn vô cùng lo lắng: "Đạo trưởng, có chữa khỏi được không?"

Sắc mặt Hề Phong nặng nề: "Chỉ có thể để nàng ở lại đạo quan cả đêm, bản đạo sẽ nghĩ cách khác."

Đêm đó, lúc Ninh Thái Nhi tỉnh táo thì mơ hồ nghe thấy một chút tiếng động, trán đau nhức như bị ong mật đốt lqđ, vừa muốn đưa tay xoa chỗ đau thì tiếng quát sang sảng vang lên, cắt đứt hành động của nàng

"Đừng chạm vào, người muốn tay mình bị ghim thành con nhím hay sao."

Ninh Thái Nhi mới phát hiện tầm nhìn của bản thân bị một tờ giấy vàng cản trở, lật một góc tờ giấy vàng, ngược mắt lên nhìn, nhìn thấy trán mình bị ghim mấy chục cây ngân châm ngắn nhỏ, vì bất ngờ mà kêu một tiếng.

"Châm này không giống với châm của người, châm không thấy máu. Có gì phải sợ, không ghim thì làm sao lấy được hắc ti ở trong trán."

Ninh Thái Nhi suy nghĩ, khẽ cắn môi dưới, lẩm bẩm: "Hắc ti từ đâu ra? Hắc đã làm gì với ta?"

Người nọ châm hai ngọn đèn dầu, trong phòng sáng sủa hơn một chút, khiến bóng dáng cao to in lên vách tường cũ kỹ, loang lổ: "Người đắc tội với ai vậy hả, có phải hay không nợ người ta rất nhiều tiền?"

Ninh Thái Nhi hơi thất thần, gật đầu nói: "Người nói không sai, ta nợ hắc không ít ngân lượng, đời này có trả cũng không hết, chỉ có thể chạy trốn."

"Ta đoán được ngay mà, ngoại trừ tiền tài, ai sẽ hạ chú thuật ác như vậy, trói người đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh hắc, thì ra là muốn đòi tất cả số ngân lượng của người."

"Nói rất đúng....." Ninh Thái Nhi đã đoán ra hắc là ai, nhìn ra ngoài qua một góc cửa tờ giấy vàng khe hở.

Sợi bắc nền đang đốt vang lên tiếng bộp, ánh nến trong đèn khuya hoa quỳnh nở rộ, sợi tóc đen đung đưa tỏa ra vàng sáng lấp lánh. Người nọ ngồi cạnh quay mặt về phía nàng, đếm bạc vụn ở trong lòng bàn tay, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên sự chăm chú, cho dù hành động lạ của hắc thể hiện sự tham tiền, cũng không thể khiến người khác ghét được.

Ninh Thái Nhi hỏi: "Phong đạo trưởng, hôm nay là ngày nào?"

"Ngày, đừng bắt ngờ cắt ngang ta chứ, không dễ dàng gì mới đếm được tới 800." Hề Phong đầu đầu gầy gầy ngân lượng, dừng một chút, trả lời một cách tế nhị, "Qua sáng mai là mùng một tháng hai, thế nào?"

Ninh Thái Nhi bất ngờ đứng bật dậy, nhìn trời đi tới đi lui, khuôn mặt buồn rầu: "Đã mùng một tháng hai? Mừng chín là thi hội rồi, không ngờ ta lại để lỡ thời gian dài như vậy....."

"Tiểu thư sinh, người muốn đi Kinh Thành để tham gia khoa cử? Nơi này của trấn Ô Cốc cách Kinh Thành không xa, đi chưa tới một canh giờ là đến rồi."

Nếu là trước kia, khi nghe được những lời này, Ninh Thái Nhi hoàn toàn không tin, chỉ nghĩ là hắc có pháp thuật cao siêu cường, nhưng ở trong lúc hi vọng mong manh như này, nàng sẵn sàng đánh một trận.

Ninh Thái Nhi lờ ra tất cả ngân lượng từ trong chiếc giỏ trúc, đưa tới trước mặt Hề Phong: "Cầu xin Phong đạo trưởng giúp lạ một chuyện, người có thể đuổi người chết quay về, cũng có thể đưa người sống đi, có thể đưa ta đi một chuyến tới Kinh Thành không?"

Không ngờ Hề Phong kiên quyết lắc đầu: "Ngân lượng người đưa quá ít, sau khi dùng thuật độn thổ lần đầu tiên, phải trả tiền lạ cho thời gian hồi phục chứ, một ngày thôi cũng làm ta chậm trễ bán những thứ khác rồi, chỉ đưa mình người đi, ta không có lãi."

Ninh Thái Nhi nài nỉ: "Bây giờ ta chỉ có những thứ này, chờ tới khi đến Kinh Thành lại nghĩ cách trả cho người."

Một cái liếc mắt nhìn nàng, Hề Phong cũng không thêm, nói lạnh lùng: "Lời từ một phía ta nghe nhiều rồi, không có một ai thực hiện. Trời sáng, người có thể đi, đừng quấy rầy ta đếm bạc."

Ninh Thái Nhi nghe lời nói lạnh lùng của hắc, đôi môi đỏ mọng mím lại, nhở đồng ngân châm trên trán ra, tức giận đóng sập cửa rồi đi.

Đi tới sân nhỏ trong đạo quán, nàng từ từ tỉnh táo lại, bỗng cảm thấy bối vì bản thân quá vội vàng, hành động có chút vô lý. Dù gì lạ đối phương cũng giúp nàng mấy lần, lại chẳng liên quan gì tới nàng, dựa vào cái gì mà nàng đòi người ta giúp đỡ, giúp nàng chỉ có chính bản thân nàng.

Đem nàng lấy trong tay ngân lượng siết chặt, nhìn vòng quanh này hiện đầy bụi bặm đạo quan, đỏ nhạt khóe môi có chút nhếch lên.

Siết chặt ngân lượng trong ta, nhìn xung quanh, đạo quan bị bụi đất che kín, khóe môi đỏ nhạt khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Giọt nước xuyên qua đá

Editor: Vivi

Vận eo bẻ cổ bước ra khỏi phòng ngủ, Hề Phong còn tưởng mình kiếm tiền tới mức hoa mắt, từ khi nào con đường trong đạo quán trở lên sạch sẽ thế này, mơ hồ còn nghe thấy tiếng quét sân loẹt xoẹt.

Nhìn thấy thiếu niên giả trang thư sinh mặc bộ quần áo đơn giản, cầm cán chổi quét lá lạ rơi trên mặt đất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy bụi bẩn và

những giọt mồ hôi, cây trâm gỗ đào cài trên búi tóc lỏng lẻo, có vẻ mệt mỏi.

Hè Phong lao tới trước mặt của nàng: "Người ở đây làm gì? Cho rằng giúp ta quét dọn đạo quán, thì ta sẽ giúp người hay sao?"

Ninh Thái Nhi vén lọn tóc ra sau tai, sống lưng thẳng tắp, nói nghiêm nghị: "Ta làm vậy không phải vì muốn lqđ xin người giúp một tay, mà là lấy công việc tương đương đổi lấy một ngày của Phong đạo trưởng."

Hai tay Hè Phong ôm ngực, nhìn nàng, cười nhạo: "Dùng thời gian của người đổi lấy thời gian của ta, người cảm thấy, đối với ta, thời gian của người có đáng giá không? Sinh ra khuôn lqđ mặt trắng nõn, tay không thể xách vai không thể gánh, ngoài việc đi học thì có thể làm gì?"

Ninh Thái Nhi quét mắt nhìn đạo quán: "Phong đạo trưởng nhiều tiền như vậy, vì sao không thuê người quét dọn đạo quán? Nếu người thích ở nơi bản thủ thì ta cũng không còn lời nào để nói."

Hè Phong nghẹn lời, thật ra hần yêu sạch sẽ lắm chứ, chỉ là ba ngày thì có hai bữa phải làm việc đuổi quỷ, loay hoay lqđ quay đi quay lại khiến hần cũng chẳng có thời gian đoái hoài tới nhà cửa, nghĩ ngợi cũng thấy thật xin lỗi về vị ân sư đã về cõi tiên.

"Người thích thì làm đi, ta không quấy rầy người nữa." Hè Phong quay lưng, phát tay áo rồi đi, lạnh lùng ném lại một câu, "Có đáng tiền hay không, làm xong ta sẽ xem xét."

Bỗng nhiên, Ninh Thái Nhi nhớ tới một chuyện, quay về phía hần gào to: "Vậy mời Phong đạo trưởng chống mắt lên mà lqđ nhìn. Còn nữa, ta có thể vào trong phòng quét dọn không? Chuyện này phải hỏi chủ nhân trước mới được."

Hè Phong trầm nghĩ, tên thư sinh này cũng coi như lễ phép, định nói có thể, bỗng nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: "Đợi chút, trong nhà ta có vài thứ không thể động vào."

Chân mày Ninh Thái Nhi cong lên: "Được"

Sau đó không lâu, Hè Phong nghe thấy những âm thanh nghiêng trời lệch đất từ trong đạo quán truyền ra, không nhìn được lqđ thấy hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến những thứ đánh giá đã bị hần giấu đi từ lâu rồi, liền thoải mái ra khỏi cửa làm việc. Sau khi màn đêm buông xuống, hần mới lê cả người mệt mỏi trở về đạo quán, phát hiện cả căn phòng, lqđ vách tường, bàn ghế rục rờ hần lên, sàn nhà như được khảm lưu ly đen sáng bóng, trên bàn ăn đã đặt những món ăn khiến người khác thèm thuồng.

Ninh Thái Nhi thấy hần quay về, xới hai chén cơm tẻ, cười khanh khách: "Cuối cùng người cũng về, may quá, đồ ăn còn nóng."

Hè Phong ngồi người một lúc, do dự ngồi lên bàn ăn, gắp một đũa thức ăn, nhai tí mĩ một lúc lâu cũng chưa nuốt.

Ninh Thái Nhi siết chặt chiếc đũa, ánh mắt nhìn hần đầy khản trương: "Không hợp khẩu vị à?"

Hè Phong lắc đầu, khó khăn nói một câu câu thật lòng: "Không, ăn ngon."

Ninh Thái Nhi cười sung sướng: "Thật sao, từng có người nói ta làm đồ ăn có vị như sáp nến, làm ta tưởng là vị giác của ta có vấn đề đấy."

Giọng nàng trong vắt hoàng oanh rời núi, đôi mắt linh động, khẽ cười, đúng là sắc đẹp thay cơm.

Hè Phong không nhìn nữa, vui đầu bốc cơm.

Đêm đã khuya, cứ theo lẽ thường, đếm bạc xong, Hè Phong sẽ đi ngủ, người không có hành động gì như Ninh Thái Nhi lại xuất hiện, lqđ dáng người nhỏ nhắn khiêng thùng tắm lớn vào trong phòng ngủ của, thờ hồn hèn: "Ta nấu nước ấm cho người lqđ tắm, tắm rồi ngủ tiếp."

Hè Phong không lên tiếng, mặc kệ nàng xách từng thùng nước nóng đổ vào thùng tắm.

Nàng rót đầy thùng tắm, sau đó lau mồ hôi: "Được rồi, ta không làm phiền người nữa, sau khi tắm xong, người yên tâm nghỉ ngơi nhé."

Sau khi cánh cửa đóng lại, Hè Phong cời đạo bào, bước vào thùng nước tắm, tay vốc nước tấp vào khuôn mặt góc lqđ cạnh, đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm bản thân mình đang ẩn hiện trong làn nước.

Đã rất lâu hần không được tắm nước nóng rồi, ngày thường hay dùng nước giếng lau người là được, cũng lâu lắm, lqđ rồi không có cẩn thận nhai thức ăn, món ngon của lạ bánh bao bánh mận thầu, đối với hần mà nói cũng không có gì khác biệt, không tốn tiền là tốt nhất.

Sau khi sư phụ chết, ngoài hai bàn tay trắng, hần chỉ có tiền.

Hần lau khô nước còn vương trên mặt, không biết là nước đọng hay là nước mắt.....

Hôm sau, lúc gà gáy, Ninh Thái Nhi đang ngủ trên tấm ván gỗ thì bị túm ra khỏi nhà, nàng còn đang ôm gối, giọng nói lqđ vừa nhu nhược lại thêm mệt mỏi: "Phong đạo trưởng, sáng sớm làm gì đấy....."

Nàng nghiêng đầu, vô tình nhìn thấy Hè Phong đang cầm chiếc giỏ trúc của nàng, lập tức tỉnh táo như thường, trầm nghĩ lqđ tên này muốn đuổi nàng đi hay sao.

Khuôn mặt của Hề Phong rất tuấn tú, tay nhanh như chớp, chăm vùi nét trên tay chân nàng, sau đó dán bốn lá bùa ngải đen lên, bấm ngón tay, hắng giọng, thì thầm

"Giang Hà Nhật Nguyệt, Sơn Hải Tinh thần, đều nắm trong tay ta, chuyện như sấm sét, ánh sáng tám hướng, muốn Đông tới đông, muốn Tây tới Tây, muốn Nam tới Nam, muốn Bắc tới Bắc, độn thổ!"

Lời vừa dứt, một lỗ đen thui lù xuất hiện ngay dưới chân, hần không nói lời nào kéo Ninh Thái Nhi nhảy vào trong.

Đúng lúc này, ở phía trên mái nhà của đạo quán, lqđ một bộ áo trắng phấp phới bay như hạc từ từ hạ xuống, ở thắt lưng, tóc đen theo gió bay chập chòn, được ánh rạng đông nơi chân trời nhuộm thêm một quang sáng lơ mờ.

Lỗ đen trong lòng đất chậm rãi khép lại, mặt đất khôi phục như cũ.

Rõ ràng là đã tới chậm một bước.

Hần siết chặt chiếc khăn dính máu trong lòng bàn tay, trong đáy mắt âm u hiện lên sự tức giận.

Nàng thà rằng để bản thân bị thương thành như vậy, cũng muốn rời khỏi hần.

Rất tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tìm người ở Lạc Dương

Editor: Vivi

Trong thời gian ngắn, thuật độn thổ có thể đi được ngàn dặm, Ninh Thái Nhi theo Hề Phong đi trong lòng đất, sau nửa canh giờ, ánh sáng chói chang hiện ra khiến mắt nàng cảm thấy đau, bên tai tràn tràn những âm thanh âm ĩ.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của hai người, người xung quanh không hề có phản ứng lqđ gì, giống như không nhìn thấy, có thể thấy được sự kỳ diệu của thuật độn thổ.

Hề Phong lăm lét nhìn trái nhìn phải: "Lạc Dương là kinh đô ngàn năm, thành của hoa Mẫu Đơn, từ xưa đã là đất của người dùng binh, hôm nay vừa nhìn đã thấy danh bất hư truyền."

Ninh Thái Nhi nghe giọng nói của hần, phát hiện tay hần vẫn còn đặt trên thắt lưng nàng, vội vàng tránh ra lại bất ngờ bị hần kéo lại.

Hề Phong cư xử với nàng giống như huynh đệ, cánh tay khoác lên vai nàng, nói thầm bên tai nàng: "Bản đạo đổi ý rồi, ngày thường ở quê hương, hang ổ, lqđ Kinh Thành mới là nơi kiếm được nhiều tiền. Ôi chao, ài, ôi, sao mặt của ngươi lại đỏ như vậy?"

Ninh Thái Nhi hất tay hần ra, giọng nói cứng rắn: "Chúc Phong đạo trường buôn bán hưng thịnh, tiền tài như nước."

Hề Phong ngửa đầu cười nói: "Tất nhiên rồi."

Ninh Thái Nhi nói xong liền từ biệt, lập tức đi về phía trước, bỗng ngửi thấy mùi hành thơm của bán bao hấp, thấy chột nghe một cổ dầu hành hương, liền thấy trên lqđ bếp lò, có một nồi thức ăn vừa giống sủi cào vừa giống bánh rán.

Người bán hàng rong đứng cạnh thấy nàng đang nhìn, cũng biết là người từ nơi xa tới, cười híp mắt: "Tiểu huynh đệ, đây là thức ăn ở Lạc Dương, lqđ tên là bánh bao hấp, muốn mua mấy cái nếm thử không, một cái bảy văn tiền."

Ninh Thái Nhi nghe xong cũng thấy không đắt, liền lấy ngân lượng ra từ giỏ trúc đưa cho hần, ai ngờ lục đi lục lại mấy lần cũng không lục được đồng nào.

Hề Phong tung một gói vải to bụi bặm lên, tung lên lại rơi xuống, nói với giọng xem thường: "Tìm cái gì đấy, là cái này à?"

Ninh Thái Nhi vọt tới, kích động cướp lại: "Ngươi làm gì thế, sao lại lấy ngân lượng của ta, trả lại ta nhanh!"

Hề Phong giấu túi tiền ra sau lưng, nói hiên ngang lăm liệt: "Ta nghĩ là chỉ đi một ngày, hiển nhiên là không nhét nhiều ngân lượng trong người, tiền của ngươi chỉ có thể đưa hết cho ta."

Ninh Thái Nhi muốn cướp lại, thờ phỉ phò, miệng cong lên, không cam lòng, nghiêng mắt nhìn dầu bánh bao hấp trong nồi, đôi mắt như muốn bay ra

ngoài.

Hề phong chỉ chỉ ngực nàng: "Ngực ngươi không phải đang giấu hai cái bánh màn thầu à?"

Khi đột thối, hắn kéo Ninh Thái Nhi đi cùng, vô ý chạm vào ngực của nàng, lqđ cảm thấy mềm mại như bông, không nhịn được véo mấy cái. Chi là trong lòng đất, cảm giác hơi rối loạn nên Ninh Thái Nhi không phát hiện ra.

Mặt Ninh Thái Nhi đỏ như mông khi một, cố nhịn không quay lại và vào mặt hắn hai cái bạt tai.

Hề Phong móc hai lượng từ trong túi tiền, nhét vào tay nàng: "Thấy ngươi đói bụng đến mức mặt đỏ rần, cho ngươi chút tiền tiêu vặt nè."

Ninh Thái Nhi thờ phỉ phò suy nghĩ, trong thời gian này phải đi theo hắn, ăn của hắn dùng của hắn, phải tiêu sạch tiền của hắn mới được.

Nàng đi tới chỗ người bán hàng rong mua một cái bánh bao hấp, há to miệng cắn một miếng, kết quả là bánh nóng quá, vì bỏng mà miệng phồng ra, vội vàng thối: "Á, thật là nóng, thật là nóng....."

Hề Phong khinh thường, cười nhạo nàng, lời nói lơ đãng lộ ra sự dịu dàng: "Ăn từ từ, nhìn ngươi ăn tham chưa kìa."

Ninh Thái Nhi nhai nhai rồi nuốt xuống, khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn, chép chép miệng: "Ừ..... Ăn thật ngon!"

Trái tim Hề Phong khẽ rung động, chấp tay, quay lưng rồi đi, đùa cợt: "Y như tiểu nha đầu."

Mua thêm một cái bánh bao hấp của người bán hàng rong, Ninh Thái Nhi đuổi theo hắn, đưa bánh bao đã gói kỹ đưa cho hắn: "Này, ngươi cũng nếm thử đi."

Hề Phong cũng không thềm ngó một cái: "Thứ này ta ăn không quen, ngươi tự ăn là được rồi, không phải nói liền như vậy từ biệt nha, còn đi theo ta làm cái gì?"

Đầu Ninh Thái Nhi cúi đầu, giả vờ đáng thương: "Ngân lượng của ta cũng đưa hết lqđ cho ngươi rồi, không có lời nói của Phong đạo trưởng ngay cả chỗ dừng chân cũng là cả một vấn đề, không có cơm ăn thì sức lực cũng không có, học hành vài chục năm không phải là công cốc hay sao."

Hề Phong vỗ vai nàng: "Vậy ngươi phải đi theo ta, đừng có bỏ đi."

Ninh Thái Nhi khôn ngoan ừ một tiếng, yên lặng nắm chặt vạt áo của hắn.

Hai người tìm khách sạn dừng chân, Hề Phong vì tiết kiệm tiền nên chỉ đặt một gian phòng, lqđ lúc đầu Ninh Thái Nhi không muốn nên tìm mọi cách, nhưng chắc là không thể thay đổi được quyết định của hắn, để bản thân không phải ở ngoài đầu lqđ đường ăn gió nằm sương, nàng chỉ có thể đi theo hắn.

Hề Phong thấy trời còn sáng, muốn đi ra ngoài buôn bán một chút. Ninh Thái Nhi cảm thấy một người keo kiệt như hắn, chắc không phải muốn vứt bỏ nàng, tốn tiền mà lại không ở khách sạn, liền mặc kệ hắn đi đâu thì đi.

Ninh Thái Nhi dọn phòng một cách qua loa, trải chăn trên mặt đất, chuẩn bị sẵn nơi ngủ cho tối nay.

Nàng dọn dẹp đồ trong giỏ trúc thì vô tình lấy ra một bức tranh, mở bức họa ra, trong nháy mắt khuôn mặt nàng trắng bệch như tờ giấy.

Đây là bức tranh mỹ nam đánh đàn nàng vẽ giúp Thiên Quyết công tử, theo đạo lý bức tranh này phải ở Lan Nhựt Tự, sao lại xuất hiện trong sọt tre.

Càng khiến nàng không thể tưởng tượng là nàng lại nghe thấy âm thanh giống như tiếng đàn, dường như gần trong gang tấc.

Trong bức tranh, tay áo trắng của mỹ nam khẽ bay bay, đôi bàn tay trắng nõn khẽ gảy Thất Huyền cầm, âm thanh chói tai vang lên.

Nàng vô thức chạm tay vào bức tranh, cả người bị hút vào bên trong, bức họa mất điem tựa bay xuống mặt đất.

Khi Ninh Thái Nhi tỉnh lại, giật mình khi thấy xung quanh bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, vài chiếc lqđ đèn lồng treo trên không tỏa ra ánh sáng, loáng thoáng soi rõ nơi nàng tỉnh lại, ngoài lương đình, tầng tầng lụa trắng vây quanh đình.

Lan Nhựt Tự, tại sao nàng lại quay trở lại?

Cách đó không xa, tiếng bước chân vang lên, một tiếng một tiếng, khiến sự sợ hãi của nàng dâng lên như thủy triều.

Ở trong gió, sương mù dày đặc mờ dần, hiện ra một công tử trắng như tuyết. Mắt phượng hẹp dài nhếch lên, liếc nhìn Ninh Thái Nhi đang nằm dưới đất, môi mỏng khẽ mở nấp má.

"Cuối cùng cũng bắt được nàng....."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Cảnh đẹp ướn át trong tranh

Editor: Vivi

Thầy Thiên Quyết công tử đi từng bước tới gần nàng, Ninh Thái Nhi hoảng sợ như rơi vào hầm băng, ngồi trên mặt đất không nhúc nhích.

Khoảnh khắc bàn tay trắng nõn của hắn vươn ra, nàng giống như tinh mộng né tránh, lao đảo chạy về phía sương mù dày đặc.

Suy nghĩ như bị hút ra, đầu óc trở nên trống rỗng, nàng chỉ muốn thoát khỏi ngôi chùa đáng sợ này, dòng lqđ máu toàn thân như đang sôi sùng sục, nàng liều mạng chạy như điên, nhưng sương mù dày đặc tới mức giờ tay không nhìn thấy năm ngón, chạy lqđ tới chỗ nào cũng không biết.

Không được, đôi chân vì mệt mỏi đã tê dại, ngũ tạng lục phủ đau đớn từng cơn.

Nàng không chịu nổi nữa dừng bước chân, tựa vào gốc cây đại thụ gãy tro xương, thở hổn hển. Đợi tới khi cảm giác quay lại, nàng phát hiện ra, gốc cây nàng dựa vào chính là gốc cây hộc ở Lan Nhược Tự.

Thì ra là nàng vẫn không thể rời khỏi nơi quỷ quái này.

Lúc Ninh Thái Nhi đứng lên, vài nhánh cây im hơi lặng tiếng đến gần, một nhánh cây trong đó bất ngờ quán chặt cổ tay nàng.

Nàng sợ hãi, luống cuống kéo nhánh cây ra khỏi tay, không ngờ lại bị những nhánh cây khác trói tay bên kia, ngay sau đó, càng nhiều nhánh cây quán lên hai chân nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích.

"Thái Nhi, nàng có thể bỏ chạy hả?"

Giọng nói từ sau lưng vang lên, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai, thất lưng bị hai cánh tay ôm chặt, dịu dàng như đôi tình nhân thân mật, lại khiến cả người nàng không nhận được mà run rẩy.

Sau lưng nàng rõ ràng là cây hộc, từ khi nào biến thành hắn.

"Ta chưa bao giờ đối xử với một phẩm nhân, thậm chí là đối xử với nữ nhân như với nàng, vậy mà lại có người một lòng muốn rời đi. Có lẽ đã ăn quen vị ngọt, liền quên mùi vị khổ sở rồi."

Một nhánh cây mảnh khảnh len lõi dọc theo đùi nàng, đi vào trong làn váy đậm trong quần lót, nhẹ nhàng lay động mịn màng chỗ kín, cọ sát ra từng tia nhột tê dại.

"Ừ....." Sau khi rên rỉ, Ninh Thái Nhi cắn chặt môi dưới.

Ở trước mặt nam nhân cường thế này, nàng tuyệt đối không muốn thể hiện sự mềm yếu của bản thân.

Hai bối thịt hồng nhật bị nhánh cây tách ra, bắt ngồi chui vào hoa huyết khít khao, nhanh chóng đâm vào nơi chỗ lqđ sâu nhất trong tử cung. Nhánh cây phía ngoài vươn ra một chồi non, ma sát đến hoa huyết mềm mại, kích thích khiến hai chân nàng khẽ run rẩy, theo lqđ bản năng kẹp chặt dị vật trong cơ thể.

"Phía dưới kẹp thật chặt, chạm vào nàng có vài ngày mà đã nhạy cảm như vậy rồi, có cần đâm vào nhiều hơn một chút không, tốt nhất là nên nhét một cây vào đó mọi lúc mọi nơi."

Bỗng Ninh Thái Nhi thấy hoang mang, ở vào trong cơ thể nàng không phải là nhánh cây hay sao, tại sao Thiên Quyết công tử lại có thể cảm nhận được.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, nhánh cây giống như con rắn uốn lượn du, tàn sát bừa bãi ở nơi sâu nhất hoa huyết, rút ra lqđ đâm vào vô cùng mạnh mẽ, càng đi vào trong đâm thọc càng hung ác. Hoa huyết tiết ra chất mật trong suốt, khiến cho lá cây lấp lánh giống như dính mật ngọt nắng sớm.

Nhánh cây khác tháo dây thắt, mở rộng vật áo nàng, giật tung cái áo và yếm trên người, bộc lộ cơ thể trần truồng của thiếu nữ.

Chóp mũi cao thẳng áp vào cعن cổ trơn bóng, đôi môi dán chặt lên bờ vai mảnh khảnh của nàng, từng câu chữ như đầu độc nàng: "Ướt thế này rồi, vì sao không lên tiếng, chẳng lẽ muốn ta đâm vào sâu hơn hơn?"

Đáng sợ hơn là, nhánh cây quán quanh trên người nàng nâng nàng cao lên, phía sau nàng, một cây to dài nóng rực di chuyển tới lqđ gần, chen vào nơi ẩm áp mà ẩm ướt giữa hai chân nàng, ma sát khe thịt mịn màng, tỏ vẻ nóng lòng muốn đi vào.

"Bây giờ chịu thua còn kịp. Nếu không....." Nam nhân đang nói bỗng dừng ngừng lại, cắn môi nàng, "Ta sẽ làm nàng tới mức khóc thành tiếng."

Bỗng nhiên, Ninh Thái Nhi thấy bả vai đau nhói, vẫn cố gắng che miệng lại, dù thế nào cũng không mở miệng nói tiếng nào.

"Vẫn còn cứng miệng, lòng nàng cũng thế." Tay của hắn vòng ra trước, vuốt ve hình dáng đôi môi nàng, sau đó trượt xuống ngực đùa lqđ bốn hai luồng phần nhũ, "Vậy chúng ta thử một chút xem phía dưới có cứng hay không."

Ngay sau đó, cự long thô to, nóng bỏng vọt nhanh vào trong cơ thể nàng, hung tợn chiếm nơi sâu nhất của thiếu nữ.

.....

Gần tới khuya, Hề Phong mới trở về phòng, phát hiện trong phòng không một bóng người, gối trúc còn nằm lên bàn, Hề Phong nhăn mày: "Nửa đêm canh ba, tiểu thư sinh chạy đi đâu rồi?"

Hắn liếc thấy bức họa trên mặt đất, ngạc nhiên nhất lên, khuôn mặt như bị nhuộm màu, thoát đỏ thoát trắng.

Trong bức họa, cây hòe vượn tán rộng, cành lá xum xuê túm tụm thành một cái kén, quán quanh một thiếu nữ trần truồng, lqđ vóc dáng là lướt, không thấy rõ mặt mũi của nam nhân đứng sau, đang ôm chặt nàng, hung vật đỏ tím xỏ xuyên lấp ló giữa thâm lòng to mềm mại lqđ nơi hạ thể nàng, trông rất sống động, giống như lập tức vùi sâu cả cự long vào trong cơ thể nàng ngay.

Mà khuôn mặt liễu yếu đào tơ của cô gái kia, rõ ràng là khuôn mặt của Ninh Thái Nhi.

Hề Phong liếc mắt nhìn, vội vàng ném bức họa xuống đất, bước từng bước khó khăn đi ra khỏi phòng.

Trong đầu còn đang hiện lên khung cảnh bên trong bức tranh, trong lòng lại vô cùng lo lắng có thể khiến cả người hắn như bị thiêu đốt.

Tối nay, phải tắm nước lạnh rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Rơi lệ khiến nam nhân mềm lòng

Editor: Vivi

"A ừ..... A..... Không....." Một ít khoái cảm hủy diệt lòng người, cuối cuộc cũng bật ra khỏi miệng nàng, hóa thành một tiếng rên rỉ.

Cánh môi hắn hiện ý cười yếu ớt mà thỏa mãn, chế giễu sự thất bại của nàng trong im lặng.

Ninh Thái Nhi quay đầu lại, từ hốc mắt nàng, từng giọt nước mắt trong suốt, chảy không ngừng.

Cuối cùng, sau một thời gian kiên trì, sự kiên trì cũng bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Nàng thất bại, thất bại thảm hại.

Đôi mắt đen nhìn nước mắt loang lổ chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong nháy mắt, hắn thất thần.

Lúc này, những nhánh cây quán quanh người nàng chậm rãi rút lui, thiếu nữ trần truồng mềm mại, được nam nhân ôm lấy, vây trong lồng ngực rộng lớn rộng rãi.

Hắn dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, luống cuống dụ dỗ.

Nàng khóc không thành tiếng, uất ức giống như đứa bé, vung tay đánh nam nhân, cố gắng xô đẩy hắn.

"Ta chán ghét người, ghê tởm người, đừng chạm vào ta....."

Thiên Quyết công tử tóm lấy nắm đấm của nàng, siết chặt quả đấm, nụ hôn rơi xuống mu tay nàng.

"Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, đánh bao nhiêu lần cũng được, nghe lời ta được không."

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, thậm chí người này lại đang giờ trò hề gì đây.

Hắn đặt nàng trên bãi cỏ sạch, dùng cành cây hóa thành gối đầu lót dưới đầu nàng, thờ dài một tiếng: "Chỉ muốn nàng theo ta...ta có thể thỏa mãn nàng, tất cả những điều nàng nghĩ tới."

Ánh mắt nàng bình tĩnh, gần từng chữ một: "Ta sẽ không quay về cùng ngươi."

Bàn tay hần nắm bả vai nàng thật chặt, trầm giọng nói: "Nàng còn muốn gì có gì?"

"Ta không thể không tham gia khoa cử, cho dù ngươi làm gì cũng không thể ngăn cản ta."

Hần liếc xéo nàng, khẽ cười: "Một người con gái, cũng muốn vào triều làm quan hay sao. Nhưng mà nếu là ý muốn của nàng, với ta lại là chuyện vô cùng dễ dàng."

"Ta thay ca ca ta tham gia cuộc thi, không cần ngươi giúp ta, coi như thi không đỗ, cũng là chuyện ta tự làm."

"Nhìn nàng bướng bỉnh lại nóng nảy, tóm lại ta cũng là thích điểu này ở nàng." Thiên Quyết công tử nâng cằm nàng, vuốt ve đôi môi hồng.

"Vậy chuyện khoa cử, không cho phép ngươi nhúng tay vào." Ninh Thái Nhi hất cằm.

"Được, nhưng khi thi xong, nàng phải theo ta trở về."

Ninh Thái Nhi dời tầm mắt, giả vờ như không nghe thấy.

Ánh mắt Thiên Quyết công tử lạnh thấu xương, bất ngờ cúi người, cắn môi nàng.

Nàng đau, mím môi một cái, nếm thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đáng ghét, nam nhân này sao lại ác vậy.

"Nhớ, không được cho người đạo sĩ thú kia chạm vào nàng. Tới khi mọi chuyện đều kết thúc, ta sẽ tới đón nàng đi."

Sương trắng bốn phía dày đặc như mây, bóng dáng ngọc thụ chi lan mờ nhạt dần, giọng nói của hắn cũng theo gió mỏng lung không rõ, vang vọng từ từ bên tai.

Tới khi Ninh Thái Nhi mở mắt, sương trắng đã biến mất không còn. Ngọn đèn dầu yếu ớt treo trên giá nến, chiếu sáng gian phòng chật hẹp.

Tất cả những chuyện vừa xảy ra, quả nhiên chỉ là cảnh đẹp trong tranh nhưng vết đỏ trên da thịt lại nói cho nàng biết những chuyện gì đã xảy ra.

Tiếng cửa phòng bị người bên ngoài mở ra, Hề Phong lười biếng đi ra, sợi tóc trên trán hơi ẩm, dường như vừa tắm rửa trở về, nhìn thấy Ninh Thái Nhi đang ngồi chồm hổm dưới đất, trên mặt hần lộ ra sự khác lạ.

Hần hỏi: "Đi đâu đấy?"

Nàng thuận miệng tìm một cái cớ: "Đại tiện....."

Hần liếc mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, ra vẻ coi thường: "Lâu như vậy, có ngươi phải ngã xuống hố phân không hả?"

Ninh Thái Nhi kéo cao cổ áo, che kín vết hôn trên gáy.

Hề Phong hừ nhẹ, nằm lên trên giường, đưa lưng về phía nàng, chán ghét thì thầm: "Nhanh đi tắm đi, cho dù không ngã xuống hố phân, cũng sẽ phân hun thúí hoắc."

Cũng không biết vì lý do gì, thái độ của hắn trở nên tệ như vậy, nhưng Ninh Thái Nhi cũng không có tâm trạng tìm hiểu.

Nhặt bức tranh dưới đất lên, cặp lông mày nhíu chặt, vừa định xé nát, hai tay bỗng dừng động tác, không muốn xé nữa, mà cuộn bức tranh lại, thả vào trong giỏ trúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lý phủ lộ ra nghi vấn

Editor: Vivi

Đêm đó, lần đầu tiên Hề Phong bỏ tiền, thuê thêm một phòng cho Ninh Thái Nhi ở, lần này Ninh Thái Nhi không cần ngủ trên đất nữa rồi.

Ninh Thái Nhi dùng thân phận của ca ca, đi tới Lễ bộ xác nhận điệp văn, sau đó chờ ngày thi Hội, rảnh rồi không có việc gì làm.

Hề Phong ở bên ngoài tìm việc, khi quay về phòng thì đối xử lạnh nhạt lạ với Ninh Thái Nhi, lần nào cũng vậy, trước hôm thi Hội một ngày, ôm đống đạo phục cũ nát cùng cây sáo, không nói câu nào bắt Ninh Thái Nhi mặc vào.

Mà Hề Phong lại khoác chiếc áo choàng màu trắng áo, đội mũ tím, khuôn lạ mặt tuấn tú sáng sủa, bước chân như cành liễu phất nhẹ trong gió, cả người toát lên đánh vẻ tiên phong đạo cốt.

Đối lập với hắn, Ninh Thái Nhi vừa gầy vừa nhỏ, không thể nghi ngờ chính là tiểu đạo đồng đi theo hắn.

Hề Phong trả phòng cho ông chủ khách sạn, bắt Ninh Thái Nhi đồ đạc, đưa nàng tới một nơi nhà cửa ngói xanh ngói đỏ, xem chừng là nơi ở của quan lại nhà giàu.

Người hầu mở cửa, thò đầu ra, thấy người bên ngoài gõ cửa là Hề Phong, vội vàng mời bọn họ mời vào, chiêu đãi một bàn rượu ngon món ngon.

Đã lâu rồi Ninh Thái Nhi không được ăn một bữa cơm no, cầm đũa trúc, lạ đang định gấp lên một miếng cá, bỗng nhiên, mu bàn tay bị đập bởi một cây phát trần.

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt Hề Phong lạnh như băng.

Một nam nhân trung niên đội mũ gấm, phong cách lẫn cử chỉ vô cùng lạ nghiêm túc mà uy vũ, thấy không ai động vào món ăn trên bàn không động, tò mò hỏi: "Hai vị không động đũa, vì không hợp khẩu vị?"

Hề Phong đứng lên, chấp tay: "Bản đạo tới quý phủ, việc đầu tiên là giúp Lý đại nhân giải nạn, việc ăn uống hiển nhiên là xếp cuối cùng."

Lúc đầu Lý đại nhân có chút nghi ngờ Hề Phong, nghe vậy vô cùng vui vẻ, cười nói: "Làm phiền đạo trưởng."

Hề Phong nói muốn xem phong thủy một chút, nhờ Lý đại nhân dẫn đường.

Trên đường đi, hai người trò chuyện vui vẻ, lại đi cực nhanh ở sân viện vòng vèo, Ninh Thái Nhi theo sát hai người đi trước nàng, chỉ sợ sợ sẩy một cái lại bị lạc.

Dù sao Hề Phong cũng vô cùng lời đời, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, mở miệng biết ăn nói, khiến Lý đại nhân vô cùng kính trọng hắn.

Lý đại nhân nói cho Hề Phong chuyện lạ xảy ra trong ngày hôm nay, tỷ nửa trong phủ liên tục mất tích. Con trai cả muốn tham gia khoa cử mắc bệnh lạ nặng, tất cả đại phu tốt nhất trong Kinh Thành cũng bó tay hết cách.

Tay Hề Phong cầm la bàn bát quái, háng giọng đọc chú tịnh thần, chậm rãi lạ nhìn xung quanh Lý phủ, sắc mặt nặng nề: "Lý đại nhân, bản đạo có vài lời, không biết có nên nói hay không."

Lý đại nhân nói: "Xin đạo trưởng nói thẳng."

Hề Phong thở dài một tiếng: "Bản đạo thấy Lý phủ âm khí rất nặng, cần phải lập đàn, loại trừ tai họa."

Lý đại nhân khẩn trương: "Vậy mời đạo trưởng làm nhanh giúp."

Hề Phong lắc đầu: "Không được, phải chọn lúc âm khí nặng, chính xác là bảy ngày sau, nếu không chẳng có hiệu quả gì."

Lý đại nhân nói: "Ôi, vậy bảy ngày này, chỉ có thể để Phong đạo trưởng uất ức ở trong phủ."

Hề phong khẽ mỉm cười: "Là bản đạo quấy rầy."

Chờ sau khi Lý đại nhân có chuyện phải đi, Hề Phong cùng với Ninh Thái Nhi chạy về phòng ăn lúc này, ăn ngấu ăn nghiền.

Một bàn thức ăn bị gió cuốn mây trôi, xoi tái hết sạch, Hề Phong xĩa răng, lạ về phòng nghỉ ngơi, Ninh Thái Nhi đứng sau lưng hắn, gọi hắn lại: "Trong phủ này có oán quỷ thật hả?"

Hề Phong nhìn xung quanh bốn phía một cái, đi tới bên cạnh Ninh Thái Nhi, dùng giọng nói vô cùng nhẹ: "Đương nhiên là lừa hắn ta rồi."

Từ tối hôm đó, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện. Có lẽ là Hề Phong ăn uống no nê, thái độ với Ninh Thái Nhi tốt hơn nhiều.

Ninh Thái Nhi sững sờ: "Người lừa người ta?"

Hề Phong nuốt một cái: "Ngu xuẩn, nói to như vậy làm gì, không nói có quỷ làm sao người ta cho vào đây ở?"

Thì ra hết ăn lại uống, hắn đã tiếc tiền từ lâu rồi.

Ninh Thái Nhi hỏi "Thế thì tỷ nữ sao lại mất tích?"

Hề Phong không thèm để ý, nói: "Sao ta biết được, nói không chừng nàng ta bỏ trốn thì sao."

Hề Phong chấp tay cất bước rời đi, đi ngang qua một hòn non bộ bất ngờ lqđ dừng lại, thò tay vào khe đá moi ra một chút chất sền sệt màu trắng, nhẹ nhàng vè giữa hai đầu ngón tay.

Cặp lông mày khẽ nhếch lên, chu môi thổi bay thứ sền sệt giữa hai đầu lqđ ngón tay, quay lưng về phía Ninh Thái Nhi nói: "Đêm khuya, không được chạy loạn."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Sóng gió kì thi xuân

Editor: Vivi

Ngày mai là ngày đầu tiên thi vòng đầu của kỳ thi xuân, một chút nóng ran chạy toán loạn trong người, Ninh Thái Nhi nằm trên giường, lẩn lộn khó ngủ, tùy tiện khoác thêm áo ngoài, đi bộ trên hàng lang lâm bằng gỗ lim.

Vài chiếc giấy đèn trắng treo lơ lửng, hé ra từng chùm ánh sáng trắng nhạt, làm nổi bật màn đêm thê lương đen như mực. Màn đêm u tĩnh thâm trầm, lqđường như tự đặt nó vào trong ngôi chùa cổ âm u.

Phật viết, tất cả mọi thứ, như con mộng, như sương cũng như sét, nên nhìn nhận chúng như thế.

Cái gọi là người quý không cùng đường, qua lại một chút với người ở Lan Nhược lqđ Tự, không phải cũng giống như sương cũng như sét hay sao? Cũng sạch sẽ như hương thơm mặt ngọt, khi dùng sẽ khát, nếu như sấm sét khiến lqđ nàng sợ hãi. Cũng không biết hẳn có làm theo cam kết hay không, không hề nhúng tay vào chuyện khoa cử.

Ninh Thái Nhi cô độc đứng trong gió đêm, dần dần cảm thấy rét lạnh, đang muốn về phòng nghỉ ngơi, chợt nghe thấy âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng gọi tình mê hoặc trong ngày xuân của mèo hoang.

Những bụi hoa hình tròn quây chằng chịu ngoài hành lang, rực rỡ vurun mình như muốn che giấu nơi phát ra âm thanh, Ninh Thái Nhi tò mò nhìn qua cảnh hoa, trong phút chốc, cảnh xuân hiện ra.

Chỉ thấy, quần áo mỏng manh treo xộc xệch trên người thiếu nữ, cười trên háng nam nhân, ngẩng đầu lên trời, thân thể mềm mại nhún nhảy.

Cự vật đỏ tím ẩn hiện dưới bờ móng trắng như tuyết, nhiều lần đâm vào toàn bộ rồi lại nhanh chóng rút ra, đâm chọc, kéo ra ra từng dòng chất lỏng óng ánh, dính vào nơi giao hợp của hai người.

Nam nhân không nhìn rõ mặt, eo ếch bất ngờ đâm vào nơi sâu nhất của thiếu nữ. Cả người thiếu nữ giống như lâm vào trại thái co giật, giữa hai chân trào ra dương tinh nồng đậm, sức lực như bị rút cạn, ngã lên người nam nhân.

Nam nhân khẽ vuốt sóng lưng thiếu nữ: "Minh Châu, về phòng chờ ta."

Thiếu nữ mềm mại cất tiếng: "Tuân lệnh, thiếu gia."

Có lẽ là công tử Lý phủ nhưng Lý đại nhân từng nói con trai hắn bệnh tật yếu ớt, lại vào lúc đêm hôm khuya khoắc, ở chỗ này triền miên, hứng thú thật là khác biệt.

Lý công tử ho khan mấy tiếng, như cỏ lau run rẩy trong gió, khiến người khác dâng trào cảm xúc thương hại.

Một lúc lâu, tiếng ho tê tâm liệt phế dừng lại, Lý công tử yếu ớt thở dài: "Tiểu Đạo Sĩ, xem kịch lâu rồi, còn muốn trốn tới khi nào?"

Ninh Thái Nhi rùng mình, thì ra mình đã bị phát hiện ra từ lâu rồi, nhưng tại sao nàng lại ngu như vậy, đối phương vừa mới nói có một câu nàng đã lòi đuôi ra rồi.

Nàng kiễng chân lên, đi nhanh như mèo, lặng lẽ đi về phòng ngủ, nhưng tại sau lại có người đứng từ phía sau kéo đai lưng của nàng.

"Sao lại trốn thế, Tiểu Đạo Sĩ, bản thiếu gia không ăn người đâu." Giọng nói truyền tới từ sau lưng nàng, Ninh Thái Nhi sợ hãi không dám nhúc nhích.

Lý công tử tới gần cổ nàng, hít một hơi thật sâu: "Mùi hương trên người người, thật thơm."

Ninh Thái Nhi giật thót, đẩy mạnh hắn, lao đảo chạy đi.

Lý công tử nhìn bóng lưng nàng từ xa, đôi mắt hiện lên sự dâm tà, liếm khóe môi.

"Chắc chắn mùi vị không tệ đâu."

Ninh Thái Nhi chạy trở về phòng ngủ, thở gấp vô cùng vất vả, thấy lá bùa màu vàng dán trên cánh cửa, chữ viết siêu siêu vẹo vẹo, vừa nhìn đã biết là Hề Phong viết.

Trong lúc giật mình mới nhớ ra hẳn từng cảnh cáo mình, nửa đêm không được đi ra khỏi lqđ phòng, lúc ấy Ninh Thái Nhi không để ý, có lẽ hẳn cũng không nghĩ là nàng không tin hẳn.

Lễ bộ bố trí nơi thi ở Đại Phủ, hôm sau, lúc trời còn chưa sáng, ngoài cửa phủ đã có hơn trăm thí sinh xếp hàng. Mười mấy Ngự sử coi thi đứng rải rác ở bên trong và bên ngoài, gọi đến tên thí sinh nào, người đó mới được vào bên trong.

Ninh Thái Nhi chỉ có thể chen chúc trong đám người, đợi vào bàn thi, vô ý nhìn thấy bóng dáng của Lý công tử và Lý đại nhân.

Lý công tử cầm khăn lụa che miệng, ho khan không ngừng. Lý đại nhân lo lắng vỗ lưng cho hắn, mở miệng nói vài câu giống như đang nhẹ nhàng an ủi.

Cuối cùng cũng đến lượt Ninh Thái Nhi vào sân, Ngự sử đứng ở cửa yêu cầu kiểm tra văn điệp, kiểm tra xem nàng có đi thi hộ hay không.

Ngự sử nhìn ngực nàng: "Sao to thế, có phải giấu giấy ở trong không hả?"

Sáng sớm, Ninh Thái Nhi vội vàng thức dậy, vài quần ngực không bó chặt, hơi đội lên một chút, không ngờ bị Ngự sử phát hiện.

Ninh Thái Nhi giữ vững bình tĩnh: "Đại nhân, hôm qua ra cửa đâm vào tảng đá lớn, ngực mới sưng to như vậy."

Làm sao Ngự sử lại nghe nàng chứ, lạnh lùng nói: "Cởi áo, kiểm tra một lần."

Trán Ninh Thái Nhi vã mồ hôi lạnh, cắn răng nói: "Tiểu nhân không giấu đồ rối loạn kì cương."

Ngự sử tức giận: "Dám to gan không nghe lời quan giám thị, trong đó chắc chắn có gì đó mờ ám."

Thấy Ngự sử vươn tay về phía nàng, theo bản năng Ninh Thái Nhi lui về sau trốn.

Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, Ngự sử hắt hơi một cái.

Ngự sử híp mắt hít mũi, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ninh Thái Nhi: "Đứng lý ở đây làm gì, còn không mau vào bàn."

Ninh Thái Nhi vâng một tiếng, tỏ vẻ xun xoe rồi đi.

Ngày đầu kỳ thi xuân, đề phòng rối loạn kì cương, thí sinh phải ngồi trong phòng riêng làm bài thi, lqđ thí sinh không được mang theo bất kỳ thứ gì, ngay cả bút cũng do Ngự sử phát cho. Nếu thí sinh có chuyện gì bất tiện, phải gõ cửa vài lần, Ngự sử coi thi mới mở cửa.

Bút lông so với bút thường còn tinh xảo hơn, cán bút khảm hình trúc xanh, lông bút làm từ nguyên lqđ liệu trân quý như lông sói với lông dê, viết trên giấy viết vô cùng trơn tru. Ngày thứ hai thi 《Luận Ngữ》, 《Mạnh Tử》, 《Lễ Thư》 tất cả ba đạo, đối với Ninh Thái Nhi cũng là khó khăn lớn.

Ninh Thái Nhi nâng bút làm bài thi, bút lông lại giống như không nghe sai bảo, cho dù nàng dùng bao nhiêu lực, cũng không viết được một chữ.

Lúc Ninh Thái Nhi trò tay không kịp, bỗng nhiên, tiếng cười trêu tức vang lên: "Thái Nhi, tay nàng ướt quá kia, khăn trương quá mất thôi."

Giọng vô cùng trầm thấp hấp dẫn, lười biếng vang lên từ phòng bên cạnh, là con ác mộng day dưa với nàng suốt mấy ngày liền.

Tim Ninh Thái Nhi run lên, cẩn thận nhìn bốn phía: "Thiên Quyết, người ở đâu?"

Giọng nói của hắn lại vang lên: "Không cần nhìn, ta ở trong lòng nàng."

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên đặt bút lông xuống, mực nước vẩy lung tung trên giấy trắng như tuyết, bôi loạn nên khiến tờ giấy nát bét đen sì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nơi đen tối động lòng người

Editor: Vivi

Vào lúc này, Ninh Thái Nhi vừa tức lại vừa sợ.

Sợ là, ở lúc nguy cấp như này, Thiên Quyết lại tới trêu chọc nàng.

Giận là, trên giấy bị mực tràn ra, khiến chữ vừa viết xong bị nhuộm đen không tả nổi

Bản về công phu khuya mới mới, lqđ Ninh Thái Nhi tự biết bản thân kém Thiên Quyết, không muốn phí lời với hắn, gõ cửa, hỏi Ngự sử có thể đổi cho giấy mới hay không, lại bị người khác thấy phiền phức mất.

Nàng bắt đầu quay về chỗ cũ, cắn răng trách cứ: "Thiên Quyết, ngươi vừa làm gì đấy hả, phải chăng muốn hại ta không có cách nào tham gia cuộc thi, ngươi mới hài lòng?"

Phòng bên cạnh yên lặng lúc lâu, khi nàng cho rằng Thiên Quyết đã rời đi, bỗng nhiên, tiếng cười khê trêu chọc trái tim vang lên.

Bút lông nằm ngang trên bàn gỗ, giống như bị bàn tay vô hình điều khiển, từ từ bay lên, lơ lửng đứng thẳng trên không trước mặt nàng.

Cùng lúc đó, giọng nói của Thiên Quyết công tử lơ đãng cất lên.

"A, là nàng hát bút, ra sao oan uổng sang tay?"

"Ngươi..... Mồm mép trơn tru, vô liêm sỉ." Ninh Thái Nhi bị ghen lời không có cách nào đáp trả, lqđ cắn răng nghiêng lời nói, "Nhanh biến tờ giấy trở về như lúc đầu, nếu không ngày sau ta tuyệt đối không nghe theo ngươi nữa."

"Thái Nhi, đã bao giờ nàng nghe lời ta chưa?" Hắn cất tiếng thờ dài, lại đổi sang giọng cợt nhả, "Muốn khôi phục bài thi như lúc đầu, một mình nàng làm được mà."

Ninh Thái Nhi nhìn bài thi, mắt hạnh nheo lại: "Giấy thi đã bị biến thành đen sì như thế, một phàm nhân như ta làm gì có năng lực biến nó thành trắng."

Thiên Quyết công tử cười nói: "Chạm thử vào vết mực, thì sẽ biết lời ta nói không sai."

Lần này, đối với lời hắn nói, Ninh Thái Nhi tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng ôm hi vọng tạm thời thử một lần, vươn tay về phía tờ giấy vươn tay quá khứ.

Đầu ngón tay mảnh khảnh, chạm vào một ria nhỏ của vết mực lớn.

Đúng lúc đó, từ nơi ngón tay nàng chạm vào, cả tờ giấy dường như sinh ra dòng nước, từng giọt sóng vỗ về hòa tan vết mực, mảng mực lớn đen nhánh từ từ bị hòa tan.

Ninh Thái Nhi nhìn mà tròn mắt há mồm, quả thật, nàng tự mình tẩy trắng vết mực, hòa tan nó không còn một mảnh. Tâm trạng sợ hãi, vừa định than một tiếng, trước mắt bỗng xuất hiện luồng lqđ sáng.

Mí mắt nàng nặng nề, ngủ mê man.

.....

Lụa mỏng treo lơ lửng trên ở xà nhà, mang theo luồng gió mát, phất qua gò má của thiếu nữ đang ngủ say.

Ninh Thái Nhi mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, liếc nhìn, đây là thư phòng sáng sủa sạch sẽ.

Nhìn cách sắp xếp, trang trí của nơi này, có vài phần quen thuộc.

Ninh Thái Nhi không nhận được ràng buộc một cái.

Đây..... Đây không phải là thư phòng ở Lan Nhược Tự sao? Nàng đang ở trong trường thi của Đại Phủ, ra sao lại ở nơi này?

Nhìn giấy trên bàn sách, trắng tinh như ban đầu bài thi, bút lông để bên cạnh.

Rèm cửa sổ bằng lụa mỏng thêu hoa, cái nào cũng bay bay, từng tia sáng ấm áp xuyên qua. Không giống phòng thi nhỏ hẹp chật chội, là nơi cực tốt để làm bài thi.

Ninh Thái Nhi do dự, cầm bút lông, hạ bút, lưu loát viết.

Sau đó, nàng viết liền một mạch trên giấy, nhìn từng dòng chữ lưu loát trên giấy, nàng cười thỏa mãn.

Giật mình nhưng chẳng phát hiện ra, một bóng đen cao lớn bước vào, giống như bao phủ sau lưng nàng, vây chặt con đường duy nhất có thể đi.

Vành tai Ninh Thái Nhi nóng lên, sau lưng nàng, giọng nói trong vút vang lên.

"Thái Nhi, trả lời được không?"

Là Thiên Quyết công tử, quả nhiên là hấn mang nàng tới đây.

Thiên Quyết công tử biết rõ nghi vấn của nàng, môi mông lại gần thái dương nàng: "Thế nào, nơi này không phải là nơi nàng có thể phát huy tốt nhất hay sao, không thích à?"

Người Ninh Thái Nhi co lại, hơi mất tự nhiên nói: "Thích, giờ nên đưa ta trở về chỗ cũ."

Hắn áp vào người nàng chặt hơn một chút, hôn lên thái dương nàng, cười ra tiếng: "Nàng trả lời xong rồi, giờ tới lượt ta."

Ninh Thái Nhi bị hắn ôm, giống như chú cún nhỏ gục xuống bàn, vội vàng kêu lên: "Người muốn làm gì?"

Roẹt một tiếng, sau lưng bỗng lạnh run, từ phía sau, quần áo bị xé thành hai nửa.

Thiên Quyết công tử cướp bút lông từ trong tay nàng, vẽ một bức tranh trên lưng nàng, lạnh lẽo khiến nàng lạnh cóng.

Ngón tay nàng siết chặt góc bàn, cắn răng nhằn nại: "Buông ta ra, người vẽ gì trên đó....."

"Một loại chú thuật có thể khiến ta an tâm." Hắn dịu dàng an ủi, "Ngoan, sắp được rồi."

Sau khi Thiên Quyết công tử vẽ xong, khoe môi đẹp để giờ lên, cúi đầu thương thức bức kiệt tác.

Da thịt thiếu nữ lộ ra ngoài, băng tinh ngọc khiết như tuyết mùa đông, cùng bức tranh được vẽ bằng mực trên sống lưng, trắng cùng với đen, nhìn thấy mà giật mình

Nét mực giống như rồng bay phượng múa, xâm nhập vào da thịt hóa thành hư vô, người phạm nhìn sẽ không hiểu sự ảo diệu của nó.

Hắn thoả mãn, cúi người ôm sát nàng: "Nàng là của ta."

Ninh Thái Nhi nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó lường của hắn, đôi mắt nhìn nàng chăm chú như vậy, lạ lùng tương xứng với dung nhan mỹ hoặc, đủ để khiến người đánh mất trái tim.

"Thái Nhi." Hắn nhớ tới tên nàng, khẽ nhếch miệng hôn nàng.

Một câu vậy thôi đã khiến xương cốt nàng mềm nhũn, ngồi phịch trong lòng của hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Chiếc áo trong cuối cùng cũng bị hắn lột ra, giống như lá héo khô, từng mảnh nhỏ bay xuống.

Còn thịt chen giữa mộng ngọc, qua lại cọ sát, ngực nữ lắc lư như ngọc đào, cọ xát nơi nhạy cảm mềm mại, dụ hoặc nàng, hòa tan nàng, cũng không cho nàng thứ nàng muốn.

Nàng cắn chặt răng, để bản thân không bật ra tiếng rên rỉ mất cỡ, không để bài thi quý báu bị nhăn nhúm, nàng còn phải dựa vào người đàn ông này.

Ngay sau đó, còn thịt đâm vào hoa huyết, thế như chẻ tre.

"A..... Vô si....." Cuối cùng, giọng nàng bật ra, buộc phải chịu đựng dị vật thô nóng, xâm nhập sâu vào hoa huyết của mình.

Ừ, nóng quá, trướng quá.....

"Bên trong thật chặt, phía dưới ướt cũng nhanh, quả nhiên là Thái Nhi cũng thích."

Hắn phủ lên trên người của nàng, đôi tay bóp bầu ngực, hạ thể kịch liệt đâm sâu, nóng bỏng khiến cả người nàng rung động, dùng từ ngữ hạ lưu nhất kích thích nàng.

Giữ hai bờ mộng ngọc trắng như tuyết, dường như mọc thêm một rễ cây to dài đậm màu đậm, khuấy ra dòng mắt nước trong suốt, lỏng lẻo, lại bị rễ cây khuấy qua khuấy lại, mãi thành bọt trắng.

Nàng giống như cây mây nhỏ nhắn, rung động kịch liệt giữa cơn mưa to gió lớn, lại bởi vì phải phụ thuộc vào cây lớn, cành lá run rẩy không ngừng.

Rên rỉ, một tiếng lại một tiếng, giọng nói mất hồn lọt vào tai, thế nào cũng không dám tin, giọng nói đó là do nàng phát ra.

Một lúc lâu sau, cho đến quỳnh tương vào bình, nàng mới mệt mỏi đã ngủ.

.....

"Tình, tình dậy....."

Có người không nhận được, vỗ mạnh vào bả vai của nàng, Ninh Thái Nhi mở mắt tỉnh lại.

"Hừ, đi thi cũng ngủ được, cả trường thi có mỗi người thôi đấy." Ngự sử tới thu bài thi nhìn nàng coi thường, cười giễu cợt, lẹ lẹ lấy bài thi trên bàn nàng, muốn nhìn một chút xem người này có thể trả lời thành câu quỷ quái gì không.

Ngự sử nhìn lướt qua, trợn to mắt nhìn Ninh Thái Nhi, có chút không dám tin.

Nhưng hắn cũng không có nói gì, sau khi cầm bài thi liền rời đi.

Ninh Thái Nhi xoa đỉnh đầu đau đớn, sau khi xác định quần áo còn nguyên vẹn, không sút mẻ gì, thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự là một giấc mơ, giống như đã qua thật lâu.

Thật may là bài thi đã làm xong, vô cùng thành thạo.

Cảm giác thân thể bị xâm phạm chưa biến mất, chân mềm nhũn cất bước khó khăn.

Cũng được, cho là giấc mơ vậy.

Nhưng kế tiếp, cuộc thi, còn vài đợt nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Khi vang danh bằng vàng

Editor: Vivi

(Chương này dài thôi rồi, đính cắt đôi nhưng thôi)

Tháng ba thi hội xuân, ba ngày dài đằng đẵng ở trong Hàn Lâm viện. Mấy vạn sĩ tử, cử nhân trên toàn quốc, bị nhốt vài canh giờ trong phòng thi chật hẹp, mệt mỏi giống như bị bị chìm vào trong chảo dầu, lột mất một lớp da.

Chỉ có Ninh Thái Nhi, ngoài đôi chân như mềm nhũn, tinh thần vẫn còn nguyên như lúc đầu.

Cuối cùng, đến ngày công bố bằng vàng, sáng sớm, Ninh Thái Nhi đã ra cửa, liếc thấy mấy thị nữ trẻ ở trong vườn hoa, dáng người thướt tha mềm mại vây quanh Hê Phong.

Hê Phong nghiêng người, lười biếng dựa vào ghế dài, nhắm mắt hưởng thụ thị nữ hầu hạ, há mồm ngậm trái cây vừa gọt xong.

Thị nữ ôm ngực, giả vờ sợ hãi: "Đạo trưởng, trong phủ có quý thật sao? Nô tỳ sợ lắm."

"Có bản đạo ở đây, các người không phải sợ." Hê Phong nhẹ nhàng ngồi dậy, móc hoàng phù từ trong người, vẻ mặt nghiêm nghị, lẹ lẹ "Nếu quá lo sợ, thì dắt lá bùa lên người, bảo vệ người không sợ gì hết."

Thị nữ vươn tay muốn nhận hoàng phù, Hê Phong bất ngờ rút tay, cất hoàng phù vào trong áo, ba ngón tay dài giờ lên: "Ồi chao, ai, ôi, ba lượng bạc."

Thị nữ lộ vẻ mặt lúng túng, cười nói: "Làm mấy tháng mới nhận được hai lượng bạc, thường ngày còn phải gửi bạc về giúp đỡ gia đình, phù này nô tỳ mua không nổi, Phong đạo trưởng có thể bán rẻ hơn được không?"

Mắt Hê Phong cũng không thèm liếc: "Hai lượng bạc, không thể bớt nữa."

Thị nữ người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng cắn răng móc bạc, sau khi cầm hoàng phù, đều nói có việc, tránh xa loại ôn thần như hắn, rồi đi.

Đi ở chỗ tối, Ninh Thái Nhi mở hồ nghe các nàng nói nhỏ với nhau.

"Phù này thật dùng rất dễ dàng, không biết đạo sĩ kia bán đồ thật hay giả."

"Nghe nói không ít nha hoàn trong phủ đã mua, thà tin là có còn hơn là không."

Nhìn Hê Phong, đợi các nàng rời đi, hắn mở bắt đầu đếm bạc. Ninh Thái Nhi lắc đầu cười một tiếng: "Tham tiền", vừa muốn cất bước rời đi, sau lưng nàng vang lên giọng nói trong trẻo.

"Họ Ninh, người định đi đâu?"

Bước chân Ninh Thái Nhi chậm lại, bắt đầu quay đầu lại nhìn hắt.

Mấy ngày nay, hai người cũng không có việc gì cần phải đi chung với nhau, một người đi thi hội xuân chuyện, một người đi làm ăn kiếm bạc trắng.

Ninh Thái Nhi chạm mắt hắt cũng khó, duy chỉ có một lần, chính là buổi tối nàng đi vệ sinh, ở hành lang gặp hắt đang lắc chuông, đi theo sau nhún nhảy. Lúc ấy dọa nàng giật mình.

Nếu là Lý đại nhân biết, Hề Phong vào trong phủ để buôn bán, cũng không biết cảm giác sẽ thế nào.

Hề Phong lật đi vỏ bồ đào, không chút để ý: "Thi thế nào?"

Ninh Thái Nhi nói về: "Cũng may, ít nhất tinh thần vẫn rất tốt. Về phần thành tích, phải xem giám khảo chấm thế nào."

Hề Phong nhét quả nho vào trong miệng, nói âm ờ: "Không tệ, người đỗ Trạng Nguyên, ta cũng được thơm lây."

Ninh Thái Nhi khoát tay nói: "Ta không có khả năng đỗ cao nhất, có thể lên bảng vàng thì coi như cảm ơn trời đất."

Hề Phong lơ đãng: "Bây giờ, người muốn đi đâu?"

Ninh Thái Nhi nói: "Hôm nay công bố bảng vàng, ta đi xem một chút."

Hề Phong vuốt cằm, nghĩ ngợi một lát, bỗng hai mắt lóe sáng, vỗ mạnh xuống ghế dựa: "Ta với người cùng đi xem."

Ninh Thái Nhi tò vò bắt ngờ: "Không phải người đang vội vàng kiếm bạc hay sao?"

Hề Phong duỗi lưng, nghiêm túc đứng dậy, cười tỏ vẻ ý vị sâu xa: "Rảnh rồi thôi mà."

Ninh Thái Nhi bật cười, nói thầm trong lòng, tên tham tiền nàng có đủ thời gian rảnh rồi thật à.

Hề Phong muốn theo Ninh Thái Nhi cùng đi, đúng lúc này, một bóng dáng áo xanh xuất hiện ở chỗ rẽ, đi nhanh lao tới trước mặt Hề Phong.

Thiếu nữ áo xanh sợ hãi cúi đầu, van xin Hề Phong: "Phong đạo trưởng, có thể ban thưởng cho nô tỳ một tấm hoàng phù được không?"

Bởi sự xuất hiện đột ngột của nàng ta, Ninh Thái Nhi bị dọa giật mình, kêu to, đến khi lấy lại tinh thần, quan sát tỉ mỉ thiếu nữ này.

Thiếu nữ có khuôn mặt rất quen thuộc, chợt nhớ ra, nàng ta không phải là nha hoàn đã ân ái với Lý công tử hay sao?

Nhìn sắc mặt nàng ta hơi tiêu tụy, sợ hãi cắn răng nhỏ, đôi tay hơi mất tự nhiên che đi vạt áo rộng thùng thình.

Hề Phong nhìn nàng ta từ trên cao, mở miệng nói khách khí: "Cô nương tới chạm mắt rồi, phù hộ thân ta bán hết rồi."

Thiếu nữ tỏ vẻ mất mát, nhẹ nhàng khom người với hắt: "Cảm ơn đạo trưởng, quý rầy rồi."

Dứt lời, nàng khom lưng, xoay người rồi đi, gió thổi phát qua vạt áo của nàng ta, lộ vòng eo gồ lên khác thường.

Hai mắt Ninh Thái Nhi tròn to, không thể tin nổi.

Nàng nhớ hôm đó, eo thiếu nữ không đến một vòng ta, eo mảnh khảnh bằng phẳng, mới qua mấy ngày, làm sao có thể biến thành bộ dáng như vậy?

Hề Phong tiếng khinh miệt: "Hừ, bán hoàng phù cho nàng ta cũng thừa thôi."

Ninh Thái Nhi không nhịn được nghi ngờ: "Ý của người là sao?"

Hề Phong Nhắt phát tay áo, đối với câu hỏi của nàng, vào tai nọ lại ra tai kia.

Hai người một trước một sau, đi tới nơi công bố bảng vàng.

Bên ngoài Hàn Lâm viện là một màu đen sì, người người nhón nháo, giống như lên cơn tranh nhau lao tới cùng một chỗ. Nơi dòng người lqđ chen chúc đến là tấm bảng phủ gấm đỏ đứng thẳng trên cao, chữ màu vàng viết tên thí sinh thi đậu, ngàn vạn cử nhân chỉ có mấy trăm người thi đậu, sánh ngang cảnh quế gãy ngày mười lăm, cá chép hóa rồng.

Ninh Thái Nhi thật vất vả chen đến nơi cách bảng vàng mười bước, hết lần này tới lần khác lại có một nam nhân cao lớn tựa thái sơn che hết tầm mắt nàng.

Cho dù kiễng chân lên cũng không thể nhìn được, chỉ hận thân con gái đầu nhỏ người thấp.

Hề Phong chen chúc trong đám người, đi tới bên cạnh nàng, giơ tay lên chạm tới đỉnh đầu của nàng, rồi lại chỉ bả vai mình, cười nhạo đầu nàng chỉ cao tới vai hắn.

Ninh Thái Nhi cố ý khích hấn: "Người cao như vậy, có thể nhìn được chữ không?"

Hề Phong quét mắt nhìn bảng vàng, lắc đầu thờ dãi: "Hình như không thấy tên người."

"Người nhìn lại lần nữa đi, có tên Ninh Thái Thần không." Ninh Thái Nhi nóng lòng siết chặt quả đấm, lòng bàn tay đầy mồ hôi, biết hắn ăn mềm không ăn cứng, hạ giọng van xin, "Làm ơn làm ơn đi mà, Phong đạo trưởng."

Hề Phong xoa mắt: "Không được, đau mắt."

Ninh Thái Nhi cảm thấy hắn cố ý chọc giận nàng, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

"Người tự nhìn không được à?" Hề Phong bắt ngờ chạy tới sau lưng Ninh Thái Nhi, thò tay nhắc bổng nàng lên.

Ninh Thái Nhi bị khiêng lên cao, lại nhìn thấy tên ca ca nàng, đứng ở vị trí trung bình, cho dù chỉ là có tên trên bảng vàng, cũng đủ khiến nàng vui mừng.

May mắn vô cùng, cũng không phí công rời nhà đi thi, đi về tay trắng.

Hề Phong nhắc bổng Ninh Thái Nhi lên, không thể không ôm eo nàng, trong thoáng chốc, hắn ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt mà kỳ lạ. Tầm lưng mềm mại áp vào lồng ngực của hắn, ấm áp nóng rực thấm vào làn da hắn, khiến miệng đắng lưỡi khô, suy nghĩ tán loạn, náy bết.

Người này nhẹ như chim yếu đang bay, eo nhỏ không đầy nắm tay, có chỗ nào giống nam nhân?

Lúc này Ninh Thái Nhi chú ý của đều ở đây nơi khác, hoàn toàn không phát hiện có gì khác thường.

Hề Phong không khỏi đưa về phía bộ ngực của nàng, sờ tới lqd một chỗ mềm mại hơi gồ lên, đang có chút mê hoặc lúc, đột nhiên con đầu đón âm i từ đầu ngón tay truyền đến, giống như bị một cây châm dài hung tợn đâm thủng lòng bàn tay.

Hề Phong đau đớn hét một tiếng, bất ngờ ném Ninh Thái Nhi xuống đất.

Ninh Thái Nhi ngã xuống đất, nghi ngờ nhìn về phía Hề Phong, thấy khuôn mặt hắn trắng bệch đang nhìn nàng chăm chăm.

Hề Phong cau chặt mày hỏi: "Người giấu châm ở trong quần áo?"

Ninh Thái Nhi lắc đầu: "Châm à, ta không có, tay người làm sao thế?"

Hề Phong mở lòng bàn tay, đầu ngón tay không có dấu vết ghim châm nhưng cảm giác đau đớn còn hiện hữu.

Thật là lạ

Người tới xem bảng vàng nhiều như nước chảy, tới tới lui lui, bảng vàng vừa ra, nhà nhà vui mừng nhà nhà buồn, có thể thấy được muôn màu muôn vẻ của nhân gian.

"Ôi, năm nay không có tên trên đó, lại được đời thêm ba năm nữa."

"Năm nay, người đỗ đầu là người phương nào?"

"Nghe nói là đại công tử Lý gia, Lý Giang Thăng."

"Quả nhiên là đệ tử quan lại, cũng không biết có bao nhiêu mờ ám ở trong đó."

"Này, nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa à."

Mấy người đi đường thảo luận về Lý công tử, đúng lúc cha hắn lại là Lý đại nhân, người đứng cạnh sư tử đá ở Hàn Lâm viện, đón nhận chúc mừng của một đám quan viên. Dân chúng bình thường chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Lý công tử vẫn giữ nguyên dáng vẻ tiêu tụy, che ống tay áo nhẹ nhàng ho khan.

Ninh Thái Nhi nhìn dáng người thon của hắn, tò mò hắn chống chọi với bệnh tật bằng cách nào.

Lý công tử ho khan một lúc, dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, liếc về phía Ninh Thái Nhi, nhếch mày trêu đùa nàng.

Đôi mắt đen âm u ngưng tụ lại lạnh lẽo như băng nhọn, Ninh Thái Nhi rùng mình một cái, vội vàng dời tầm mắt.

Lúc này, một ông lão tóc bạc trắng lau khóe mắt, cảm thán từ tận đáy lòng: "Lão phu thi mấy chục năm, thật vất vả mới thi tới cống sinh, lại còn đứng hàng chót. Một tiểu sinh hai mươi mấy tuổi, có thể độc chiếm ngôi đầu bảng, ông trời thật không công bằng."

Ninh Thái Nhi an ủi: "Ông đừng vội, sau khi thi hội, tới tháng tư còn thi đình, ai vào tam giáp còn chưa biết mà."

Hề Phong đứng bên cạnh, khuôn mặt tươi cười, nói: "Bắc Đẩu tứ tinh, Ngũ Hành chúc quý âm thủy, Thiên Quyền phạt Tinh. Quản lý danh tiếng khoa bảng, viết văn quan trường, công danh, nho nhã phong tao. Đạt được Trạng Nguyên nhất định là được sao Văn Khúc chúc phúc, người phàm như ta và người, nếu có thể dính được chút may mắn của sao Văn Khúc, vào tam giáp tuyệt đối không thành vấn đề."

Ông lão thấy Hề Phong là đạo sĩ, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Đạo trưởng, lão phu nên làm thế nào mới được hưởng may mắn của sao Văn Khúc?"

Hề Phong ra vẻ thần bí, tay áo vung lên, từ bàn tay không có gì biến ra hồng phù, nghiêm mặt nói: "Bản đạo biết bọn người có chuyện khó xử lý, đặc biệt đi tới miếu thờ sao Văn Khúc ở Phương viên cách đây hơn trăm dặm, dùng tro trong lư hương trăm năm vẽ bùa, có thể giúp người bộc lộ tài năng trong lúc thi đình."

Hề Phong chỉ vào Ninh Thái Nhi, lại nói: "Không đối gạt cái vị ở đây, vị tiểu sinh này học thuật không tinh, chính là dùng hồng phù của bản đạo mới đạt được vị trí thứ năm của thi hội."

Ninh Thái Nhi ghen tức, thì ra lúc rảnh rồi, hắn cũng phải đi kiếm bạc trắng, nằng quá khinh thường tên này rồi.

Mọi người nghe Hề Phong chém gió, lại thấy hắn mặc bộ áo tím, đội mũ ngôi sao, mặt mày sáng sủa, khi giơ tay nhắc chân phóng khoáng như tiên, không chỗ nào không lộ ra vẻ mặt đáng tin.

Lão nhân kích động giơ tay: "Đạo trưởng, xin ban thưởng cho lão phu."

Hề Phong lắc đầu, chỉ đôi giày của bản thân: "Để cầu được lá bùa, bản đạo phải đi bộ trăm dặm đường, bây giờ giày bị mài rách, tờ hồng phù này cũng mất không ít ngân lượng, cứ như vậy mà đưa...."

Ông lão móc túi tiền từ trong người: "Hết bao nhiêu bạc, lão phu cũng đưa."

Hề Phong cười nói: "Ngược lại, bạc là chuyện nhỏ, chỉ là bản đạo muốn kiếm chút tiền mua dầu vừng, quay về miếu cảm tạ sao Văn Khúc đã chúc phúc."

Ông lão vội vàng gạt đầu: "Đạo trưởng nói có lý."

Hề Phong nói: "Không nhiều không ít, cho hai lượng bạc là được rồi."

Hai lượng bạc, đối với dân chúng cũng không phải là ít.

Nhưng bị Hề Phong ba hoa phết lác, cộng thêm dân chúng bị mê tín che mắt, trừ Ninh Thái Nhi, mọi người ở đây đều tin tưởng lá bùa của Hề Phong có thể bảo vệ hắn thi đỗ tam giáp, rồi rút móc bạc mua lá bùa về nhà.

Hề Phong đếm bạc, đếm tới mức tay cũng mềm nhũn, phải gọi Ninh Thái Nhi đến đếm hộ.

Cho đến khi lá bùa đựng trong túi cần khôn được bán hết sạch, sắc trời đã chuyển sang màu hoàng hôn, Hề Phong nhét bạc vào túi cần khôn, cuối cùng cũng rời Ninh Thái Nhi đã mệt lử đi về.

Ninh Thái Nhi ngửi thấy bàn tay đầy mùi bạc, dạ dày trào lên cảm giác buồn nôn, vội tìm nơi ven hồ, nước trong suốt rửa sạch đôi tay.

Một tay vốc nước hắt lên mặt, nước như viên ngọc chảy dọc theo gò má xinh đẹp, ngọc sáng dường như vì trơn bóng mà lăn, tí tách rơi xuống mặt hồ, đập dồn tạo ra sóng nước.

Lúc này mặt Ninh Thái Nhi đã thấm nước, trong mắt Hề Phong, hắn thấy vô cùng thuận mắt, mặt hồ bình tĩnh giống như trái tim hắn, giọt nước trong suốt rơi xuống, từng giọt từng giọt khuấy động trái tim hắn.

Ninh Thái Nhi nghiêng đầu nhìn hắn, dịu dàng mỉm cười: "Ah, Phong đạo trưởng ngăn người kia?"

Hề Phong nhìn đi chỗ khác, che giấu cảm xúc nào đó.

Ninh Thái Nhi trêu chọc: "Ta phát hiện người rất biết sống nhé, so với ca ca của ta, người còn có đầu óc buôn bán, nếu một ngày nào đó, người hoàn tục lấy vợ, phu nhân của người nhất định rất hạnh phúc."

"Đó là điều tất nhiên." Hề Phong tỏ vẻ kiêu ngạo, sau đó lại như bị thứ gì đâm nát, toàn tâm toàn ý tỏ vẻ tức giận sau đó sầm mặt, nhưng trời sinh tính cách hắn quật cường, hắn lại ngẩng đầu lên, "Hừ, ta không hoàn tục đâu."

Ninh Thái Nhi thấy hắn không vui, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn chằm chằm bóng mình trên mặt nước, nhớ tới ca ca cách nàng hơn ngàn dặm.

Nàng và ca ca Ninh Thái Thần giống nhau đến bảy phần, mới dám tùy tiện nữ giả nam trang, thay thế ca ca vào kinh đi thi. Nhưng nàng không thể đóng giả ca ca cả đời, là nam hay nữ sớm hay muộn cũng sẽ bị vạch trần.

Cuối tháng tư là cuộc thi cực kỳ quan trọng- thi đình, do giám khảo ở trong cung là Hoàng đế ra đề, đến lúc đó chỉ có thể đề ca ca tự đi lqđ thi, nhưng trước tiên, nàng phải quay về quê, nói cho ca ca biết chuyện này.

Nhưng Thiên Quyết công tử yêu cầu nàng, chờ nàng thi xong, phải ngoan ngoãn theo hấn rồi đi, làm sao nàng trốn được.

Đến lúc đó, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Một phát bay trúng mục tiêu

Editor: vivi

Đêm ấy, biết tin đồ băng vàng, Ninh Thái Nhi viết bức thư gửi về nhà, không dám nhắc tới chuyện khoa cử, yêu cầu ca ca, nhiều nhất là ba tháng, phải chạy tới Kinh Thành.

Sau khi viết xong, mệt nhọc cả một ngày khiến nàng cảm thấy mệt mỏi, ngọn đèn dầu cũng không tắt đã dính lấy cái giường mà ngủ.

Trong mơ hồ, dường như có một ngón tay mát mẻ, men theo trán nàng, đi xuống gò má, nhẹ nhàng, chậm chạp mà lưu luyến.

Ninh Thái Nhi mở đôi mắt nặng trĩu, thấy đầu giường là tấm màn màu trắng bay bay, một nam nhân cao lớn, lqđ ngồi nơi đó. Ánh nến mờ nhạt nhấp nháy, lúc sáng lúc tối, khiến người ngồi trước mặt như gần như xa.

Ninh Thái Nhi cố gắng giơ tay lên, lại giống như bị bóng đè, không nhúc nhích được chút nào.

"Thái Nhi." Hấn khẽ gọi tên nàng, thay vì mười ngón tay lồng vào nhau, "Ta có chuyện quan trọng, mấy ngày tới không thể lúc nào cũng gần bên nàng."

Trái tim Ninh Thái Nhi khẽ nhảy, không bị giám thị mọi lúc mọi nơi, còn gì tốt bằng.

Lông mày Thiên Quyết công tử nhíu chặt, sự âm u rơi vào đáy mắt, khiến người khác bắt đầu cảm thấy mờ lung sợ hãi.

Hấn bắt ngờ cúi người, ngậm đôi môi nàng thật chặt, tỏ ý trừng phạt khẽ cắn vài nhát, khiến Ninh Thái Nhi đau tới mức kêu lên.

"Hừ, trong bụng nàng tính toán điều gì, chưa bao giờ qua nỗi mất ta. Chờ tâm nguyện của nàng hoàn thành, ngoan ngoãn theo ta rồi đi."

Đây là lần thứ hai hấn nói như vậy, dứt khoát hơn cả vũ khí, không để cho Ninh Thái Nhi có một chút chống cự nào.

Ninh Thái Nhi vô cùng sợ hấn, miệng bị không chế, chỉ có thể nhắm mắt ra hiệu.

Thiên Quyết công tử nhìn về mặt của nàng, khẽ nhướn cặp lông mày như tranh vẽ khẽ, cầm một viên minh châu nhét vào tay nàng: "Mặc dù ta lqđ không ở bên cạnh nàng, cũng có thể bảo vệ nàng an toàn, nếu bất ngờ gặp nguy hiểm, bóp vỡ hạt châu này, nhớ chưa?"

Lời vừa dứt, thân hình của hấn đã mờ ảo như sương, nhắm mắt một cái đã biến mất theo gió.

Ngày hôm sau, lúc Ninh Thái Nhi tỉnh lại, thấy viên minh châu trong lòng bàn tay, bỗng nhớ lại hình ảnh mờ lung giống như giấc mộng tối qua.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng uỳnh, Hề Phong đá văng cửa phòng nàng, xông thẳng vào trong, Ninh Thái Nhi vội vàng giấu hạt châu.

"Mặc vào." Hề Phong ném cho nàng một chiếc áo đạo sĩ, ra lệnh.

"Phong đạo trưởng, người định làm gì?" Bị đối xử thô lỗ, Ninh Thái Nhi không nhịn được sự bức bối.

"Đầu gối." Hề Phong phát áo rồi đi, "Thời gian bảy ngày đã đến, lập đàn làm phép chứ sao."

Hôm nay, nô bộc Lý phủ lo trong lo ngoài, biến vườn hoa thành đạo tràng. Trên đài treo bốn hoàng phù dài một trượng, gió thổi bay pháp phối, nhìn cả đạo tràng vô cùng to lớn, hoàng tráng.

Ninh Thái Nhi không có chút đạo hạnh nào, chỉ có thể theo sau Hề Phong, nghe hấn sai bảo gọi đến sai đi.

Đến buổi trưa, Lý đại nhân mang theo Lý công tử đến, ngồi lên bậc thang cách đó không xa, chờ Hề Phong mở đàn làm phép. Lý công tử hưởng thụ sự hầu hạ của tỳ nữ, vô cùng hứng thú quan sát đàn tràng.

Ninh Thái Nhi theo chỉ thị của Hề, chịu đựng mùi hôi thối gay mũi, vẩy máu chó xuống mặt đất.

Hề Phong nâng tay tạo kết ấn, nghiêm nghị bốc phét niệm chú: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tả Pháp."

Trong lư hương khổng lồ đặt ở trước mặt khổng lồ, bất ngờ bốc lên ngọn lửa màu vàng, trong nháy mắt, khói cuộn cuộn bay lên.

Hề Phong cầm bảo kiếm vào lư hương, cầm bút lông lên thấm mực đỏ, như hạc bay vút lên trời cao, vung bút vẽ bùa trên tấm hoàng phù, nhờ có giá đỡ, thành thạo điều luyện bay tới tấm hoàng phù khác.

"Sắc trời phía Đông xanh màu ôn dịch hướng về phía quý, Mộc tinh; phương Nam đỏ mà ôn dịch hướng về phía quý, Viêm hỏa tinh; phương Tây màu lqđ máu hướng quý, Kim tinh; phương Bắc màu đen hướng quý, Trì tinh; trung tâm hướng quý, quý rác rưởi. Bốn mùa tám tiết. Bên trong thân không nuôi dưỡng, tà tính bên ngoài. Khí độc năm loại, xâm nhập vào người. Hoặc nóng hoặc lạnh, ngũ tạng không yên. Chín quý xấu xí, biết tính danh người. lqđ Nhanh chóng bắt được, không thể ngừng lâu. Lập tức tuân lệnh."

Hề Phong từ từ hạ xuống với tư thái tiên phong đạo cốt, nhìn cha con họ Lý gia thờ dài: "Bốn tờ hoàng phù đặt ở bốn hướng của Lý phủ, trấn áp được yêu ma quý quái."

Lý công tử nhẹ nhàng ho khan, nhấp một ngụm trà, nhìn Ninh Thái Nhi đang đứng ở bên cạnh, cười cợt nhả với nàng

Tóc gáy Ninh Thái Nhi dựng đứng, núp sau cái bình sau.

Lý đại nhân rất vui mừng, vỗ tay cười to: "Tốt... tốt, làm phiền Phong đạo trưởng rồi, có thưởng có thưởng."

Nô bộc ôm rượu nhỏ màu tím làm bằng gỗ, đi tới trước mặt Hề Phong, mở ra.

Hề Phong nhìn rượu toàn ngân lượng, đôi mắt lập lòe sáng, nhanh chóng khôi phục vẻ nghiêm túc, gọi Ninh Thái Nhi nhận rượu gỗ.

Sau đó, Lý đại nhân mời Hề Phong ăn của ngon vật lạ, Ninh Thái Nhi cũng có may mắn được chia cho chén canh. Chờ Lý đại nhân rời đi, Hề Phong lấy lại rượu gỗ trong tay Ninh Thái Nhi, vui vẻ nâng niu trong lòng bàn tay.

Ninh Thái Nhi cảm thấy hôm nay bất quý quá suông sẻ, nhẹ giọng hỏi: "Phong đạo trưởng, bốn tờ hoàng phù có tác dụng thật à?"

Mắt Hề Phong chẳng thể rời khỏi đồng ngân lượng, thuận miệng đáp: "Quý thất sao lại có thể bắt dễ dàng thế chứ? Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp."

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên: "Người....."

Mặc dù nàng bắt lực với Hề Phong, nhưng cũng không nói điều gì.

Hề Phong vất vả lắm mới dời được mắt khỏi cái rượu, cũng nhăn mày, Ninh Thái Nhi nhìn thẳng vào mắt hắn, không hiểu sao, ánh mắt của nàng khiến hắn đau nhói.

Hắn cảm thấy buồn bực, lạnh lùng trách mắng: "Người muốn nói gì, bất mãn với bản đạo, phải không?"

Ninh Thái Nhi lắc đầu, cười một cái: "Ta làm gì dám."

Hề Phong hừ một tiếng.

Ninh Thái Nhi nói một câu không lạnh không nhạt: "Phong đạo trưởng, ta về phòng trước."

Mặc kệ vì sao Hề Phong nổi giận, Ninh Thái Nhi vẫn rất khách khí, càng khiến Hề Phong tức giận không thôi.

Hề Phong vung tay đánh vào cột đá bên cạnh, đập vỡ cục đá rơi thành các mảnh trên mặt đất.

Hắn luôn luôn làm theo ý mình, căn bản không cần thiết phải để ý tới suy nghĩ của nàng, nhưng vì sao hắn lại tức giận như vậy?

Nhiều lần không rõ, nói cũng không rõ.

Gần tới khuya, Ninh Thái Nhi đã về phòng, đang nghỉ ngơi thì bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa nhẹ, vừa mở cửa, nhìn thấy nha hoàn Vũ Vân của Lý công tử, nắm khăn tay, tâm trạng bối rối đứng ở trước cửa.

"Tiểu Đạo Trưởng, người phải giúp ta." Nha hoàn khóc nức nở cầu xin, khóe mắt dính đầy nước mắt.

Ninh Thái Nhi biết nàng có chuyện khó khăn cần giấu giếm, lại chú ý tới lqđ thân phận hiện tại của nàng là đạo sĩ, không có cách nào mời nha hoàn vào trong phòng nói chuyện, vội vàng đưa nàng ta đi nơi vắng vẻ giữa hai núi già.

Ninh Thái Nhi hỏi: "Cô nương, ta có thể giúp người chuyện gì?"

"Cám ơn người." Nha hoàn lấu khỏe mắt, chỉ vạt áo rộng thùng thình của mình, "Bụng của ta sắp không lừa được mọi người nữa rồi, nếu để Lý đại nhân biết, sẽ gọi thủ hạ đánh chết ta."

Ninh Thái Nhi nhìn bụng nàng ta, phát hiện so với hai ngày trước đã lớn hơn rất nhiều, không giống tốc độ phát triển bình thường của phụ nữ có thai.

Ninh Thái Nhi không hiểu đạo pháp, tỏ vẻ khó xử: "Nếu không ta giúp người chuyển lời tới Phong đạo..... Sư phụ ta."

Nha hoàn lắc đầu thật mạnh: "Không, ta đã cầu xin hần, hần không muốn giúp ta, bây giờ nên làm thế nào..... A..... Đau....."

Biểu cảm của nàng ta bỗng cứng lại, mất hết sức lực, người mềm nhũn ngã xuống, ôm bijing lẫn lộn trên bãi cỏ, kêu cứu bằng giọng nói nhỏ nhỏ.

"Đau..... Bụng ta đau quá..... Cứu cứu ta..... Cứu ta....."

Ninh Thái Nhi luống cuống ngồi xuống, vuốt ve chiếc bụng phồng lên của nàng ta.

Vùng bụng của nha hoàn không bằng phẳng như phụ nữ có thai mà gồ ghề giống như có thứ gì đang hoạt động ở bên trong, sờ nó có cảm giác ghê tởm.

Trái tim Ninh Thái Nhi vọt tới tận cổ họng: "Người sắp sinh hả? Ta đi gọi người tới đây!"

"Cứu ta..... Đừng đi....." Không biết lấy sức mạnh đâu, nha hoàn nắm chặt tay Ninh Thái Nhi tay, kiểu gì cũng không để nàng rời đi.

Vạt áo nha hoàn chảy ra từng vết máu nhỏ, dần dần lan rộng ra xung quanh.

Khiến người ta thấy kỳ lạ là, nơi chảy máu không phải ở giữa hai chân, mà ở trên vùng bụng tròn trịa.

Ninh Thái Nhi nghe thấy tiếng "roẹt", giống như tiếng cơ thể bị xé làm đôi.

Hai mắt nha hoàn nhắm lại, bàn tay đang nắm chặt tay buông thõng, cuối cùng mất đi hơi thở.

Ngay sau đó, máu từ trong bụng nha hoàn phun ra như thác, một thứ đen sì theo dòng máu chảy ra.

Nhìn kỹ thấy nó vẫn còn sống, rậm rạp chằng chịt, có vô số chân dài nhỏ, ở đỉnh đầy máu ngọc ngậy trên sân, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, lẹ như chớp lao tới chỗ Ninh Thái Nhi - người duy nhất còn sống....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Rơi vào cảnh tù ngục

Editor: Vivi

Sột soạt, vài con tròn tròn ngấm đen dùng chân ngọc ngậy bò qua cỏ dại, bu xung quanh đôi giày của Ninh Thái Nhi. Ninh Thái Nhi nhắc chân để lẹ tránh nguy hiểm, nhắc chân, nhảy đến nơi bằng phẳng của núi già lờm chờm đá, tránh né nguy cơ bị thứ nguy hiểm leo lên.

Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Ninh Thái Nhi bình tĩnh lại, nhờ ánh sáng mờ mờ của mặt trăng, nhìn rõ hình dáng mảnh dài quý dị của con quái vật, vàng trăn không kiềm chế được toát mồ hôi mồ hôi.

Nghìn con côn trùng, người đời gọi nó là con rết, là một trong năm loại độc, miệng có móc gai chưa kích độc, đủ để khiến người ta mất mạng.

Loại động vật hung ác, độc như thế, lại có trong người nữ nhân mang thai, thật không thể tưởng tượng nổi.

Ninh Thái Nhi kêu to nhưng trời đã tối, một lúc lâu cũng không thấy ai xuất hiện, chỉ có thể dựa vào chính mình tìm cách.

Lúc này, thấy con mồi muốn bò tới nơi nàng đứng, con rết nóng này lắc lư cái đuôi dài, nhất định không buông tha, leo dọc theo núi già leo.

Ninh Thái Nhi bắt ngờ bẻ một cành cây ở cây thấp bên cạnh từ bên cạnh, dùng hết sức đập về phía những con rết.

Một con rết bị nàng hất rơi xuống đất, một con rết khác khỏe hơn ngẩng đầu lên, cắn đứt cành cây, phát ra tiếng lách tách vô cùng đặc ý.

Ninh Thái Nhi dùng hết sức bò tới nơi cao hơn của núi già, bắt ngờ nhớ ra vật phòng thân Thiên Quyết cho mình, thò tay vào túi áo lấy viên minh lẹ châu, đúng lúc này, nhân lúc nàng không để ý, một con rết bắt ngờ nhảy vọt lên, quần chặt bắp chân nàng, muốn đâm móc độc vào chân nàng.

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên, vội vàng nhắc chân kia lên, dẫm mạnh vào đuôi con rết, dẫm đi dẫm lại nhiều lần kéo nó ra khỏi chân mình.

Trong lúc hốt hoảng, người lác lư, từ trong lòng bàn tay, hạt châu rơi xuống đất, lăn vào trong bụi cỏ.

Trái tim Ninh Thái Nhi đập bộp một phát, cơ hội sống giống như bị đập tắt.

Vội tay không tới nhánh cây, Ninh Thái Nhi chỉ có thể cúi áo ngoài, chuẩn bị dùng áo bắt con rết, lúc sờ tới trúi áo thấy trong túi hình như có thứ gì đó, móc ra từ sâu trong túi, thấy có mấy tờ hoàng phù.

Bỗng dung nhớ ra, đó là hoàng phù Hề Phong tiện tay cho nàng.

Ninh Thái Nhi cầm hoàng phù, thử đưa tới gần con rết, vốn dĩ nó đang rất hưng hăng, bỗng nhiên toàn bộ chân nhỏ của nó co giật cực mạnh, run rẩy lùi về phía sau, co căng nhảy khỏi hòn non bộ, vội vã chạy trốn.

Lúc này cục diện đảo ngược.

Ninh Thái Nhi mừng rỡ, nhảy xuống khỏi núi giả, cúi người, dán hoàng phù vào lưng con rết đang chạy thục mạng.

Phụp một tiếng, ngọn lửa bùng lên, cả người con rết dần queo quắt, tỏa ra làn khói màu xanh hôi thối.

Sau đó, Ninh Thái Nhi nhanh chóng tiêu diệt năm con rết, hóa chúng thành cát bụi.

Con rết cuối cùng xông vào bụi cỏ, Ninh Thái Nhi không có cách nào được, chỉ có thể đuổi theo nó, cách ngày càng xa, chạy theo tới tận hậu viện lớn.

Đèn trong phòng ngủ chính của hậu viện vẫn sáng, tia sáng mỏng manh hắt lên song cửa sổ làm bằng giấy mỏng, bóng người cao lớn trong phòng hắt lên cửa sổ.

Chỉ trong chớp mắt, con rết nhỏ đang đưa đuôi dài, đâm một phát, chui qua khe cửa.

Ninh Thái Nhi lo lắng người bên trong bị nó tấn công, vội vàng xông tới đập cửa.

Một lúc lâu, bóng dăng đó vẫn không nhúc nhích, nàng lập tức dùng bản thân phá cửa phòng.

Đúng lúc này, cửa phòng bất ngờ bị mở ra, khuôn mặt Lý đại nhân cứng đờ, nhìn nàng, trên người không có vết thương nào.

Ninh Thái Nhi nhìn vào trong phòng quan sát: "Lý đại nhân, ngài có nhìn thấy một con rết không?"

Lý đại nhân bấu mỗi, quay mặt vào trong phòng, muốn nàng vào phòng nói chuyện.

Ninh Thái Nhi cảm thấy không ổn, lắc đầu: "Chuyện này..... Không tiện lắm. Xin Lý đại nhân cầm hoàng phù, nếu là xuất hiện chuyện gì bất thường thì dùng nó để xử lý."

Lý đại nhân nhìn hoàng phù trong tay nàng, giống như vô cùng chán ghét, cặp lông mày đen như hai ngọn núi nhíu chặt.

"Vào đây cho ta." Lý đại nhân dùng sức, lôi nàng vào trong phòng, đóng sầm cửa lại.

Ninh Thái Nhi ngạc nhiên: "Đại nhân ngài làm gì thế?"

Lý đại nhân vuốt cằm râu: "Ngươi nói thấy rết, nó nhìn thế nào?"

Ninh Thái Nhi nói: "So những con rết bình thường lớn hơn một chút, vô lý cùng đáng sợ. Mấy con rết này được nha hoàn trong phủ ngài sinh ra, năm con rết đã bị ta dùng hoàng phù giết chết, còn một con vừa chui vào trong phòng ngài."

Tâm trí của Lý đại nhân không ở đây, giống như đùa giỡn, giật nhẹ cằm râu.

Ninh Thái Nhi có chút không hiểu, nhưng không hỏi nhiều, tiếp tục nói: "Còn có một chuyện, thật sự không thể lừa gạt ngài, ta nghi ngờ yêu quái ở trong phủ..... là lệnh lang, những con rết là do nha hoàn cấu kết với hắc sinh ra, không tin có thể đi núi giả nhìn thì thế nàng ta."

Lý đại nhân ồ lên: "Ngươi nhầm rồi, ta nhỏ như vậy, làm gì có nhĩ tử."

Ninh Thái Nhi ngăn người, luống cuống lui về phía sau vài bước.

Lý đại nhân tới gần nàng, cười hi hi, giống như là đứa trẻ: "Ta không có nhĩ tử, chỉ có phụ thân, ngươi có muốn nhìn thấy hắc không?"

Ninh Thái Nhi giật thót, nắm chặt tấm hoàng phù, lòng bàn tay ướt đẫm: "Không....."

Lý đại nhân chớp chớp mắt: "Làm gì mà không muốn thấy, hắc ở ngay sau lưng ngươi đấy, quay đầu lại nhìn một chút."

Ninh Thái Nhi nghe vậy quay đầu lại, càng thêm sợ hãi.

Chỉ thấy, sau tấm bình phong vẽ tranh sơn thủy, Lý công tử từ từ thong thả bước.

Hắn nhú mày cười khế, giọng nói ôn hòa như đang dặn dò: "Tiểu Đạo Sĩ, à không đúng, tiểu nha đầu mới đúng. Trời đã tối, sao không yên ổn đi nghỉ lại nơi, chạy loạn ra ngoài như vậy, khiến cho người khác lo lắng đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cảnh trong sương mù câu hồn

Editor: Vivi

Gà gáy vang vang, cỏ hoang um tùm, mùi máu tươi cũng không thể bay hết.

Giữa hòn non bộ, thi thể nha hoàn nằm trên mặt đất, dưới vùng bụng xẹp lép là một vết máu dài, cả người đầy máu bị đàn kiến bu xung quanh, trông thật dọa người.

Hề Phong tới muộn, đôi mắt lạnh lùng nhìn thi thể của nàng ta, hừ nhẹ: lqđ "Trước kia bảo người dùng thuốc phá thai giết lũ côn trùng kịch độc này thì người nhất định không chịu nghe lời bản đạo, tự trái ý trời không thể sống."

Hắn liếc mắt nhìn về phía bụi cỏ, nơi có thứ gì lấp lóe, bàn tay thon dài vừa rẽ ngon cỏ vừa nhìn, thấy một viên minh châu tinh xảo lung linh.

Đây rõ ràng không phải là một viên minh châu bình thường, không có mùi của tiên yêu quý quái, dường như không thuộc về tam giới ngũ hành, hắn không thể nhận ra nó có nguồn gốc từ nơi nào.

Hề Phong định cất viên minh châu vào trong tay áo, trên bề mặt viên minh châu, hắn sờ thấy lớp bụi màu đen giống như bụi được tạo thành khi đốt giấy.

Hắn bỗng hiểu ra, hung hăng dậm chân một cái, lo lắng nhìn quanh bốn phía: "Tiểu thư sinh, lại làm ta loạn thêm rồi, đi gọi yêu quái tới đây bắt người đi."

Hề Phong cũng không biết, câu hắn nói đã biến thành thật rồi.

.....

Lý đại nhân cầm gương đồng, cầm chòm râu cá trê, nháy mắt một lúc, bất ngờ khóc lớn: "Phụ thân, ta không muốn thân thể này đâu, vừa già lại còn vừa xấu nữa chứ..., ta không muốn đâu....."

Một nam tử trung niên năm sáu chục tuổi, nói ra những lời ấu trĩ như trò hề, Ninh Thái Nhi không nhịn được bật cười.

Lý công tử dịu dàng nói: "Con ngoan, nhịn một chút là được, chờ tới khi thịt được tên đạo sĩ thổi, ta sẽ thay còn tìm một thân thể tuần tú nhất."

Lý đại nhân nghe vậy, cong miệng lên thút thít mấy tiếng, không khóc nữa, quay sang nhìn Ninh Thái Nhi.

Lúc này, chân tay Ninh Thái Nhi bị tơ bạc trói chặt trên chiếc ghế gỗ cũ nát, xung quanh nàng những tảng đá nâu vây quanh một cái động trong lòng đất.

Rất vui vẻ đào đất để ở, nơi này chính là nơi cha con yêu quái ở, ở giữa đồng đá vụn chất đầy xương cốt ăn còn thừa, bốc mùi hôi thối.

Lý đại nhân nhìn chằm chằm Ninh Thái Nhi, chép chép miệng: "Phụ thân, con muốn thân thể của nàng."

Lý công tử cự tuyệt: "Không thể, nàng là cái, con là đực. Chẳng lẽ con muốn làm nữ nhân?"

Lý đại nhân không chịu đồng ý: "Vậy con muốn nàng sinh con cho con."

Lúc tên tiểu yêu này mới được sinh ra, lần đầu tiên nhìn thấy Thái Nhi, với nàng, nó rất cố chấp.

Lý công tử cau mày: "Con còn nhỏ, có gì ngày sau hãy nói."

Hắn lăm lăm trong bụng, lão tử còn không dám động vào, tiểu tử như người còn muốn động tới, nghĩ hay lắm.

Thật ra bắt Ninh Thái Nhi, cũng là vận bất đắc dĩ.

Ban đầu hắn đã đồng ý với một nhân vật vô cùng lợi hại, không được động tới một ngón tay của Ninh Thái Nhi, nếu không nhất định sẽ bị người đó giết chết hồn phi phách tán biến thành cát bụi.

Hôm nay, đạo sĩ thối bày thiên la địa võng, vây hãm trong Lý phủ, chờ cơ hội tiêu diệt hân. Đành phải bắt Ninh Thái Nhi, người bên cạnh tên đạo sĩ thối, lqđ thử dùng nàng xem có thể khống chế được tên đạo sĩ thối kia không.

Dù sao cũng là con đường chết, không bằng mạo hiểm thử một lần, đến lúc đó nếu có thể sống sót, tránh tên lợi hại đó thật xa là được.

Từ sau khi đạo sĩ thối tới Lý phủ, tên đó đã len lén giết chết mấy chục đứa con của hân rồi, chỉ lưu lại một đứa còn sống.

Đội đạo sĩ thối bị hân dụ vào bẫy, hân nhất định chặt tên đạo sĩ ra làm trăm mảnh. Nhưng bề ngoài của tên đạo sĩ kia lại rất được, nên để lại thân thể tên đạo sĩ để cho hân nhập vào.

Suy nghĩ một chút, Lý công tử vô cùng vui vẻ, nhìn khuôn mặt Ninh Thái Nhi nở nụ cười tỏ ý thích thú, tới trước mặt Ninh Thái Nhi, giơ tay sờ má nàng: "Khuôn mặt xinh xắn như vậy, lại đóng giả thiếu niên, thật đáng tiếc."

Ninh Thái Nhi né tay của hân, cười nhạt: "Người núp ở dưới này, có phải sợ tên đạo sĩ đang đứng ở trên kia đúng không, lá gan nhỏ thế này, uổng công người làm một đại yêu quái."

Lý công tử nheo mắt: "Ta không phải đại yêu quái, người dùng phép khích tướng với ta vô dụng thôi. Quả thật tên đạo sĩ thối rất lợi hại, nhưng rồng lqđ khỏe mạnh tới mấy cũng khó chèn ép được rắn dưới đất, nếu hân đi vào trong địa huyết này, hân sẽ biến thành cá trong chậu."

Trái tim Ninh Thái Nhi run lên, cảm thấy hân hèn hạ đến cực điểm, so sánh với người nàng gặp ở Lan Nhược Tự, quả thực là một trời một vực.

Đáng tiếc nàng không cẩn thận làm mất hạt châu, nếu hân biết chắc chắn vô cùng tức giận.

Lý công tử nhìn gò má Ninh Thái Nhi khi nàng đang trầm tư, dụng vọng trong mắt càng thêm cuộn cuộn.

Hân nghĩ thầm, dù sao cũng đắc tội nhân vật lớn, không bằng đắc tội tới cùng, bắt nữ nhân này thỏa mãn dục vọng.

Coi như chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

"Tiểu nha đầu, đạo sĩ thối không tới đây ngay được đâu, không bằng chúng ta là chút chuyện có ích nhé."

Lý đại nhân đang sờ mó gương đồng, nghe thấy hân nói, hưng phấn vỗ tay: "Phụ thân, chuyện gì có ích, con cũng muốn chơi."

Lý công tử không ngại làm chuyện cầu thả ở trước mặt nhi tử, sớm muộn gì nhi tử cũng phải biết: "Cũng được, con ngoan nhớ nhìn cho thật kỹ."

Ninh Thái Nhi hiển nhiên hiểu lời hân nói, khuôn mặt tràn đầy sự chán ghét, lùi về phía sau nhưng không làm sao để lùi được.

Tay Lý công tử hướng về ống tay áo của nàng, mới vừa cời được một nút áo, bên ngoài cách nơi đây 200 bước vang lên tiếng nổ lớn, giống như là những khối đá lớn bị nổ tung.

Lý công tử thu tay lại, than phiền: "Đạo sĩ thối tới nhanh thật, thật mất hứng."

Ninh Thái Nhi nghe tiếng nổ, nhìn lên đó với ánh mắt khao khát, tới khi bình tĩnh lại thì đã thấy tơ bạc buộc tay chân nàng đã được nói ra.

Lý công tử nhìn Ninh Thái Nhi, khẽ mỉm cười: "Cá lớn đã tới, nên quăng mồi rồi."

Hề Phong Nhất hít hơi lấy dũng khí, rơi xuống địa huyết vô cùng uy phong凛冽, theo mùi yêu quái đi mấy chục bước dọc theo đường hầm, đến một nơi bị sương trắng bao phủ giống như một hang động lớn.

Đi về phía trước, sương mù càng dày đặc, tầm nhìn càng thu hẹp.

Hề Phong cảm hoảng sợ, đang định dùng thuật ngự phong thổi bay sương mù, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho khan quen thuộc.

Lần theo tiếng ho khan, Hề Phong chạy tới gần, mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang chán chường ngồi trên mặt đất, sống lưng thon gầy khẽ run rẩy.

"Tên quỷ đoán mệnh, còn dám chạy khắp nơi!" Hề Phong che giấu sự vui mừng, cố ý trách mắng.

Một bàn tay hơi lạnh bất ngờ nắm chặt tay hân, lưng còng xuống, nói lắp bắp: "Chạy mau, nguy hiểm."

Hề Phong khinh thường hừ một tiếng, thiên hạ vẫn còn thứ khiến hân phải sợ cơ à?

Tuy con rết yêu có chút đạo hạnh, nhưng hân đã bày thiên la địa võng, hại hân ta mất đi một chút đạo hạnh, bây giờ muốn đối phó với nó, rất dễ dàng.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, hít càng nhiều sương mù thì hân cảm thấy đầu càng ngày càng nặng trĩu.

A, không được, chỉ trách hân quá khinh địch.

Chờ tới khi bản thân ý thức được có gì không đúng, thì trời đã tối, suy nghĩ của Hè Phong đã rời rạc hết rồi.

Mà cách đó nơi xa, hai cha con núp ở cửa động, lén lút nghe động tĩnh bên trong.

Lý đại nhân muốn thò đầu ra nhìn một chút, lại bị Lý công tử túm tóc thật chặt không cho thò đầu ra ngoài, hần hoang mang hỏi: "Phụ thân, người thả sương mù gì vậy?"

Lý công tử cười hả hê: "Đây chính là thứ cha suýt mất mạng mới làm được cho bảo bối đây, có thể khiến người ta nhìn thấy điều họ sợ nhất."

.....

Ninh Thái Nhi mơ màng tỉnh lại, mở mắt liền thấy sương mù mờ ảo bao phủ quanh người, hắt xuống mặt đất là ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn giấy treo lơ lửng trong lương đình.

Lan Nhược Tự, nàng lại trở về rồi sao?!

Nhưng mà sương mù lần này khác sương mù lần trước, nó khiến bản thân hô hấp khó khăn, cổ họng vô cùng ngứa khiến nàng ho khan không ngừng.

Cộp.... cộp, từ trong sương mù, tiếng bước chân truyền tới, từng bước từng bước tới gần nàng.

Ninh Thái Nhi nín thở, quan sát bóng dáng thon dài, bóng người mặc áo trắng từ từ hiện ra, phong thái tuyệt luân, giống như hần nàng đã thấy ở lần trước.

Chỉ là đôi mắt hần hẹp dài, nhìn về phía nàng, không còn nhu hòa lưu luyến, mà bị thay thế bởi ánh mắt âm độc.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.